JO NESBØ

CRIME

Sânge pe zăpadă

PRIMUL VOLUM
AL SERIEI OLAV JOHANSEN

FICTION CONNECTION

TREI

JO NESBØ

SÂNGE PE ZĂPADĂ

— Seria Olav Johansen (Vol. 1) —

Original: *Blod på snø* (2015)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN PERDIVARĂ

virtual-project.eu

— 2018 —

Capitolul 1

Zăpada a dansat, o vreme, precum puful de bumbac în lumina becurilor stradale. Fără ţintă, incapabilă să decidă dacă vrea să se ridice ori să coboare, lăsându-se purtată de vântul drăcesc, rece ca gheaţa, ce şuiera dinspre vasta întunecime ce învăluia fiordul Oslo. Se roteau împreună, vânt şi zăpadă, se tot învârtejeau în bezna dintre depozitele de pe cheiuri, închise toate pe timp de noapte. Apoi vântul s-a plictisit şi şi-a lepădat partenerul de dans lângă zid. Acolo, în jurul pantofilor celui pe care tocmai îl împuşcasem în piept şi în gât, zăpada uscată, adusă de vijelie, începea deja să se strângă.

De pe poalele cămăşii lui, sângele se scurgea în zăpadă. Nu ştiu, de fapt, prea multe despre zăpadă – sau despre altele, că veni vorba –, însă am citit că acele cristale de zăpadă care se formează când e ger sunt cu totul diferite de zăpada umedă, fulgii mari sau chestia care scrâşneşte sub tălpi. Că forma cristalelor şi uscăciunea zăpezii fac hemoglobina din sânge să păstreze acea nuanţă de roşu-închis. În orice caz, zăpada de sub el mă ducea cu gândul la o mantie regală de purpură cu guler de hermină, ca în desenele din cărţile de poveşti pe care mi le citea mama. Îi plăceau basmele şi regii. Probabil că de asta mi-a pus numele după un rege.

În ziar apăruse ştirea că, dacă gerul ţinea aşa până la Anul Nou, 1977 avea să fie cel mai rece an de la război încoace şi că urma să ni-l amintim drept începutul unei noi ere glaciare, cea pe care oamenii de ştiinţă o prevăzusem de ceva timp. Dar ce ştiam eu? Ştiam doar că omul de dinaintea mea avea să moară în scurtă vreme. Nu puteam să mă înşel, din felul în care tremura. Era unul dintre oamenii Pescarului. Nimic personal. Îi spusesem asta şi lui înainte să se prăbuşească, lăsând pe zid o dâră de sânge. Dacă e să fiu împuşcat vreodată, aş prefera să fie din motive personale. N-o spusesem ca să-i împiedic fantoma să caute răzbunare – nu cred în

stafii. Pur şi simplu nu-mi venise altceva în minte. Aş fi putut, fireşte, să-mi ţin gura închisă. Asta şi fac de obicei. Aşa că trebuie să fi existat un motiv pentru care devenisem deodată aşa de vorbăreţ. Poate fiindcă nu mai erau decât vreo câteva zile până la Crăciun. Am auzit că oamenii se simt mai apropiaţi unii de alţii în perioada Crăciunului. Dar ce ştiu eu?

Crezusem că sângele o să îngheţe deasupra stratului de zăpadă şi-o să rămână aşa. Însă zăpada îl absorbea, îl trăgea sub suprafaţa ei, îl ascundea de parcă i-ar fi trebuit la ceva. Mi-am imaginat, întorcându-mă spre casă, un om de zăpadă înălţându-se din nămeţi, unul cu vinişoare de sânge vizibile pe sub pielea-i palidă de gheaţă.

Pe drum l-am sunat de la o cabină telefonică pe Daniel Hoffmann, anunţându-l că treaba fusese făcută.

Hoffmann a zis că bine. Fără să pună, ca de obicei, vreo întrebare. Ori ajunsese să aibă încredere în mine pe parcursul celor patru ani de când lucram ca lichidator pentru el, ori chiar nu voia să ştie amănunte. Treaba fusese făcută, aşa că de ce şi-ar fi pierdut vremea un tip ca el cu genul ăsta de lucruri când plătea, de fapt, ca să aibă mai puţine probleme? Hoffmann mi-a cerut să mă duc la birou în ziua următoare – anunţându-mă că are o nouă sarcină pentru mine.

— O sarcină nouă? am zis şi, preţ de o clipă, am simţit că-mi stă inima în loc.

— Da, a spus Hoffmann. Un nou comision de făcut.

— A, în regulă.

Am închis, uşurat. De obicei, nu prea fac altceva în afară de comisioane. Nu pot fi folosit, de fapt, în prea multe scopuri.

Sunt patru lucruri la care nu pot fi folosit. Condusul unui vehicul după un jaf. Pot să conduc rapid, asta nu-i o problemă. Dar nu pot conduce fără să dau de bănuit şi, oricine conduce o maşină cu care o ştergi de la locul faptei, trebuie să fie în stare

să le facă pe amândouă. Trebuie să semene cu orice alt vehicul de pe şosea. Eu am reuşit să ajung la închisoare, împreună cu alţi doi, fiindcă nu sunt în stare să conduc fără să trec neobservat. Gonisem ca un demon, schimbând drumuri forestiere şi şosele principale, îmi lăsasem de mult urmăritorii în spate şi mai aveam doar câţiva kilometri până la graniţa cu Suedia. Încetinisem şi începusem să circul cu băgare de seamă, atent la reguli, ca un bunic ieşit la o plimbare duminicală. Dar tot ne oprise o patrulă. Ziseseră apoi că n-avuseseră habar că era vorba despre o maşină folosită la un jaf armat şi că nu condusesem nici prea repede şi nici nu încălcasem vreo regulă de circulaţie. Ziseseră că *felul* în care conduceam le atrăsese atenţia. Nu ştiu la ce se refereau, dar spuseseră că dădeam de bănuit.

Nu pot fi folosit la jafuri. Am citit că mai bine de jumătate dintre angajaţii de la băncile care sunt atacate ajung după aceea să aibă probleme psihologice, unii pentru tot restul vieţii. Nu ştiu de ce, dar bătrânul de la ghişeul poştei, când dădusem buzna înăuntru, păruse foarte grăbit să se aleagă cu probleme psihologice. Fusese dat peste cap, s-ar părea, doar fiindcă îndreptasem un pic ţeava puştii spre el. În ziar, a doua zi, am citit că suferea de probleme psihologice. Nu-i cine ştie ce diagnostic, dar, dacă e să nu vrei ceva, atunci probleme psihologice nu-ţi trebuie. M-am dus aşadar să-l vizitez la spital. Nu m-a recunoscut, fireşte – folosisem, în incinta oficiului poştal, o mască de Moş Crăciun. (Deghizarea perfectă. Nimeni nu se uită de două ori la nişte gagii în costume de Moş Crăciun, cu saci în spate, rupând-o la fugă dintr-un oficiu poştal prin mijlocul mulţimii ieşite la cumpărături de Crăciun.) M-am oprit în uşa salonului şi m-am uitat la bătrân. Citea *Lupta de clasă,* ziarul comunist. N-am nimic cu comuniştii, trebuie să spun, ca indivizi. Bine, poate că am ceva. Dar nu *vreau* să am ceva cu ei personal, cred doar că greşesc. M-am simţit deci un pic vinovat când mi-am dat seama că mă simt mai mult uşurat fiindcă

omul citea *Lupta de clasă.* Fireşte însă că e o diferenţă mare între a te simţi un pic vinovat şi foarte vinovat. Iar eu mă simţisem *mult* mai bine. M-am oprit totuşi din a lua parte la jafuri armate. N-aveam nicio garanţie, până la urmă, că următorul traumatizat avea să fie tot comunist.

Şi nu pot să am de-a face cu droguri, ăsta-i numărul trei. Nu pot şi gata. Nu-i vorba că nu-s în stare să adun bani de la lumea care e datoare angajatorilor mei. Dependenţii n-au pe cine să dea vina în afară de ei înşişi plus că, zic eu, oricine ar trebui să plătească pentru greşelile lui şi cu asta basta. Problema e mai mult că am o fire slabă, sensibilă, cum mi-a zis mama cândva. Cred că se vedea pe sine însăşi în mine. Oricum, sunt nevoit să mă ţin departe de droguri. Sunt, ca şi ea, genul de persoană care abia aşteaptă pe cineva sau ceva căruia să i se supună. Religie, o figură de frate mai mare, un şef. Băutură şi droguri. Pe lângă asta, mă descurc prost şi cu socotitul, abia dacă pot număra până la zece fără să-mi pierd concentrarea. Chestie care-i cam prostească dacă ai de gând să vinzi droguri ori să colectezi datorii – mi se pare că se înţelege de la sine.

Bun. Acum ultima chestie. Prostituţia. Mă râcâie ceva şi aici. N-am o problemă cu femeile care-şi câştigă bănuţii în orice chip au chef şi cu ideea că un tip – eu, de pildă – ar trebui să se aleagă cu o treime din parale ca să le ţină spatele, lăsându-le să-şi vadă nestingherite de munca propriu-zisă. Un proxenet bun îşi merită toţi banii, până la ultima coroană. Problema e că mă îndrăgostesc cât ai bate din palme şi-apoi nu mai văd toată povestea ca pe-o afacere. Şi nu suport să îmbrâncesc, să lovesc sau să ameninţ femeile, fie că sunt ori nu îndrăgostit de ele. Poate are şi asta ceva de-a face cu mama, ce ştiu eu? Probabil tot de aia nu suport nici să văd că alţii bat femei în prezenţa mea. Mi se pune pata. S-o luăm, de pildă, pe Maria. Surdo-mută, şchioapă de-un picior. Nu ştiu ce legătură au una cu alta cele două chestii – probabil nimic –, dar am senzaţia că,

odată ce-ai început să tragi cărţi proaste, numai cu de-astea o să te alegi. Motiv pentru care, probabil, Maria a ajuns combinată cu un drogangiu idiot. Ăsta avea un nume franţuzesc fiţos, Myriel, dar îi datora lui Hoffmann treisprezece mii de coroane pentru droguri. Prima dată o văzusem când Pine, proxenetul-şef al lui Hoffmann, îmi arătase cu degetul o fată într-o haină țesută în casă, cu părul prins în coc, ce părea că abia ieşise dintr-o biserică. Stătea pe trepte în faţă la Ridderhallen, plângând, iar Pine mi-a spus că ea urma să-i plătească iubitului ei datoria, cu vârf şi îndesat. Mi-am zis că e mai bine s-o pornească cu chestii mai uşurele, cu făcut labă şi din astea. Dar după nici zece secunde a sărit din prima maşină în care intrase şi-a rămas încremenită acolo, într-un potop de lacrimi, în vreme ce Pine s-a apucat să urle la ea. Poate că i se părea că, dacă răcneşte suficient de tare, fata o să-l audă. Poate că de-acolo mi s-a tras. De la ţipat. Şi de la mama. În fine, ceva s-a declanşat în mine şi, cu toate că-mi dădeam seama ce încearcă Pine să-i vâre în cap prin intermediul unor unde sonore extrem de zgomotoase, am ajuns să-l culc la pământ, pe el, propriul meu şef. Apoi am dus-o pe Maria într-un apartament pe care-l ştiam gol şi m-am prezentat la Hoffmann să-l anunţ că nu eram bun nici de codoş.

Hoffmann a spus însă – şi aici a trebuit să fiu de acord – că nu poate lăsa lumea să scape fără să-şi plătească datoriile, fiindcă genul ăsta de chestie ajunge rapid să se extindă şi la alţi clienţi, mai importanţi. Aşa încât, conştient că Pine şi Hoffmann aveau ce aveau cu fata, fiindcă fusese îndeajuns de proastă încât să ia asupra ei datoriile iubitului său, m-am pus pe căutat şi am dat de franţuz într-o clădire ocupată ilegal din Fagerborg. Era atât varză de la droguri, cât şi lefter, şi mi-am dat seama că n-o să pot stoarce de la el niciun bănuţ. I-am zis că, dacă se mai apropie de Maria, o să-i vâr nasul în creier. Sincer să fiu, nu cred că-i mai rămăsese mare lucru nici din una, nici din alta. M-am întors deci la Hoffmann, i-am zis că iubitul Mariei reuşise să facă

rost de ceva bani, i-am înmânat treisprezece mii de coroane şi-am zis că, de-acum, socoteam că hăituirea fetei se terminase.

Nu ştiu dacă Maria se dedase la droguri cât stătuseră împreună, dacă era genul care căuta căi de a se supune cuiva, însă acum, cel puţin, părea pe uscat. Lucra într-un supermarket mic şi din când în când treceam pe-acolo ca să mă conving că-i totul în ordine şi că drogangiul de iubit nu apăruse iarăşi ca să-i facă ţăndări viaţa. Mă asiguram, fireşte, că nu mă vede, mulţumindu-mă să stau afară, pe întuneric şi să mă uit în prăvălia bine luminată urmărind-o cum stă la casă, cum pune cumpărături în pungi şi arată cu degetul către unul dintre ceilalţi vânzători dacă cineva îi vorbea. Din când în când cu toţii avem nevoie, cred, să simţim că suntem demni de părinţii noştri. Nu ştiu cum aş putea fi demn de tata – cred că are mai mult de-a face cu mama. Se pricepea mai bine să aibă grijă de alţii decât de ea însăşi, lucru care, pe-atunci, cred că mi se părea un soi de ideal. Dumnezeu ştie. În orice caz, nu-mi prea trebuiau banii pe care-i făceam de la Hoffmann. Şi-atunci, de ce să nu-i ofer o carte decentă unei fete care avusese parte de-o mână atât de proastă?

În fine. Ca să rezum, să spun aşa: nu mă pricep să conduc potolit, sunt prea sensibil, mă îndrăgostesc mult prea repede, îmi pierd capul când mă înfurii şi stau foarte prost cu aritmetica. Am mai citit una-alta, dar prea multe nu ştiu, cu siguranţă nimic folositor. Şi stalactitele cresc mai repede decât sunt eu în stare să scriu.

Aşa că la ce să mă folosească, pentru numele lui Dumnezeu, cineva ca Daniel Hoffmann?

Răspunsul este – probabil că v-aţi dat seama: pe post de lichidator.

Nu trebuie să conduc maşina, de cele mai multe ori omor genul de tipi care o merită, iar cifrele nu-s chiar aşa de greu de ţinut minte. Deocamdată, cel puţin.

Sunt două calcule la mijloc.

Pentru început, e unul care ticăie mereu pe fundal: când ajungi, mai exact, la punctul în care ştii aşa de multe despre şeful tău încât începe să se simtă îngrijorat? Şi cum ştii când începe să se întrebe dacă nu cumva ar trebui să-l lichideze pe lichidator? Ca păianjenii ăia, văduva neagră. Nu că aş şti mare lucru despre arahnologie sau cum îi zice, dar am impresia că femelele îi lasă pe masculi, mult mai mărunţei decât ele, să le reguleze. Apoi, când masculul a terminat şi femela nu mai are nevoie de el, îl mănâncă. În *Lumea animalelor 4: Insecte şi Păianjeni* de la biblioteca Deichman e o ilustraţie cu o văduvă neagră cu pedipalpul sfâşiat al masculului, care la păianjen e un fel de puţă, încă atârnând din organele ei genitale. Şi se vede semnul ca o clepsidră sângerie de pe abdomenul femelei. Fiindcă timpul se scurge ca nisipul clepsidrei, mascul de păianjen prăpădit, şi trebuie să te încadrezi în timpul care ţi-e alocat. Sau, ca să fiu mai precis, trebuie să ştii când s-a terminat vizita. Şi-apoi s-o ştergi dracului de-acolo cum s-o putea, cu nişte gloanţe în coaste sau mai ştiu cum – trebuie doar să iei distanţă, e singura care te poate salva.

Aşa vedeam eu lucrurile. Fă ce-i de făcut, dar nu te apropia prea tare.

Şi de asta mă îngrijora atâta, în pizda mă-sii, noua sarcină pe care mi-o dăduse Hoffmann.

Voia să-i lichidez nevasta.

Capitolul 2

— Aş vrea să faci în aşa fel încât să pară o spargere, Olav.

— De ce? am întrebat.

— Fiindcă trebuie să pară că-i altceva decât este, Olav. Poliţia se supără mereu când sunt ucişi civili. Îşi dau prea multă silinţă cu ancheta. Şi, când o femeie care are un amant e găsită moartă, totul indică spre soţul ei. Lucru care, fireşte, e justificat în nouăzeci la sută dintre cazuri.

— Şaptezeci şi patru la sută, domnule.

— Poftim?

— Am citit undeva, domnule.

În fine, de obicei nu se folosesc formule de politeţe în Norvegia, oricât de şefi sau superiori ţi-ar fi oamenii. Cu excepţia celor din familia regală, fireşte, cărora trebuie să le spui Alteţe Regale. Daniel Hoffmann ar fi preferat, probabil, să i se spună aşa. Apelativul ăsta, „domnule”, era o chestie pe care Hoffmann o importase din Anglia împreună cu mobilierul cu tapiţerie de piele, rafturile de cărţi din mahon şi cărţile îmbrăcate în piele pline de pagini învechite, îngălbenite, şi conţinând, cel mai probabil, texte clasice englezeşti. Dar de unde să ştiu eu, nu recunoşteam pe-acolo decât numele cele mai populare: Dickens, Brontë, Austin. În orice caz, autorii ăia morţi făceau ca aerul din biroul lui să fie atât de uscat, încât mereu ajungeam să dau afară vapori de celule pulmonare, când mă apuca tusea, după vizite. Nu ştiu ce-l fascina pe Hoffmann la Anglia, dar ştiam că petrecuse o vreme acolo ca student şi se întorsese acasă cu o valiză gemând de costume de tweed, plin de ambiţie şi vorbind o engleză afectată de Oxford cu un pic de accent norvegian. Fără vreo diplomă sau certificat, doar convins că banii sunt totul. Şi că, dacă e să ai succes în afaceri, trebuie să te concentrezi asupra pieţelor cu competiţia cea mai plăpândă. Piaţă care la acea vreme, în Oslo, însemna prostituţia. Cred că analiza

lui era destul de simplă. Daniel Hoffmann îşi dăduse seama că pe o piaţă dominată de şarlatani, idioţi şi amatori, chiar şi un individ altminteri banal putea ajunge în vârful lanţului trofic. Se punea doar problema să aibă genul de flexibilitate morală necesară pentru recrutarea şi trimiterea la produs a fetelor. Şi, după ce chibzuise asupra problemei, Daniel Hoffmann ajunsese la concluzia că era dotat cu o asemenea flexibilitate. Când se extinsese pe piaţa heroinei, câţiva ani după aceea, Hoffmann era deja o persoană care se socotea un om de afaceri de succes. Şi, de vreme ce piaţa din Oslo fusese până atunci pe mâna unor fraieri, idioţi şi amatori, cărora li se adăugau drogaţii înşişi, iar Hoffmann demonstrase şi aici suficientă flexibilitate cât să trimită lumea în iadul narcoticelor, înregistrase un nou succes. Pescarul era singura problemă cu care se confrunta acum Hoffmann. Pescarul era un competitor destul de recent de pe piaţa heroinei şi, se dovedise, nu era defel idiot. Şi, cu toate că în Oslo existau destui dependenţi cât să le-ajungă la amândoi, fiecare încerca din răsputeri să-l şteargă pe celălalt de pe faţa pământului. De ce? Păi, presupun că niciunul nu venise pe lume cu talentul meu înnăscut într-ale subordonării. Iar lucrurile se cam încurcă atunci când asemenea oameni, care *trebuie* să conducă, *trebuie* să stea pe tron, află că femeile lor nu le-au fost credincioase. Cred că toţi Daniel Hoffmannii de pe lumea asta ar avea vieţi mai simple şi mai plăcute dacă ar învăţa să se uite în altă parte, ba chiar să accepte, poate, că soţiile lor au mai călcat strâmb o dată, de două ori.

— Mă gândeam la o vacanţă de Crăciun, am zis. Să iau pe cineva cu mine şi să plec un pic.

— O parteneră de călătorie? Nu ştiam că eşti în relaţii atât de intime cu cineva, Olav. Ăsta-i unul dintre lucrurile care-mi plac la tine, să ştii. Că nu ai pe nimeni căruia să-i spui secrete.

A zâmbit şi a scuturat scrumul trabucului. Nu m-am supărat – nu voise să mă insulte. Cuvântul „Cohiba” era imprimat pe banda trabucului. Citisem

undeva că la începutul secolului trabucurile erau cele mai obişnuite cadouri de Crăciun în emisfera vestică. Ar fi fost o idee bună? Nici măcar nu ştiam dacă ea fuma. N-o văzusem să fumeze la muncă, în orice caz.

— Încă n-am întrebat-o, am zis. Dar…

— Îţi dau de cinci ori plata obişnuită, a zis Hoffmann. Ca s-o poţi duce după aceea pe respectiva persoană într-o vacanţă de Crăciun fără sfârşit, dacă vrei.

Am încercat să fac socoteala. Dar, cum ziceam, nu-i nimic de capul meu.

— Ai adresa aici, a zis Hoffmann.

Patru ani lucrasem pentru el fără să ştiu unde locuieşte. Dar de ce să fi ştiut, până la urmă? Nici el nu ştia unde stau. Şi nici pe soţia lui n-o cunoscusem, doar îl auzisem pe Pin vorbind despre cât de bună era şi ce bani ar fi făcut de pe urma unei asemenea gagici dacă ar fi scos-o la produs.

— Mare parte din zi e singură în casă, a zis Hoffmann. Mă rog, asta îmi spune mie. Poţi s-o faci cum vrei, Olav. Am încredere în tine. Cu cât ştiu mai puţin, cu atât mai bine. Ai înţeles?

Am încuviinţat. Cu cât ştiu *mai puţin,* mi-am zis.

— Olav?

— Da, domnule, am înţeles.

— Bine.

— Lăsaţi-mă să mă gândesc la asta până mâine, domnule.

Hoffmann a ridicat una dintre sprâncenele bine pensate. Nu ştiu eu mare lucru despre evoluţie şi chestii din astea, dar n-a zis Darwin că sunt doar şase expresii faciale care ilustrează emoţiile umane? Nu ştiam dacă Hoffmann era dotat cu cele şase emoţii umane, dar cred că spera ca, prin ridicatul sprâncenei, să comunice – spre deosebire de ce-ar fi avut de transmis prin căscatul gurii – o oarecare iritare combinată cu reflecţie şi inteligenţă.

— Tocmai ţi-am dat toate detaliile, Olav. Şi acum, după ce-am făcut asta, te gândeşti să *refuzi?*

Ameninţarea era voalată. Sau nu, dacă aşa ar fi stat lucrurile, probabil că nici nu m-aş fi prins. Sunt afon complet când vine vorba de nuanţe şi subtexte în ceea ce spun oamenii. Putem deci presupune că ameninţarea era destul de evidentă. Daniel Hoffmann avea ochi albaştri, limpezi şi gene negre. Dacă ar fi fost femeie, aş fi zis că-i machiat. Nici nu ştiu ce mi-a venit cu asta, n-are a face cu nimic.

— N-am avut timp să reacţionez până să-mi spuneţi amănuntele, domnule. O să vă dau un răspuns până diseară, e în regulă aşa, domnule?

S-a uitat la mine. A suflat fumul în direcţia mea. Am rămas aşa, cu mâinile în poală. Strângând între degete cozorocul şepcii de muncitor pe care n-o aveam de fapt.

— La şase, a zis. Atunci plec de la birou.

Am dat aprobator din cap.

Cum mergeam aşa pe străzi, prin viscol, s-a şi făcut ora patru şi bezna s-a înstăpânit iarăşi peste oraş, după doar câteva ore de lumină verzuie. Vântul încă bătea cu putere şi din ungherele întunecoase se auzea un şuier neliniştitor.

Dar, cum am zis, nu cred în stafii.

Zăpada scrâşnea sub tălpile bocancilor mei ca nişte cotoare de cărţi vechi şi prăfuite frângându-se. Chibzuiam. Încerc, de obicei, să evit asta. Nu este o zonă în care se întrevede vreo îmbunătăţire odată cu repetiţia, iar experienţa m-a învăţat că arareori duce spre ceva bun. Dar mă întorsesem la prima dintre cele două socoteli ale mele. Lichidarea în sine ar fi trebuit să fie în regulă. Sincer vorbind, mai uşoară decât altele. Iar faptul că ea urma să moară era în regulă şi el: cum am zis, cred că noi toţi, femei şi bărbaţi, trebuie să acceptăm consecinţele greşelilor noastre. Mai mult mă preocupa ce avea să se întâmple după aceea, când aveam să fiu tipul care a lichidat-o pe nevasta lui Daniel Hoffmann. Omul care ştia totul şi care avea puterea de a stabili viitorul lui Hoffmann odată ce poliţia îşi începea ancheta. Putere asupra cuiva incapabil de

subordonare. Şi un tip căruia Hoffmann i-ar fi datorat de cinci ori preţul obişnuit. De ce oferise atâţia bani pentru o treabă mai puţin complicată ca de obicei?

Era de parcă aş fi stat la o masă de pocher, cu nişte tovarăşi de joc care pierd întruna, dar înarmaţi până în dinţi şi bănuitori din faşă. Şi tocmai mă alesesem cu un careu de aşi. Uneori, veştile bune sunt atât de improbabile, că se transformă în veşti proaste.

Ce-ar fi făcut, aşadar, un jucător de pocher isteţ ca să scape de cărţi, să accepte pierderea şi să spere că la mâna următoare o să aibă un noroc ceva mai potrivit cu împrejurările? Problema mea era că nu prea mai puteam să renunţ la mâna aceea. Ştiam că Hoffmann avea să-şi omoare oricum nevasta, fie că o făceam eu sau altcineva în numele lui.

Mi-am dat seama unde mă duseseră paşii şi am ridicat ochii, uitându-mă ţintă în lumină.

Îşi prinsese părul în coc, cum făcea şi mama cândva. Dădea din cap şi le zâmbea muşteriilor care-i vorbeau. Majoritatea ştiau, probabil, că e surdo-mută. Îi urau Crăciun fericit, îi mulţumeau. Obişnuitele politeţuri pe care şi le spun oamenii.

De cinci ori tariful normal. O vacanţă de Crăciun fără sfârşit.

Capitolul 3

Am închiriat o cameră într-un hotel micuţ, chiar vizavi de apartamentul lui Hoffmann din Bygdøy Allé. Planul era să-i urmăresc vreo două zile nevasta, să văd dacă se ducea undeva cât îi pleca bărbatul la muncă sau dacă primea vreun musafir. Nu mă interesa, de fapt, cine era amantul ei. Voiam doar să descopăr calea cea mai simplă şi mai puţin riscantă de a da lovitura, când era singură acasă şi cu şanse mici de a fi deranjată.

Camera s-a dovedit un punct de observaţie perfect, nu doar pentru urmărirea intrărilor şi ieşirilor din casă ale Corinei Hoffmann, ci şi ca să văd ce face în apartament. Nu se obosea niciodată, fireşte, să tragă draperiile. Cei mai mulţi fac asta într-un oraş unde nu există soare de care să te fereşti, iar lumea e mai interesată să ajungă undeva la căldurică decât să se proţăpească în mijlocul străzii şi să caşte gura.

Timp de câteva ore, n-am văzut pe nimeni. Doar o cameră de zi scăldată în lumină. Familia Hoffmann nu făcea economie la energie electrică. Mobilele nu erau englezeşti, păreau franţuzeşti mai degrabă, în special divanul ciudat din mijlocul încăperii, care n-avea spetează decât la un capăt. Era probabil ceea ce francezii numesc *„chaise longue”,* cuvinte care – asta dacă nu m-a dus de nas profesoara de franceză – înseamnă „scaun lung”. Decorat cu modele cioplite asimetric şi tapiţat cu un soi de model inspirat din natură. Rococo, potrivit cărţilor de istoria artei ale mamei, dar putea la fel de bine să fi fost înjghebat de vreun artizan local şi pictat în stil tradiţional prin vreo localitate rurală din Norvegia. Nu era, în orice caz, genul de mobilă pe care ar fi ales-o cineva mai tânăr, aşa că presupun că divanul fusese adus de fosta soţie a lui Hoffmann. Pine îmi zisese că Hoffmann îi făcuse vânt de îndată ce împlinise cincizeci de ani. *Fiindcă* împlinise cincizeci de ani. Şi fiindcă fiul lor se mutase de-

acasă şi ea nu mai îndeplinea nicio funcţie acolo. În plus – tot de la Pine ştiam –, îi spusese toate astea verde în faţă, iar ea acceptase. Împreună cu un apartament pe malul mării şi un cec de jumătate de milion de coroane.

Ca să-mi treacă timpul, am scos colile de hârtie pe care mă apucasem să scriu. Mâzgăleam şi eu, nimic mai mult. Hai, poate că nu-i chiar adevărat, presupun că era mai degrabă vorba de o scrisoare. O scrisoare către cineva necunoscut. Sau poate cunoscut. Dar nu mă prea pricep la scris, aşa că aveam o mulţime de greşeli, multe chestii care trebuiau tăiate. Sincer să fiu, băgasem o mulţime de hârtie şi cerneală în fiecare cuvânt pe care-l păstrasem. Şi de data asta lucrurile progresau atât de încet, încât am lăsat până la urmă foile deoparte, mi-am aprins o ţigară şi m-am pus pe visat cu ochii deschişi.

Cum am zis, nu cunoscusem până atunci niciun membru al familiei Hoffmann, însă îi vedeam cu ochii minţii când mă uitam în apartamentul aflat de cealaltă parte a străzii. Îmi plăcea să-i spionez pe alţii. Mereu îmi plăcuse. Aşa că am făcut ce făceam întotdeauna şi mi-am imaginat viaţa de familie de acolo. Un fiu de nouă ani, întors de la scoală, aşezat în camera de zi şi citind tot soiul de cărţi ciudate luate de la bibliotecă. Mama fredonând ceva în legea ei în vreme ce pregăteşte cina în bucătărie. Felul în care mama şi fiul se încordează o clipă atunci când la uşă se aude un zgomot. Apoi cum se relaxează brusc când bărbatul de pe hol strigă „Am ajuns!” cu o voce limpede şi voioasă şi cum dau fuga să-l întâmpine şi să-l îmbrăţişeze.

În vreme ce stăteam acolo, cuprins de gânduri fericite, Corina Hoffmann a intrat în camera de zi, venind din dormitor, şi totul s-a schimbat.

Lumina.

Temperatura.

Toate socotelile.

În după-amiaza aceea nu m-am dus la supermarket.

N-am aşteptat-o pe Maria cum făceam uneori, n-am urmărit-o spre metrou de la o distanţă sigură, n-am stat exact în spatele ei, adăpostit de mulţimea de pasageri din mijlocul trenului, unde îi plăcea să stea mereu, chiar dacă erau locuri libere. În acea după-amiază nu m-am oprit acolo ca un nebun, şoptind spre ea lucruri pe care doar eu le puteam auzi.

În acea după-amiază am rămas în camera întunecată, vrăjit, uitându-mă cu nesaţ la femeia de vizavi. Corina Hoffmann. Puteam spune ce voiam, oricât de tare voiam – nu mă putea auzi nimeni. Şi nu trebuia să mă uit la ea din spate, să mă uit cu încordare la părul ei ca să văd o frumuseţe care nu se găsea de fapt acolo.

Acrobată pe sârmă. Asta mi-a venit mai întâi în minte când Corina Hoffmann a intrat în cameră. Purta un halat alb pluşat şi se mişca precum o pisică. Nu vreau să spun, cu asta, că se legăna aşa cum fac unele mamifere, pisicile şi cămilele, de pildă. Mişcându-şi amândouă picioarele dintr-o parte, apoi pe cele din partea cealaltă. Sau aşa am auzit că fac. Vreau să spun că pisicile – sper că am înţeles bine – se deplasează pe vârfurile picioarelor şi-şi pun labele din spate pe acelaşi loc ca şi labele din faţă.

Aşa făcea şi Corina. Întindea picioarele goale ţinându-şi drepte gleznele şi-şi aşeza talpa celuilalt picior aproape de primul. Ca un acrobat care merge pe sârmă.

Totul, la Corina Hoffmann, era frumos. Chipul cu pometi înalţi, buzele stil Brigitte Bardot, părul blond, lucios şi umed. Braţele lungi şi zvelte ieşind de sub mânecile largi ale halatului, partea de sus a sânilor, atât de moi încât se mişcau când păşea şi când respira. Şi pielea albă, atât de albă a feţei, a sânilor, a picioarelor – ce naiba, era precum zăpada licărind în bătaia soarelui, genul de sclipire care poate să te orbească în câteva ore. Îmi plăcea, în

principiu, cam totul la Corina Hoffmann. În afara numelui de familie.

Părea plictisită. A băut cafea. A vorbit la telefon. A frunzărit o revistă, însă nu s-a atins de ziare. A dispărut la baie, a revenit purtând mai departe halatul. A pus un disc şi a dansat pe muzică, deşi cam fără tragere de inimă. Părea să fie swing. A mâncat ceva. S-a uitat la ceas. Era aproape şase. S-a schimbat într-o rochie, şi-a aranjat părul şi a pus un alt disc. Am deschis geamul încercând să aud, însă era prea multă zarvă de la maşini. Aşa că am luat iarăşi binoclul şi am încercat să desluşesc ce apărea pe coperta discului lăsată pe masă. Părea să fie o poză a compozitorului. Antonio Lucio Vivaldi? Cine ştie? Ideea e că femeia la care se întorcea Daniel Hoffmann acasă, la şase şi un sfert, era una cu totul diferită de femeia cu care-mi petrecusem întreaga zi.

Se roteau unul în jurul celuilalt. Nu se atingeau. Nu-şi vorbeau. Ca doi electroni care se resping fiindcă au amândoi sarcină negativă. Au sfârşit, însă, în spatele uşii aceluiaşi dormitor.

M-am dus la culcare şi eu, însă nu puteam să adorm.

Ce anume ne face să ne dăm seama că vom muri? Ce se întâmplă în ziua în care ajungem să recunoaştem că nu e doar o posibilitate, ci, futu-i!, o certitudine inevitabilă că viaţa noastră o să ajungă la capăt? Pentru fiecare e altfel, fireşte, dar pentru mine a fost când l-am văzut pe tata murind. Am văzut cât de banal şi de fizic e sfârşitul, ca o muscă ce se izbeşte în parbriz. Mai interesant, de fapt, e următorul lucru: ce anume ne face – după ce am ajuns să ne dăm seama de asta – să ne îndoim iarăşi? E din cauză că ne-am făcut mai deştepţi? Ca filosoful ăla – David nu-ştiu-cum – care a scris că, doar pentru că ceva s-a tot întâmplat până acum, nu e garantat că o să se întâmple şi pe viitor. Ori poate din pricină că îmbătrânim şi devenim tot mai speriaţi pe măsură ce se apropie?

Sau e cu totul altceva, complet diferit? De parcă într-o zi vedem un lucru despre care n-am ştiut că

există. Simţim ceva ce n-am ştiut că putem simţi. Auzim un sunet dogit când batem în perete cu pumnul şi ne dăm seama că s-ar putea să mai fie o încăpere dincolo. Şi se aprinde o speranţă, o speranţă oribilă, care te secătuieşte, care te macină şi pe care n-o poţi ignora. O nădejde că ar putea exista o scăpare din moarte, o scurtătură spre un loc despre care n-ai ştiut. Speri că are un sens. Că există o poveste.

În dimineaţa următoare m-am ridicat din pat la aceeaşi oră ca Daniel Hoffmann. Era încă întuneric beznă când a ieşit din casă. Nu ştia că sunt acolo. *Nu voia* să ştie, cum avusese grijă să sublinieze.

Am stins deci lumina, m-am aşezat pe un scaun la fereastră şi am început s-o aştept pe Corina. Am scos iarăşi foile şi mi-am aruncat privirea peste ciorna mea de scrisoare. Cuvintele erau mai de neînţeles ca de obicei, iar cele câteva pe care le înţelegeam mi s-au părut, brusc, moarte şi lipsite de relevanţă. De ce nu aruncam odată foile? Fiindcă petrecusem atâta timp ca să compun frazele alea afurisite? Le-am lăsat din mână şi-am început să cercetez străzile pustii şi iernatice ale oraşului până ce, într-un târziu, a apărut ea.

Ziua a trecut cam la fel cu cea de dinainte. A ieşit din casă şi am urmărit-o. Învăţasem, urmărind-o pe Maria, cel mai bun mod de a o face fără să fiu observat. Corina a cumpărat o eşarfă dintr-un magazin, a băut o cafea cu cineva ce părea o prietenă, dacă era să judec după limbajul corporal, apoi s-a întors acasă.

Nu era decât zece dimineaţa, deocamdată. Mi-am făcut nişte cafea. Am urmărit-o cum se întinde pe şezlongul din mijlocul încăperii. Se îmbrăcase cu altă rochie. Ţesătura se vălurea peste corpul ei ori de câte ori se mişca. Şezlongul e o mobilă ciudată: nici aia, nici cealaltă. Când s-a mişcat ca să-şi găsească o poziţie mai confortabilă, a făcut-o încet, calculat, de parcă ar fi ştiut că era privită. Că era dorită. S-a

uitat la ceas, a răsfoit revista, aceeaşi din ziua de dinainte. Apoi, aproape imperceptibil, s-a încordat.

De unde eram, nu puteam auzi soneria.

Corina s-a ridicat, a pornit spre uşă cu acelaşi pas molatic, felin şi a deschis-o.

Bărbatul era brunet, mai degrabă zvelt, de aceeaşi vârstă cu ea.

A intrat, a tras uşa după el, şi-a pus paltonul în cuier şi şi-a azvârlit ghetele din picioare într-un fel ce sugera că nu se afla pentru prima dată acolo. Nici pentru a doua oară. În privinţa asta nu era nicio îndoială. De ce mă îndoisem, atunci? Fiindcă aşa voiam?

Bărbatul a lovit-o.

Am fost atât de buimăcit încât, o clipă, mi s-a părut că nu văzusem bine. Dar a mai lovit-o o dată. A pălmuit-o tare peste faţă. Îmi dădeam seama, din mişcarea gurii ei, că ţipă.

A apucat-o de gâtlej cu o mână şi cu cealaltă a tras rochia de pe ea.

Acolo, sub candelabru, pielea dezgolită a femeii era atât de albă că părea o singură suprafaţă, fără contururi, o albeaţă impenetrabilă şi-atât, ca zăpada în lumina difuză a unei zile înnourate sau ceţoase.

A tras-o către şezlong. S-a oprit lângă el, cu pantalonii în vine, în vreme ce femeia se întindea pe imaginile brodate, palide şi virginale, înfăţişând peisaje silvestre idealizate. Tipul era slab. Îi vedeam muşchii mişcând sub coşul pieptului. Muşchii feselor, încordându-se şi relaxându-se ca o pompă. Se frământa şi tremura, de parcă ar fi fost furios fiindcă nu reuşea să facă… şi altceva. Ea zăcea acolo, cu picioarele desfăcute, pasivă, ca un cadavru. Am vrut să-mi feresc privirea, însă n-am putut. Îmi aminteau de ceva. Doar că nu izbuteam să-mi dau seama de ce anume.

Poate că mi-am amintit în seara aceea, după ce totul s-a liniştit. În orice caz, am avut un vis despre o poză pe care o văzusem, copil fiind, într-o carte. *Lumea Animalelor 1: Mamifere,* de la biblioteca Deichmann. Înfăţişa savana Serengeti din Tanzania

sau ceva de genul. Trei hiene furioase, slăbănoage şi obosite, care reuşiseră ori să-şi doboare prada ori să-i alunge pe lei de la prada lor. Două dintre animale, cu picioarele din spate încordate, aveau colţii înfipţi adânc în stomacul despicat al zebrei. A treia hienă se uita către aparat. Avea capul mânjit cu sânge şi-şi rânjea colţii zimţuiţi. Însă privirea mi-o aminteam cel mai bine. Privirea pe care ochii aceia galbeni o îndreptau spre aparatul de fotografiat şi dincolo de pagina cărţii. Era un avertisment. *Asta nu-ţi aparţine, e a noastră. Şterge-o. Sau o să te omorâm şi pe tine.*

Capitolul 4

Când mă aşez în spatele tău, în metrou, aştept întotdeauna, înainte să spun ceva, până ce trenul trece peste o intersecţie de linii. Poate că e un nod unde şinele se despart. Oricum, un loc în adâncul pământului unde metalul zăngăneşte şi răsună izbindu-se de metal, un sunet care-mi aminteşte de ceva ce are de-a face cu vorbele, cu lucrurile potrivindu-se armonios, ceva ce are de-a face cu soarta. Trenul se zgâlţâie şi oricine nu e pasager încercat îşi pierde echilibrul şi trebuie să întindă mâna după o bară, după orice îl poate ajuta să se ţină drept. Schimbarea liniei face destul zgomot ca să acopere tot ce aş vrea să-ţi spun. Şi atunci şoptesc tot ce vreau să şoptesc. Exact în clipa aceea când nu mă poate auzi nimeni. Nici tu n-ai avea cum să mă auzi. Mă pot auzi doar eu.

Şi ce spun?

Nu ştiu. Ce-mi trece prin cap. Chestii. Nu ştiu de unde-mi vin sau dacă chiar sunt adevărate. Ori, când şi când, poate că-mi mai dau seama. Fiindcă eşti frumoasă, eşti frumoasă şi tu, iar eu stau în mulţime, în spatele tău, uitându-mă la părul tău prins în creştet şi imaginându-mi restul.

Nu-mi pot imagina totuşi că ai fi altceva decât brunetă, fiindcă aşa eşti. Nu blondă cum e Corina. Buzele nu-ţi sunt atât de pline de sânge încât să-mi facă poftă să ţi le muşc. Nu e nicio muzică în arcuirea spatelui tău şi în rotunjimea sânilor. Ai fost acolo, până acum, doar fiindcă n-a fost altcineva. Ai umplut un gol de a cărui existenţă nici măcar n-am ştiut.

Atunci, după ce te-am scos din necaz, m-ai invitat la cină. Am presupus că e în semn de mulţumire. Ai scris invitaţia pe o hârtiuţă şi mi-ai întins-o. Am zis da, gata să scriu şi eu, însă ai zâmbit ca să-mi arăţi că pricepuseşi.

Dar n-am mai venit.

De ce nu?

Dacă aş şti răspunsul la asemenea lucruri…

Eu sunt eu şi tu eşti tu? Poate răspunsul e ăsta.

Sau unul şi mai simplu? Ca, de pildă, faptul că eşti surdo-mută şi mergi şchiopătând. Am şi eu parte în viaţă de destule handicapuri proprii. Cum spuneam, nu mă pricep decât la un singur lucru. Şi ce naiba am avea să ne spunem? Tu ai vrea, neîndoielnic, să comunicăm scriindu-ne, iar eu – am mai spus asta – sunt dislexic. Şi, dacă n-am mai spus-o, o spun acum.

Şi probabil că-ţi poţi imagina, Maria, că un bărbat nu se simte excitat de râsul tău gălăgios şi fornăit, genul de râs pe care-l scot surdo-muţii fiindcă ai reuşit performanţa de a scrie „Ce ochi frumoşi ai” cu patru greşeli de ortografie.

În fine. Nu m-am dus. Şi cu asta basta.

Daniel Hoffmann voise să ştie de ce-mi lua atâta să duc la capăt treaba. Îl întrebasem dacă era de acord că trebuia, înainte să trec la fapte, să mă asigur că nu las nicio urmă care-ar fi putut duce la vreunul dintre noi. Fusese de acord.

Aşa că am continuat să ţin apartamentul sub supraveghere.

Pe parcursul zilelor următoare, individul ăla a vizitat-o mereu la exact aceeaşi oră, la trei după-amiaza, îndată după ce se lăsa întunericul. Venea, îşi atârna paltonul în cuier, o pălmuia. Exact la fel de fiecare dată. Ea, mai întâi, ridica braţele să se apere. Îi vedeam gura şi muşchii gâtului încordându-se când ţipa la el, implorându-l să se oprească. Însă nu se oprea decât atunci când pe obrajii ei începeau să şiroiască lacrimile. Apoi – şi doar apoi – trăgea rochia de pe ea. De fiecare dată altă rochie. După care o ducea pe şezlong. Şi era evident că bărbatul domina scena. Presupun că era îndrăgostită până peste cap de el. Cum era Maria îndrăgostită de iubitul ei narcoman. Unele femei nu ştiu ce-i mai bine pentru ele, răspândesc iubire fără să ceară nimic în schimb. E aproape de parcă tocmai lipsa oricărei reciprocităţi le aţâţă şi mai tare. Bănuiesc că speră că într-o bună zi vor fi răsplătite, bietele de

ele. Dragoste fără speranţă şi plină de speranţe. Cineva ar face bine să le spună că nu aşa funcţionează lumea.

Dar nu cred că şi ea, Corina, era îndrăgostită. Nu părea interesată de el în felul ăsta. Bine, îl mângâia după ce făceau dragoste, îl conducea până la uşă când se făcea vremea plecării, la trei sferturi de oră după sosire, se lipea de el într-un fel uşor afectat, şoptindu-i la ureche, cel mai probabil, dulci nimicuri. Însă părea aproape uşurată după ce bărbatul pleca. Iar mie îmi place să cred că ştiu cum arată iubirea. De ce, aşadar, era dispusă ea – tânăra soţie a furnizorului principal de ecstasy din oraş – să rişte totul pentru o aventură sordidă cu un tip care-o bătea?

Abia în seara celei de-a patra zile mi-am dat seama. Şi m-am întrebat îndată după aceea de ce-mi luase oare atâta până să pricep? Amantul ei o avea cu ceva la mână. Ceva ce-ar fi putut ajunge la urechile lui Daniel Hoffmann dacă nu-i făcea pe plac.

Când m-am trezit, în a cincea zi, luasem deja o hotărâre. Voiam să încerc scurtătura către locul acela necunoscut.

Capitolul 5

Ningea blând.

Când sosise, la ora trei, individul îi adusese ceva. Într-o cutiuţă. Nu văzusem ce, văzusem doar că ea se luminase timp de o clipă la faţă. Luminase bezna ce începuse să se lase dincolo de fereastra mare a salonului. Păruse surprinsă. Eram şi eu surprins, însă mi-am promis că zâmbetul pe care i-l arătase lui o să mi-l arate şi *mie.* Trebuia doar să fac lucrurile cum trebuie.

Când a plecat, un pic după ora patru – zăbovise un pic mai mult ca de obicei – eram gata, ascuns pe partea cealaltă a străzii.

L-am privit cum dispare în întuneric, apoi am ridicat ochii. Am văzut-o stând în faţa ferestrei de la salon, ca pe o scenă, ţinând în mână ceva şi cercetând acel ceva, nu reuşeam să văd limpede ce anume. Apoi a ridicat privirea şi, brusc, şi-a aţintit-o către locul întunecat unde mă ascundeam. N-ar fi avut cum să mă vadă, ştiam asta, şi totuşi… Privirea aceea scrutătoare, pătrunzătoare. Pe chipul ei se zugrăvea, deodată, ceva disperat, temător, aproape rugător. „Înţelegerea faptului că soarta nu poate fi strămutată”, cum scria într-o carte, Dumnezeu ştie care. Am strâns în palmă pistolul din buzunarul paltonului.

Am aşteptat să se retragă de la fereastră şi-am ieşit de unde stăteam ascuns. Am traversat repede strada. Am văzut pe trotuar urmele paşilor lui, întipăriţi în pudra de zăpadă proaspătă. M-am grăbit pe urmele lui.

I-am zărit spinarea de îndată ce am dat următorul colţ.

Îmi trecuseră prin cap, fireşte, mai multe variante.

Putea să aibă o maşină parcată undeva. Caz în care, cel mai probabil, o lăsase pe una dintre străduţele lăturalnice din Frogner. Pustii, slab luminate. Perfecte. Ori poate avea să se ducă altundeva – un bar, un restaurant. Puteam, dacă aşa

stăteau lucrurile, să aştept. Aveam tot timpul din lume. *Îmi plăcea* să aştept. Îmi plăcea intervalul dintre luarea deciziei şi punerea ei în practică. Singurele minute, ore, zile din viaţa mea altminteri destul de scurtă când *eram* cineva. Eram destinul cuiva.

Mai exista şi posibilitatea ca el să ia un autobuz sau un taxi. Avantajul ar fi fost, în cazul ăsta, că am fi ajuns ceva mai departe de Corina.

Se îndrepta spre staţia de metrou de la Teatrul Naţional.

Nu era aproape nimeni pe stradă, aşa că m-am apropiat.

A coborât pe unul dintre peroanele dinspre vest. Era deci din partea vestică a oraşului. O zonă în care nu petrecusem prea mult timp. Bani prea mulţi, prea puţin folosiţi, cum zicea tata. Habar n-am ce voia să spună cu asta.

Nu era linia pe care mergea de obicei Maria, deşi primele câteva staţii erau comune.

M-am aşezat pe scaunul din spatele lui. Eram în tunel, însă nu mai exista nicio diferenţă între subterane şi noaptea de afară. Ştiam că în curând aveam să ajungem la acel loc. Un scrâşnet metalic şi trenul urma să aibă brusc acea mică zguduitură.

M-am jucat cu ideea de a lipi ţeava pistolului de spătarul scaunului şi de a apăsa pe trăgaci când aveam să trecem pe-acolo.

Şi când am trecut, mi-am dat seama pentru prima oară de ce anume îmi amintea. Metal pe metal. O senzaţie de ordine, de lucruri care se armonizează. O senzaţie de destin. Era sunetul propriei mele munci, sunetul scos de părţile mobile ale unei arme – percutorul, trăgaciul, piedica şi încărcătorul.

La staţia Vinderen am coborât doar noi. M-am ţinut după el. Zăpada scrâşnea sub tălpi. Mi-am potrivit paşii după ai lui, ca să nu mă audă. De amândouă părţile se vedeau vile, fiecare pe parcela ei, însă eram atât de singuri că ne-am fi putut afla, la fel de bine, şi pe Lună.

Am păşit spre el şi, când a schiţat gestul de a se întoarce spre mine, poate ca să vadă dacă sunt unul dintre vecini, l-am împuşcat la baza spinării. S-a prăbuşit lângă un gard. L-am întors cu piciorul. M-a privit cu ochi sticloşi şi am crezut, o clipă, că murise deja. Însă apoi şi-a mişcat buzele.

L-aş fi putut împuşca în inimă sau în ceafă. De ce-l împuşcasem în spinare mai întâi? Aveam ceva să-l întreb? Poate, doar că uitasem ce anume. Sau nu mi se părea important. Nici el nu părea, de aproape, cine ştie ce. L-am împuşcat în faţă. O hienă cu botul pătat de sânge.

Am observat un cap de băiat iţindu-se peste gard. Avea zăpadă pe căciulă şi mănuşi. Poate că încercase să facă un om de zăpadă. Nu-i uşor când zăpada e aşa de prăfoasă. Totul alunecă şi se fărâmiţează printre degete.

— E mort? a întrebat băiatul privind spre cadavru.

Poate părea ciudat să numeşti pe cineva cadavru la doar câteva secunde după ce respectiva persoană a murit, dar eu am avut mereu perspectiva asta.

— Era taică-tău? l-am întrebat.

Băiatul a dat din cap că nu.

Nu ştiu ce îmi venise să gândesc aşa. De unde mă alesesem cu ideea că, doar fiindcă băiatul părea atât de calm, trebuia să fie tatăl lui cel care zăcea mort acolo. De fapt, ştiu. Aşa aş fi reacţionat eu.

— Locuieşte acolo, a zis băiatul arătând cu o mănuşă şi scuturându-şi zăpada de pe cealaltă, fără să-şi ia ochii de la mort.

— N-o să vin după tine, am zis. Dar să uiţi cum arăt. Bine?

— Bine.

Obrajii i se încordau şi i se relaxau în jurul mănuşii acoperite de zăpadă, ca ai unui bebeluş sugând la sân.

M-am întors pe acelaşi drum pe care venisem. Am şters patul pistolului şi l-am lepădat într-o rigolă în care zăpada subţire nu reuşise să se aşeze. Avea să fie găsit, dar mai degrabă de poliţie decât de

vreun puştan iresponsabil. Nu luam niciodată metroul, autobuzul sau taxiul după ce lichidam pe cineva, era interzis. Regula era să păşesc normal, vioi şi, dacă vedeam vreo maşină de poliţie îndreptându-se spre mine, schimbam direcţia şi o apucam spre locul crimei. Eram deja pe la Majorstua când am auzit sirenele.

Capitolul 6

Fusese cu doar o săptămână în urmă sau cam aşa. Aşteptam ca de obicei, ascuns după containerele de gunoi în parcarea din spatele supermarketului, după ora închiderii. Am auzit zgomotul uşor al unei uşi deschise, apoi trântite la loc. Era simplu să recunosc paşii Mariei, din cauza şchiopătatului. Am mai aşteptat un pic şi am urmat-o. Nu mi se pare că o *urmăresc.* Ea, fireşte, decide unde ne ducem şi, în acea zi, nu ne duceam direct la metrou. Am trecut pe la o florărie şi-apoi am ajuns la cimitirul de lângă biserica Aker. Nu mai era nimeni pe-acolo şi-am aşteptat afară ca să nu fiu văzut. Când a ieşit, nu mai avea buchetul de flori galbene. Şi-a văzut de drum către Kirkevein, în direcţia staţiei, în timp ce eu am intrat în cimitir. Am găsit florile pe un mormânt proaspăt, deşi îngheţat deja. Piatra de căpătâi era arătoasă, lucioasă. Purta un nume familiar, cu rezonanţă franţuzească. El era, drogatul ei. Nu ştiusem că-i mort. Se părea că nu multă lume ştia. Nu apărea o dată a morţii, doar luna, octombrie, şi anul. Crezusem că mereu se trece o dată oarecare, dacă nu se ştie sigur. Ca să nu pară atât de însingurat mormântul. Era mai puţin însingurat acolo, printre celelalte, într-un cimitir înzăpezit.

Acum, mergând spre casă, m-am gândit că puteam înceta s-o mai urmăresc. Era în siguranţă. Speram că aşa se simţea, în siguranţă. Speram că el, drogatul ei, se aşezase în spate, în tren şi-i şoptise: „N-o să vin după tine. Dar să uiţi cum arăt”. Da, asta speram. N-o să mă mai ţin după tine, Maria. Viaţa ta începe acum.

M-am oprit la o cabină telefonică pe Bogstadveien.

Şi viaţa mea începea tot atunci, cu acel apel telefonic. Trebuia să mă eliberez de Daniel Hoffmann. Ăsta era începutul. Restul era ceva mai incert.

— Rezolvat, am zis.
— Bine.
— Nu ea, domnule. El.
— Poftim?
— L-am rezolvat pe aşa-zisul iubit.

La telefon ziceam întotdeauna „rezolvat”, ca o precauţie dacă trăgea cineva cu urechea ori ne erau interceptate convorbirile.

— N-o să-l mai vedeţi, domnule. Şi nu erau chiar iubiţi. El o obliga. Sunt sigur că nu-l iubea, domnule.

Vorbisem repede, mai repede decât de obicei, şi după cuvintele mele a urmat o pauză lungă. L-am auzit pe Daniel Hoffmann răsuflând tare pe nas. Pufnind, de fapt.

— Tu l-ai… l-ai omorât pe Benjamin?

Ştiam deja că n-ar fi trebuit să sun.

— L-ai… l-ai omorât pe singurul meu fiu?

Creierul meu a înregistrat şi a interpretat undele sonore, le-a transpus în cuvinte şi a început să analizeze cuvintele cu pricina. Fiu. Era cu putinţă? Un gând a început să mi se formeze în minte. Felul în care amantul îşi azvârlise pantofii din picioare. De parcă ar fi fost un obişnuit al casei. De parcă ar fi locuit, cândva, acolo.

Am închis.

Corina Hoffmann s-a holbat la mine îngrozită. Purta altă rochie acum şi părul nu i se uscase complet. Era cinci şi un sfert şi – ca în celelalte dăţi – scăpase de orice urmă a mortului înainte ca soţul ei să ajungă acasă.

Tocmai îi spusesem că mi se ceruse să o omor.

A încercat să-mi trântească uşa în nas, însă am fost mai rapid.

Am vârât un picior înăuntru şi am împins uşa, deschizând-o. S-a dezechilibrat şi a dat înapoi clătinându-se, în lumina camerei de zi. S-a ţinut de şezlong. Ca o actriţă pe scenă, folosindu-şi recuzita.

— Te implor… a început să zică ridicând un braţ în faţă.

Am zărit o scânteiere. Un inel mare, cu piatră, unul pe care nu-l mai văzusem.

Am făcut încă un pas spre ea.

A început să ţipe tare. A pus mâna pe o veioză şi s-a năpustit asupra mea. Am fost atât de surprins de atac, încât n-am reuşit decât să-i eschivez lovitura dată din toate puterile. Forţa şi acceleraţia au făcut-o să-şi piardă echilibrul. Am prins-o de braţ. I-am simţit pielea umedă în palmă şi i-am adulmecat mirosul puternic. M-am întrebat cu ce se dăduse la duş. Sau poate era chiar mirosul ei? Am apucat-o strâns, simţindu-i răsuflarea întretăiată. Dumnezeule mare, o voiam acolo, în clipa aceea. Dar nu, nu eram ca el. Nu eram ca ei.

— N-am venit să te omor, Corina, i-am şoptit în plete.

Am adulmecat-o. Era ca şi cum aş fi fumat opiu, simţeam că amorţesc şi în acelaşi timp că mi se ascut simţurile.

— Daniel ştie că ai un iubit. Benjamin. E mort deja.

— Benjamin… e mort?

— Da. Şi, dacă mai eşti aici când ajunge acasă Daniel, o să te omoare şi pe tine. Trebuie să vii cu mine, Corina.

A clipit, buimacă.

— Unde?

Întrebarea era surprinzătoare. Mă aşteptasem la „De ce?”, „Cine eşti?”, eventual un „Mincinosule!” Dar poate că-şi dăduse seama, instinctiv, că spuneam adevărul, că era o urgenţă şi de aceea trecuse direct la problemă. Asta dacă nu cumva era atât de confuză şi resemnată încât bâiguise primul lucru care-i trecuse prin minte.

— În camera de dincolo de cameră, am zis.

Capitolul 7

Stătea ghemuită în singurul fotoliu din apartamentul meu, privindu-mă ţintă.

Era şi mai frumoasă aşa: speriată, singură, vulnerabilă. Dependentă.

Îi explicasem – fără să fie neapărat necesar – că apartamentul meu nu era mare lucru, doar un bârlog de burlac cu cameră de zi şi un cotlon unde aveam patul. Curat şi ordonat, însă nu un loc potrivit pentru o femeie ca ea. Avea însă un avantaj însemnat: nu ştia nimeni adresa. Mai precis: nimeni, literalmente *nimeni* nu ştia unde stau.

— De ce nu? a întrebat strângând în palmă ceaşca de cafea pe care i-o adusesem.

Ceruse ceai, însă îi zisesem că trebuia să aştepte până dimineaţă şi că aveam să-i cumpăr de îndată ce deschidea la magazin. Îi plăcea, aşadar, să bea ceai dimineaţa. O văzusem bând ceai, în fiecare dimineaţă, în ultimele cinci zile.

— E mai bine să nu-ţi ştie nimeni adresa când lucrezi în domeniul meu, am răspuns.

— Dar acum ţi-o ştiu.

— Da.

Ne-am băut în tăcere cafeaua.

— Asta înseamnă că nu ai prieteni sau relaţii? a întrebat apoi.

— Am o mamă.

— Care nu ştie…?

— Nu.

— E limpede că nu ştie nici cu ce te ocupi.

— Nu.

— Ce i-ai spus că faci?

— Că-s instalator.

— Că meştereşti una-alta?

I-am aruncat o privire. O interesa cu adevărat sau vorbea aşa, ca să se afle în treabă?

— Da.

— Aşa deci.

A străbătut-o un fior şi şi-a încrucişat braţele peste piept. Deschisesem plita la maximum, dar cu geamurile având un singur strat şi temperaturile ce se ţinuseră la minus douăzeci de grade timp de mai bine de-o săptămână, frigul îşi făcea de cap. Am început să sucesc ceaşca în mâini.

— Ce vrei să faci, Olav?

M-am ridicat de pe scaun.

— Să văd dacă-ţi pot găsi o pătură.

— Nu, vreau să spun ce-o să *ne* facem?

Corina era în regulă. Ştii că cineva e în regulă dacă poate ignora chestii în privinţa cărora nu poate face nimic şi continuă să-şi vadă de treabă. Tare aş fi vrut să fiu şi eu aşa.

— O să mă caute, Olav. Şi pe tine. Nu ne putem ascunde aici o veşnicie. Iar el o să caute o veşnicie. Crede-mă, îl cunosc. Ar prefera să moară decât să trăiască cu ruşinea asta.

N-am pus întrebarea evidentă: atunci de ce ţi l-ai făcut amant pe fiul lui?

Am întrebat, în schimb, ceva mai puţin evident.

— Din cauza ruşinii? Nu fiindcă te iubeşte?

A clătinat din cap.

— E complicat.

— Este timp berechet, am zis. Şi, cum vezi, televizor nu am.

A râs. Tot nu-i adusesem pătura. Nici nu pusesem întrebarea pe care, nu ştiu de ce, ardeam să o rostesc: L-ai iubit? Pe fiu?

— Olav?

— Da?

A zis cu voce scăzută:

— De ce faci toate astea?

Am tras adânc aer în piept. Pregătisem un răspuns la întrebarea asta. Ba chiar mai multe, în caz că aş fi simţit că primul nu mergea. Sau aşa crezusem. Fiindcă în clipa aceea au dispărut toate.

— E greşit, am zis.

— Ce?

— E greşit ce face el. Să pună pe cineva să-i omoare soţia.

— Dar tu ce-ai fi făcut dacă soţia ta se întâlnea cu alt bărbat în propria-ţi casă?

Îmi închisese gura.

— Cred că ai inimă bună, Olav.

— E inflaţie de inimi bune.

— Nu, nu-i adevărat. Inimile bune sunt rare. Şi se caută mereu. *Tu eşti* rar, Olav.

— Nu-s sigur că e adevărat.

A căscat şi s-a întins. Zveltă ca o pisică. Pisicile au umeri foarte flexibili, aşa că încap pe oriunde reuşesc să-şi strecoare capul. E de folos la vânătoare. E de folos când trebuie s-o ştergi.

— Dacă-mi aduci pătura, cred c-o să dorm un pic, a zis. A fost cam prea multă agitaţie astăzi.

— O să pun aşternuturi proaspete pe pat şi poţi să dormi acolo, am zis. Canapeaua şi cu mine suntem prieteni vechi.

— Aşa? a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul ei mare şi albastru. Adică nu sunt prima persoană care şi-a petrecut noaptea aici?

— Nu, eşti. Doar că uneori adorm citind pe sofa.

— Ce citeşti?

— Nimic special. Cărţi.

— Cărţi? a zis, lăsându-şi capul într-o parte şi zâmbind răutăcios, de parcă m-ar fi prins cu ocaua mică. Dar văd că n-ai decât o carte aici.

— De la bibliotecă. Ştii, cărţile ocupă spaţiu. Şi, oricum, încerc să mă las.

A luat cartea care se afla pe masă.

— *Les Misérables*? Despre ce e?

— Despre o mulţime de chestii.

A ridicat din sprânceană.

— În mare parte e despre un bărbat care este iertat pentru păcatele sale, am zis. Ca să-şi răscumpere greşelile, îşi petrece restul vieţii fiind un om de ispravă.

— Hmm, a făcut ea, cântărind cartea în mâini. Cam grea. Are şi vreo poveste de dragoste?

— Da.

A lăsat cartea pe masă.

— N-ai zis ce-o să facem noi, Olav.

— Ce trebuie făcut, am zis, e să-l lichidăm pe Daniel Hoffmann înainte să ne lichideze el.

Propoziţia sunase prosteşte când mi-o alcătuisem în cap. Şi la fel de prosteşte sunase rostită cu voce tare.

Capitolul 8

În dimineaţa următoare, m-am dus mai devreme la hotel. Amândouă camerele care dădeau spre apartamentul lui Hoffmann erau ocupate deja. M-am oprit afară, în bezna dimineţii, ascuns după o dubă parcată, şi am ridicat privirea spre livingul lui. Aşteptând. Strângând pistolul din buzunarul paltonului. Cam în intervalul ăsta ieşea, de obicei, ca să se ducă la lucru.

Dar lucrurile, fireşte, nu stăteau ca de obicei. Luminile erau aprinse, însă nu se putea şti şi dacă era cineva înăuntru. Bănuiam că Hoffmann îşi dăduse seama, deja, că nu plecasem cu Corina şi că nu eram acum prin vreun hotel din, să zicem, Copenhaga ori Amsterdam. Mai întâi că nu era stilul meu, şi oricum, nu aveam bani, iar Hoffmann o ştia. Trebuise să cer un avans ca să-mi acopăr cheltuielile pentru sarcina asta. Mă întrebase de ce eram atât de lefter, de vreme ce abia mă plătise pentru alte două treburi de dinainte. Zisesem ceva despre obiceiuri proaste.

Dacă Hoffmann mergea pe ideea că încă eram în oraş, avea să presupună că voi încerca să-l lichidez înainte să mă poată lichida el. Ne ştiam deja binişor de-acum. Dar una e să crezi că ştii ceva despre cineva şi alta e să ştii sigur, iar mie mi se mai întâmplase să mă înşel. Poate era singur acolo. Şi, dacă aşa stăteau lucrurile, n-aveam să prind o ocazie mai bună decât momentul în care ieşea din clădire. Trebuia doar să aştept până când uşa se încuia automat în spatele lui, ca să nu se poată retrage înăuntru, să trec strada în fugă, să-i bag în corp două gloanţe, de la cinci metri distanţă, apoi două în cap din apropiere.

Speram la destul de multe.

Uşa s-a deschis. Era el.

Împreună cu Brynhildsen şi Pine. Brynhildsen cu şuviţa lui de păr fals care părea făcută din blană de câine şi mustăcioara subţire ce aducea cu o portiţă

de crochet. Pine era înveşmântat în geaca de piele arămiu-închis pe care o purta cât era anul de lung, fie vară, fie iarnă. Cu pălăriuţa lui, ţigara băgată după ureche şi o gură care nu era în stare să se oprească. Crâmpeie de conversaţie s-au răspândit pe stradă. „Al dracului de frig” şi „jigodia aia”.

Hoffmann s-a oprit în cadrul uşii, lăsându-şi câinii de atac să iasă pe trotuar şi să se uite în sus şi-n jos, cu mâinile înfipte în buzunarele gecilor.

I-au făcut apoi semn lui Hoffmann şi au început să avanseze spre maşină.

Cu capul băgat între umeri, am apucat-o în direcţia opusă. Cum am zis, sperasem la destul de multe. Ştiam acum, cel puţin, că-şi dăduse seama ce soluţie avusesem în minte. Cu el murind în locul meu.

În orice caz, asta însemna că trebuia să mă întorc la planul A.

Motivul pentru care începusem cu planul B era că în privinţa planului A nu-mi plăcea absolut nimic.

Capitolul 9

Îmi place să mă uit la filme. Nu la fel de mult cât îmi plac cărţile, dar un film bun are cumva aceeaşi funcţie. Te îndeamnă să priveşti altfel lucrurile. Niciun film, însă, n-a reuşit să mă convingă să văd altfel avantajul superiorităţii numerice şi al puterii de foc sporite. Într-o confruntare între un singur om şi alţi câţiva, în care ambele tabere sunt în mare parte pregătite şi înarmate, cel care e singur va muri. Într-o luptă unde există o armă automată, va câştiga posesorul armei. Iată rezultatul unei experienţe obţinute cu greu. N-aveam de gând să pretind că n-ar fi adevărat şi astfel să nu fie nevoie să-i fac o vizită Pescarului. Era adevărat. De aceea m-am şi dus la el.

Pescarul, cum am mai spus, împarte piaţa heroinei din Oslo cu Daniel Hoffmann. O piaţă nu tocmai mare, dar, fiindcă heroina era produsul principal, clienţii plăteau la timp şi preţurile erau ridicate, se obţinea un profit frumuşel. Totul începuse cu traseul rusesc – zis şi Calea Nordului. Când ruşii şi Hoffmann îi dăduseră drumul, la începutul anilor şaptezeci, mare parte din heroină venea din Triunghiul de Aur prin Turcia şi Iugoslavia, aşa-zisul traseu balcanic. Pine îmi spusese că lucra ca proxenet pentru Hoffmann şi, fiindcă nouăzeci la sută dintre prostituate foloseau heroină, să le plătească cu o doză era pentru ele la fel ca şi cum le-ar fi plătit cu bani gheaţă. Aşa că Hoffmann îşi dăduse seama că, dacă putea obţine heroină ieftină, avea să-şi poată spori corespunzător veniturile de pe urma serviciilor lor sexuale.

Ideea de a pune mâna pe marfă ieftină nu venise din sud, ci dinspre nord. Din neprimitoarea insuliţă Svalbard, care este împărţită între Norvegia şi Uniunea Sovietică, ambele ţări având mine de cărbune pe părţile lor. Viaţa e aici dură şi monotonă, iar Hoffmann auzise mineri norvegieni spunând poveşti de groază despre felul în care îşi înecau ruşii

amarul cu vodcă, heroină şi ruletă rusească. Aşa că Hoffmann se dusese la o întâlnire cu ruşii şi revenise cu o înţelegere. Opiul brut era adus din Afganistan în Uniunea Sovietică, unde era transformat în heroină şi trimis către nord spre Arhanghelsk şi Murmansk. Ar fi fost imposibil de trimis în Norvegia, de vreme ce comuniştii păzeau cu atâta grijă graniţa cu Norvegia, o ţară NATO – şi viceversa. Dar pe Svalbard, unde graniţa era păzită doar de urşi polari şi de temperaturi de minus patruzeci de grade, asta nu era o problemă.

Legătura lui Hoffmann din partea norvegiană trimitea bunurile cu avioane de linie la Tromsø, unde nu ţi se uitau niciodată prin valize, chiar dacă toată lumea ştia că minerii aduceau litri peste litri de alcool ieftin de contrabandă. De parcă autorităţile ar fi socotit că aceştia meritau măcar atâta premiu de consolare. Fireşte că erau şi dintre cei care susţineau că era o naivitate să crezi că atâta heroină putea fi adusă în Oslo cu avionul, pe calea ferată şi pe şosele fără ca nimeni să nu ştie despre asta. Şi că nişte plicuri aterizaseră probabil în mâinile unor demnitari.

Însă, potrivit lui Hoffmann, nu se plătise nici măcar o coroană. Pur şi simplu nu era necesar. Poliţia n-avusese habar, nu până ce un snow-mobil abandonat fusese găsit pe coasta norvegiană a insulei, lângă Longyearbyen.

Rămăşiţele omeneşti lăsate în urmă de urşii polari se dovediseră a fi ale unui rus, iar rezervorul conţinea pungi de plastic în care se aflau în total patru kilograme de heroină pură.

Operaţiunea fusese oprită cât se foiseră poliţiştii şi funcţionarii guvernamentali prin zonă, ca nişte albine furioase. Panica se răspândise printre heroinomanii din Oslo. Însă lăcomia e ca apa curgătoare: când un canal e astupat, găseşte pur şi simplu o altă cale. Pescarul – care era multe lucruri, dar în primul rând om de afaceri – pusese problema aşa: cererea care nu este satisfăcută se cere satisfăcută. Era un bărbat voios, supraponderal şi cu

o mustaţă de morsă care te ducea cu gândul la Moş Crăciun, asta până ce îl apuca cheful să te înjunghie. Îşi petrecuse nişte ani aducând votcă rusească de contrabandă cu vase de pescuit sovietice care transferau marfa unor bărci norvegiene, în Marea Barents, iar acestea, la rândul lor, o descărcau la o cherhana abandonată pe care Pescarul nu doar că o gestiona, dar o şi deţinea până la ultimul cui bătut în perete. Acolo, sticlele erau băgate în lăzi pentru peşte şi aduse cu camioanele în capitală. În camioane mai era şi peşte. În Oslo, sticlele erau depozitate în pivniţa prăvăliei Pescarului, care nu era doar o faţadă, ci şi o afacere de familie de trei generaţii, nu neapărat profitabilă, dar nici falimentară.

Şi când ruşii îl întrebaseră dacă îşi putea imagina o înlocuire a votcii cu heroină, Pescarul făcuse nişte calcule, cercetase ce pedepse dădea legea, analizase riscurile de a fi prins şi acceptase. Aşa încât, atunci când Daniel Hoffmann începuse iarăşi comerţul cu Svalbard, îşi dăduse seama că are concurenţă. Şi nu-i plăcuse defel.

Aici intrasem eu în scenă.

Aveam deja în spate – cred că am lămurit asta – o carieră infracţională mai mult sau mai puţin ratată. Intrasem la pârnaie pentru jaf armat, lucrasem şi fusesem concediat din funcţia de proxenet asistent al lui Pine şi căutam ceva cât de cât util de făcut. Hoffmann luase iarăşi legătura cu mine fiindcă auzise, din surse de încredere, că lichidasem un contrabandist găsit în rada portului Halden cu capul doar în parte intact. Un asasinat foarte profesionist, declarase Hoffmann. Şi, dacă altă reputaţie tot n-aveam, nu negasem.

Prima ţintă a fost un bărbat din Bergen care lucra ca vânzător pentru Hoffmann, dar îi furase din marfă, nu recunoscuse şi se mutase să lucreze pentru Pescar. Nu mi-a venit greu să-i dau de urmă: oamenii din partea de vest vorbesc mai tare decât alţi norvegieni şi *r*-ul lui foarte pronunţat străpungea aerul din zona gării mari, unde îşi făcea negoţul. L-

am lăsat să-mi vadă pistolul, făcând să i se oprească în gât *r*-urile. Se spune că-i mai uşor să ucizi a doua oară şi presupun că-i adevărat. L-am dus pe după nişte containere şi l-am împuşcat în cap de două ori ca să-l fac să arate ca ţinta aia din Halden. De vreme ce poliţia avea deja un suspect pentru cazul din Halden şi se aflaseră pe o cale greşită încă de la bun început, mie nu mi-au făcut nicio problemă. Iar Hoffmann a căpătat confirmarea convingerii sale că eram un lichidator de mâna întâi şi mi-a mai dat o misiune.

De data asta era vorba despre un tinerel care-l sunase pe Hoffmann şi-i spusese că prefera să vândă pentru el şi nu pentru Pescar. Voia să se vadă într-un loc discret unde să discute detaliile fără să afle Pescarul. Zicea că nu mai poate îndura duhoarea neguţătorului de peşte. Dar ar fi trebuit să născocească o poveste mai bună. Hoffmann m-a contactat, spunând că avea impresia că tinerelul fusese trimis de Pescar ca să-l lichideze.

În seara următoare l-am aşteptat în susul parcului, la Sankt Hanshaugen. Se vede frumos din locul ăla. Lumea zice că odată se făceau sacrificii acolo şi că e un loc bântuit. Mama mi-a spus că tipografii obişnuiau să-şi prepare tuşul acolo. Eu ştiu doar că acolo se ardeau cândva gunoaiele oraşului. Prognoza meteo susţinea că vor fi minus douăsprezece grade în seara aceea, ştiam aşadar că o să fim singuri. La ora nouă, pe cărarea lungă care ducea spre turn, a apărut un bărbat. Cu tot frigul de afară, când a ajuns sus, fruntea îi era îmbrobonată de sudoare.

— Ai ajuns devreme, am zis.

— Cine eşti? a zis, ştergându-şi fruntea cu eşarfa. Şi unde e Hoffmann?

Am întins amândoi, în acelaşi timp, mâinile spre pistoale, însă eu am fost mai rapid. L-am nimerit în piept şi în braţ, deasupra cotului. A scăpat arma şi a căzut pe spate. A rămas aşa, clipind.

I-am pus pistolul în piept.

— Cu cât te-a plătit?

— Două… douăzeci de mii.
— Crezi că-i suficient ca să omori pe cineva?
A deschis gura şi a închis-o iar.
— O să te omor oricum, aşa că n-are sens s-o faci pe deşteptul.
— Avem patru copii şi locuim într-un apartament cu două camere, a zis.
— Sper că te-a plătit în avans, am zis şi am tras.
A gemut, dar a rămas acolo, dând din pleoape. M-am uitat lung la cele două găuri din paltonul lui. Apoi i l-am desfăcut, rupându-i nasturii.
Purta zale. Nu o vestă antiglonţ, ci zale, futu-i! genul pe care le purtau vikingii cândva. Sau cel puţin purtau în ilustraţiile la *Saga regilor* a lui Snorri, pe care o citisem de-atâtea ori, copil fiind, că până la urmă biblioteca refuzase să mi-o mai împrumute. Fier. Nu era tocmai surprinzător că urcatul dealului îl făcuse să transpire.
— Ce căcat e asta?
— A făcut-o nevastă-mea, a zis. Pentru piesă. Despre Sfântul Olav.
Mi-am trecut degetele peste solzii de metal prinşi laolaltă. Câte mii erau? Douăzeci? Patruzeci?
— Nu mă lasă să ies fără ea, a zis.
Cămaşă de zale făcută pentru o piesă despre uciderea unui rege sfânt.
I-am lipit pistolul de frunte şi am tras. A treia oară. Ar fi trebuit să fie mai uşor.
Portofelul său conţinea cincizeci de coroane, o fotografie cu nevasta şi copiii şi o carte de identitate cu numele şi adresa.
Lichidările astea erau două dintre cele trei motive pentru care voiam să mă ţin departe de Pescar.
M-am dus la el la prăvălie a doua zi de dimineaţă.
Pescăria Eilertsen & Fiul era situată pe Youngstorget, la o aruncătură de băţ de secţia centrală de poliţie de pe Møllergata numărul 19. Umbla vorba că, în vremea în care Pescarul făcea contrabandă cu votcă, poliţia se număra printre clienţii lui cei mai fideli.

Încovoiat sub vântul tăios, am traversat marea de caldarâm.

Magazinul abia se deschisese, însă era deja plin de muşterii. Uneori, la tejghea mai stătea Pescarul însuşi, dar nu în ziua aceea. Femeia care vindea a continuat să-şi servească muşteriii, însă un tânăr – îmi dădusem seama după privirea pe care mi-o aruncase că mai are şi alte atribuţii în afară de tăiatul, cântăritul şi împachetatul peştilor – a dispărut pe o uşă batantă.

A apărut, în scurtă vreme, şi şeful. Pescarul, îmbrăcat în alb din cap până-n picioare. Cu şorţ şi şapcă. Până şi tălpile sandalelor îi erau albe. Parcă era un nenorocit de salvamar. A ocolit tejgheaua şi s-a apropiat. A arătat cu bărbia spre uşa care încă se bălăngănea. De câte ori se făcea un spaţiu, zăream o siluetă slăbănoagă, familiară. Un tip pe care-l numeau Klein. Nu ştiu dacă în sensul german al termenului, adică „mic", sau în cel norvegian, adică „bolnav". Ori poate că era numele lui adevărat. Ori de câte ori uşa se mişca în balamale, privirea mea i-o întâlnea pe a lui, moartă, neagră ca smoala. Am reuşit să întrezăresc şi carabina cu ţeavă tăiată de lângă piciorul lui.

— Scoate-ţi mâinile din buzunare, a zis încetişor Pescarul, cu zâmbetul lui larg de Moş Crăciun. Şi s-ar putea să scapi viu de-aici.

Am dat din cap, încuviinţând.

— Suntem ocupaţi cu vândutul peştelui pentru Crăciun, flăcău, aşa că spune ce ai de spus şi dispari dracului de-aici.

— Te pot ajuta să scapi de concurenţă.

— Tu?

— Da, eu.

— Nu te credeam genul trădător, flăcău.

Îmi spunea „flăcău" şi nu pe nume poate fiindcă nu-mi ştia numele, nu voia să-mi arate vreun pic de respect rostindu-l ori poate din pricină că nu voia să lase să-i scape cât de multe ştia – dacă ştia – despre mine. Bănuiam că era vorba despre a treia variantă.

— Putem vorbi în camera din spate? am întrebat.

— E bine şi aici, n-o să tragă nimeni cu urechea.

— L-am împuşcat pe fiul lui Hoffmann.

Pescarul şi-a mijit un ochi, holbându-se la mine cu celălalt. Vreme îndelungată. Nişte clienţi au exclamat „Crăciun fericit!”, lăsând să pătrundă, la ieşire, pale reci de vânt în magazinul cald, aburit.

— Hai să trecem în spate, a zis Pescarul.

Trei oameni lichidaţi. Ar trebui să fii un afacerist al naibii de calculat ca să nu porţi pică unuia care ţi-a lichidat trei oameni. Nu-mi rămânea decât să sper că oferta mea era suficient de bună şi că Pescarul era pe atât de rece pe cât credeam eu că e. Pe naiba nu-mi ştia numele.

M-am aşezat la o masă de lemn uzată. Pe podea erau cutii rezistente de polistiren pline cu gheaţă, peşte congelat şi – dacă Hoffmann avusese dreptate în privinţa logisticii – heroină. Temperatura nu putea fi mai mare de cinci-şase grade. Klein nu a luat loc şi, cât am vorbit, deşi încerca să lase impresia că abia e conştient că are o armă în mâini, a ţinut-o mereu îndreptată cu ţeava spre mine. Am relatat evenimentele recente fără să mint, dar şi fără să intru în detalii care nu erau necesare.

După ce am terminat, Pescarul a continuat să se holbeze cu ochiul ăla afurisit de ciclop.

— I-ai omorât deci băiatul în loc de nevastă?

— N-am ştiut că-i băiatul lui.

— Ce părere ai, Klein?

Klein a ridicat din umeri.

— În ziare zice că un tip a fost împuşcat ieri în Vinderen.

— Am văzut şi eu. Poate că Hoffmann şi lichidatorul lui, aici de faţă, s-au folosit de ce zicea în ziare ca să înjghebe o poveste de care să fie siguri că-i credibilă.

— Sună la poliţie şi întreabă cum îl chema, am zis.

— Aşa vom face, a răspuns Pescarul. După ce explici de ce i-ai cruţat viaţa soţiei lui Hoffmann şi o ţii ascunsă acum.

— E treaba mea, am zis.

— Dacă plănuieşti să ieşi de aici viu, ai face bine să vorbeşti. Repede.

— Hoffmann o lovea, am zis.

— Care dintre ei?

— Amândoi, am minţit.

— Şi? Faptul că cineva e lovit de altcineva mai puternic nu înseamnă că nu merită bătaia.

— Mai ales când e o târfă ca aia, s-a băgat Klein.

Pescarul a râs.

— Uite la ochii ăştia, Klein! Flăcăul ar fi în stare să te omoare! Cred că s-ar putea să fie îndrăgostit.

— Nicio problemă, a replicat Klein. Aş vrea şi eu să-l omor. El l-a terminat pe Mao.

N-aveam habar care dintre cei trei oameni ai Pescarului fusese Mao. Văzusem însă scris „Mauritz” pe permisul de conducere al tipului din Sankt Hanshaugen, deci era posibil să fie el.

— Peştele pentru Crăciun aşteaptă, am zis. Cum facem, aşadar?

Pescarul s-a tras de vârful mustăţii ca de morsă. M-am întrebat dacă reuşea vreodată să scape de izul de peşte. Apoi s-a ridicat.

— „Ce singurătate e mai singuratică decât neîncrederea”? Ştii ce înseamnă asta, flăcău?

Am scuturat din cap.

— Nu. Asta a zis tipul din Bergen când a venit la noi. Că eşti prea netot ca să fii folosit pe post de vânzător. A zis că nu poţi să aduni doi şi cu doi.

Klein a râs. N-am răspuns.

— Asta e din T.S. Eliot, băieţi, a oftat Pescarul. Singurătatea cuiva bănuitor. Credeţi-mă, toţi conducătorii ajung să sufere, mai devreme sau mai târziu, de tipul ăsta de singurătate. Şi o mulţime de soţi o s-o simtă măcar o dată în viaţă. Majoritatea taţilor reuşesc totuşi să se sustragă. Hoffmann a avut parte de toate cele trei versiuni. Lichidatorul lui, soţia şi fiul. Aproape că-mi pare rău pentru el.

A păşit spre uşa batantă şi a privit, prin ochiul rotund de geam, în prăvălie.

— Ce vrei, aşadar?

— Doi dintre cei mai buni oameni ai tăi.

— Vorbeşti de parcă aş avea o armată la dispoziţie, flăcău.

— Hoffmann o să se aştepte la mişcarea asta.

— Chiar aşa? Nu crede că el te hăituieşte acum?

— Mă cunoaşte.

Pescarul părea că vrea să-şi smulgă mustaţa cu totul.

— Ţi-i dau pe Klein şi pe Danez.

— Dacă mi i-ai da pe Danez şi pe…

— Klein şi Danezul.

Am încuviinţat.

Pescarul m-a condus până la ieşire. M-am apropiat de uşă, ştergând condensul care umezea interiorul geamului. În Operapassasjen se proţăpise o siluetă. Nu fusese acolo la venirea mea. Dar puteau fi sute de motive pentru care un bărbat să aştepte acolo în zăpadă.

— Ai un număr de telefon la care…?

— Nu, am zis. O să te anunţ când am nevoie de ei. Există vreo ieşire prin spate?

Întorcându-mă acasă, pe străduţe dosnice, m-am gândit că nu fusese, până la urmă, o întrunire atât de rea. Aveam doi oameni la dispoziţie, eram încă în viaţă şi aflasem ceva nou. Că T.S. Eliot scrisese rândul acela despre singurătate. Eu crezusem mereu că-i vorba despre femeia aia, cum o chema? George Eliot? „El să sufere? N-o să sufere în veci – e făcut să provoace suferinţă altora.” Nu că aş crede vreo iotă din ce zic poeţii. Nu mai mult decât cred în fantome, în orice caz.

Capitolul 10

Corina a pregătit o masă simplă cu alimentele aduse de mine.

— Drăguţ, am zis când am terminat, ştergându-mă la gură şi turnând iarăşi apă în pahare.

— Cum de-ai nimerit aici? a întrebat ea.

— Cum adică, să nimeresc?

— Adică… de ce faci asta? De ce nu faci ce făcea tatăl tău, de pildă? Presupun că nu se ţinea de…

— A murit, am zis dând peste cap paharul, fiindcă mâncarea fusese cam sărată.

— O, îmi pare rău, Olav.

— Să nu-ţi pară. Nu-i pare nimănui.

Corina a izbucnit în râs.

— Eşti amuzant.

Era prima persoană care spusese asta despre mine vreodată.

— Pune un disc, atunci.

Am pus unul cu Jim Reeves.

— Ai gusturi de modă veche, a zis.

— N-am prea multe discuri.

— Presupun că nici de dansat nu dansezi.

Am clătinat din cap.

— Şi n-ai pic de bere în frigider?

— Vrei bere?

M-a măsurat o clipă din priviri, cu un surâs maliţios, de parcă aş fi spus iarăşi ceva amuzant.

— Să ne aşezăm pe canapea, Olav?

A strâns masa cât am făcut eu cafea. Mi se părea chiar plăcut. Am luat apoi loc pe canapea. Jim Reeves cânta, pretinzând că te iubeşte fiindcă îl înţelegi. Frigul se mai îmblânzise pe parcursul zilei şi afară pluteau, duşi de vânt, fulgi uriaşi.

M-am uitat la ea. Pe de o parte mă simţeam nespus de încordat, atât de încordat că-mi venea să mă aşez pe scaun şi nu lângă ea. Pe de altă parte ardeam să-i cuprind mijlocul subţire cu braţul şi s-o trag către mine. Să-i sărut buzele roşii. Să-i mângâi părul lucitor. S-o strâng un pic mai tare, să simt că a

dat afară aerul din piept, să-i aud icnetul încercând să respire, să-i simt stomacul şi sânii împingându-se în mine. Mă lua ameţeala.

Apoi acul a sărit de pe disc în mijlocul piesei, s-a ridicat şi s-a retras în vreme ce discul se oprea uşurel din învârtit.

Am înghiţit în sec. Îmi venea să ridic mâna. S-o aşez pe pielea dintre umărul şi gâtul ei. Dar era cuprinsă de tremur. Nu doar mâna mea, ci întregul corp îmi tremura de parcă aş fi avut febră.

— Uite ce e, Olav… a zis Corina aplecându-se spre mine.

Nu-mi dădeam seama dacă mirosul acela atât de intens era de la parfum sau chiar mirosul ei. A trebuit să deschid gura, să mai iau nişte aer. A ridicat cartea de pe măsuţa din faţa mea.

— Ai vrea să-mi citeşti din ea, cu voce tare? Bucata despre iubire…

— Aş vrea… am dat să zic.

— Haide atunci, a spus încrucişându-şi picioarele sub ea pe canapea şi lăsându-şi palma pe braţul meu. Iubesc iubirea.

— Dar nu pot.

— Cum să nu poţi! a râs ea punându-mi în poală cartea deschisă. Nu te simţi stânjenit, Olav, citeşte! Sunt doar eu…

— Sufăr de dislexie.

Afirmaţia mea scurtă şi tăioasă a oprit-o din avânt, făcând-o să clipească buimacă, de parcă aş fi pălmuit-o. Ce naiba, mă surprinsesem pe mine însumi.

— Scuză-mă, Olav, dar ziceai… am crezut…

S-a oprit din vorbit şi tăcerea a coborât între noi. Tare mi-aş fi dorit să mai meargă discul. Am închis ochii.

— Citesc, am zis.

— Citeşti?

— Da.

— Dar cum, dacă nu poţi… vedea cuvintele?

— Le văd. Doar că uneori le văd greşit. Şi trebuie să mă uit iarăşi la ele.

Am deschis ochii. Palma ei rămăsese pe braţul meu.

— Dar cum… cum ştii că le vezi greşit?

— În principal, fiindcă literele nu formează cuvinte cu sens. Însă când şi când văd câte un cuvânt diferit şi nu-mi dau seama decât mult mai târziu de greşeala mea. Uneori povestea care-mi intră în cap e complet diferită. Aşa că, într-un fel, mă aleg cu două poveşti la preţ de una.

A izbucnit în râs. Tare, cu hohote. Ochii îi licăreau în semiîntuneric. Am râs şi eu. Nu era pentru prima oară când spusesem cuiva că sunt dislexic. Era însă prima oară când cineva continuase să pună întrebări. Şi prima dată când încercasem să explic asta cuiva care nu era mama sau profesorul meu. Palma ei a alunecat de pe braţul meu. Cumva pe neaşteptate. Mă aşteptasem la asta. Se depărta de mine. Numai că, ce să vezi, şi-a strecurat palma într-a mea. Şi mi-a strâns-o.

— Chiar *eşti* amuzant, Olav. Şi bun.

Zăpada începea să se depună pe pervazul ferestrei. Cristalele de zăpadă se agăţau unele de altele, ca inelele într-o cămaşă de zale.

— Spune-mi, atunci, a zis Corina, ce-i cu povestea de dragoste din carte.

— Bine, am acceptat şi am coborât privirea spre cartea din poală.

Era deschisă la pagina unde Jean Valjean o ia la trei-păzeşte pe prostituata cea terminată, distrusă. M-am răzgândit. Şi i-am spus, în loc, povestea cu Marius şi Cosette. Şi cu Éponine, fata crescută între tâlhari, îndrăgostită fără speranţă de Marius şi care ajunge să-şi dea viaţa pentru iubire. Pentru iubirea altora. Am spus iarăşi povestea, fără să las deoparte, de data asta, vreun amănunt.

— O, ce frumos!… a exclamat Corina când am terminat.

— Da, am zis, Éponine este…

— …că Marius şi Cosette s-au regăsit până la urmă.

Am încuviinţat.

Corina mi-a strâns mâna în palma ei. Nu-i dăduse deloc drumul.

— Povesteşte-mi despre Pescar.

Am strâns din umeri.

— E un om de afaceri.

— Daniel zice că-i un criminal.

— Şi asta.

— Ce-o să se întâmple după ce moare Daniel?

— N-o să mai ai de cine să-ţi fie frică. Pescarul nu-ţi vrea răul.

— Adică, o să preia Pescarul întreaga chestie?

— Aşa presupun, altă concurenţă nu are. Asta dacă nu cumva te gândeşti…? am zis străduindu-mă să-mi compun pe figură un zâmbet şiret.

A râs în hohote şi m-a îmbrâncit în joacă. Cine să fi ştiut că am fibră de comediant?

— Dar dacă am fugi? a întrebat. Noi doi ne-am descurca de minune împreună. Aş putea să fac de mâncare, iar tu să…

Restul propoziţiei a rămas suspendat în aer ca un pod pe jumătate terminat.

— Aş fi bucuros să fug cu tine, Corina, dar n-am un sfanţ.

— Nu? Daniel spune mereu că-şi plăteşte bine oamenii. Loialitatea se cumpără, aşa zice.

— I-am cheltuit pe toţi.

— Pe ce i-ai dat? a zis arătând cu bărbia spre un punct din spatele meu ca să sugereze că nici casa şi nici ce se afla în ea n-ar fi putut costa o avere.

Am ridicat iarăşi din umeri.

— O văduvă cu patru copii. Eu am făcut-o văduvă, aşa că… ei bine, am avut un moment de slăbiciune şi am pus într-un plic suma care i se promisese soţului ei pentru un asasinat. Şi s-a dovedit că era tot ce aveam. N-am ştiut că Pescarul plăteşte aşa de bine.

Mi-a aruncat o privire neîncrezătoare. Nu cred că era una dintre cele şase expresii faciale universale ale lui Darwin, dar ştiam la ce se gândeşte.

— Tu… ţi-ai dat toţi banii văduvei unui om care avea de gând să *omoare* pe cineva?

Înţelesesem între timp, fireşte, că făcusem o neghiobie, chiar dacă simţisem că mă aleg cu ceva la schimb. Însă, din cum punea Corina problema, reieşea că acţionasem prosteşte.

— Şi pe cine avea de gând să ucidă?

— Nu-mi amintesc, am zis.

M-a privit lung.

— Olav, ştii ce?

Nu ştiam ce.

— Chiar eşti foarte, foarte special.

S-a uitat cu luare-aminte la chipul meu, bucăţică cu bucăţică, de parcă l-ar fi consumat. Ştiu că ăsta e momentul când ar trebui să ştii, când ar trebui să citeşti gândurile celeilalte persoane, să-ţi dai seama. Poate că-i adevărat. Poate că faptul că-s dislexic ar putea explica. Mama spunea că sunt din cale-afară de pesimist. Poate e adevărat şi asta. În orice caz, am fost plăcut surprins când Corina Hoffmann s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat.

Am făcut dragoste. Nu din pudoare aleg eufemismul acesta cast, romantic în locul unui cuvânt mai direct şi mai explicit. Ci fiindcă era cu adevărat descrierea cea mai potrivită. Gura ei era aproape de urechea mea, răsuflarea ei mă aţâţa. Am cuprins-o în braţe incredibil de grijuliu, ca pe una dintre acele flori uscate pe care le găseam uneori prin paginile cărţilor de la bibliotecă, atât de fragile şi de sfărâmicioase că se dizolvau sub buricele degetelor mele de îndată ce le atingeam. Mă temeam să nu dispară şi ea. Îmi venea să mă salt în coate, la intervale egale de timp, ca să verific că e încă acolo, că nu fusese doar un vis. Am mângâiat-o cu blândeţe, nespus de uşor, de parcă voiam să n-o şifonez. M-am oprit înainte de a o pătrunde. A ridicat surprinsă privirea – n-avea de unde să ştie că aştept momentul potrivit. Şi apoi a sosit momentul contopirii, chestia despre care vă puteţi imagina că-i ceva trivial pentru un fost proxenet, însă s-a dovedit cu toate astea copleşitoare, într-atât încât am simţit că mi se pune un nod în gât. Corina a lăsat să-i scape un geamăt prelung când am intrat în ea cu

incredibilă încetineală şi grijă, şoptindu-i la ureche ceva duios şi idiot. Îmi dădeam seama că-i nerăbdătoare, dar aşa voiam să fie, ceva special. Am penetrat-o deci într-un ritm domol, luptându-mă din greu să mă controlez. Însă şoldurile ei au început să se rotească, valuri iuţi şi zbuciumate dedesubtul meu, iar pielea ei albă lucea în întuneric. Era ca şi cum aş fi ţinut în braţe luna. La fel de moale. La fel de imposibilă.

— Stai cu mine, dragostea mea, mi-a suflat în ureche vocea ei întretăiată. Stai cu mine, dragostea mea, Olav al meu.

Am fumat o ţigară. Ea a adormit. Ninsoarea, între timp, s-a oprit. Vântul care până adineauri se tânguia melodios printre clădiri, îşi strânsese instrumentele. Singurul sunet din cameră era răsuflarea ei liniştită. Am ciulit urechea şi-am ascultat cu încordare. Nimic.

Fusese întocmai cum visasem. Şi cum nu crezusem că e cu putinţă. Eram stors de oboseală şi trebuia să dorm. Dar atât de surescitat că nu aveam niciun chef de somn. Fiindcă, atunci când avea să mă cuprindă somnul, lumea, lumea asta de care până acum nu-mi păsase prea mult avea să-şi înceteze pentru un timp existenţa. Şi, din ce spunea tipul ăla, Hume, faptul că până atunci mă trezisem în fiecare dimineaţă în acelaşi corp, în aceeaşi lume unde ce se întâmplase se întâmplase cu adevărat, nu era vreo garanţie că acelaşi lucru urma să se întâmple şi mâine-dimineaţă. Pentru prima oară în viaţă mi se părea că risc dacă închid ochii.

Aşa că am continuat să ascult. Să păzesc ce aveam. Nu se auzea niciun sunet care n-ar fi trebuit să se audă, însă am ascultat mai departe.

Capitolul 11

Mama era tare slabă din fire. De aceea trebuia să îndure mai mult decât ar fi putut suporta până şi persoana cea mai tare.

De exemplu, nu-l putea refuza niciodată pe jigodia de taică-meu. Asta însemna că trebuia să suporte mai multe bătăi decât un violator în închisoare. Lui, cel mai mult, îi plăcea s-o strângă de gât. N-o să uit în veci cum mugea mama ca o vacă în dormitor ori de câte ori tata îi dădea drumul suficient cât să apuce să respire, ca să poată iarăşi să înceapă cu strangulatul. Era prea slabă ca să spună nu băuturii, ceea ce însemna că dădea pe gât destulă otravă cât să doboare un bou sau un elefant, deşi avea o constituţie fragilă. Şi era atât de slabă de înger, când venea vorba de mine, încât îmi dădea tot ce voiam, chiar şi când avea nevoie cu adevărat de ceea ce-mi dăruia.

Lumea a zis mereu că aduc cu maică-mea.

Doar când m-am uitat pentru ultima oară în ochii tatălui meu mi-am dat seama că îl aveam şi pe el în mine. Ca un virus, o boală a sângelui.

Trecea pe la noi, de regulă, doar când îi trebuiau bani. Şi, de regulă, punea mâna pe ce brumă de bănuţi aveam. Însă îşi dădea seama şi că, pentru a menţine vie frica – fie că-şi lua sau nu porţia –, trebuia să demonstreze ce se putea întâmpla în ziua în care ea *nu scotea* paralele. Mama dădea vina pe trepte, pe uşi şi pe pardoseli alunecoase pentru ochii înnegriţi şi buzele umflate. Şi, pe măsură ce băutura punea tot mai mult stăpânire pe ea, se şi întâmpla să cadă sau să se lovească de pereţi de una singură.

Tatăl meu spunea că studiez ca să mă fac idiot. Bănuiesc că avea aceleaşi probleme cu cititul şi scrisul ca şi mine, cu diferenţa că el se dăduse bătut. În vreme ce el se lăsase de şcoală cu prima ocazie şi abia dacă mai pusese, după aceea, mâna pe vreun ziar, mie îmi plăcea de fapt la şcoală, lucru destul de bizar. În afară de matematică. Nu vorbeam prea

mult şi lumea credea, probabil, că sunt prost. Însă profesorul de norvegiană care-mi nota lucrările susţinea că aş avea ceva, ceva dincolo de toate greşelile de ortografie, ceva ce le lipsea celorlalţi. Şi asta îmi ajungea cu vârf şi îndesat. Tata, însă, obişnuia să mă întrebe ce am de gând să fac cu atâta citit de cărţi. Dacă mă credeam mai cu moţ decât el şi restul familiei. Ei se descurcaseră bine, muncind cinstit. N-o făcuseră pe interesanţii învăţând cuvinte fiţoase şi pierzându-se în poveşti. Am întrebat, la şaisprezece ani, de ce nu încerca şi el un pic de muncă cinstită. M-a bătut până m-a învineţit tot. A zis că are un copil de crescut şi că asta e muncă cu normă întreagă.

A venit o dată, când aveam nouăsprezece ani. Abia îi dăduseră drumul din închisoarea Botsen, după un an petrecut acolo pentru că omorâse un om. Nu existaseră martori, aşa încât judecătorul acceptase pledoaria apărării, care susţinea că leziunile de pe creierul mortului ar fi *putut* fi provocate de o cădere pe gheaţă, când încercase să se apere.

A zis ceva despre cât crescusem între timp. Mi-a dat o palmă prietenească peste spinare. Mama îi zisese că lucrez la un depozit acum, aşa era? Îmi venisem, în cele din urmă, în fire?

N-am răspuns, n-am zis că lucram cu jumătate de normă şi că mă duceam totodată la colegiu şi că economiseam bani ca să-mi iau o garsonieră când începeam facultatea, după ce-mi executam stagiul militar, programat pentru anul viitor.

A zis că un serviciu e bun, fiindcă acum puteam să-l ajut şi pe el cu un bănuţ.

Am întrebat de ce.

De ce? Păi era taică-meu, victimă a unei nedreptăţi judiciare care avea nevoie de tot ajutorul pe care i-l putea oferi familia ca să se pună iar pe picioare.

Am refuzat.

M-a privit lung, nevenindu-i să creadă. Şi mi-am dat seama că se întreba dacă să mă plesnească.

Fiindcă mă măsura din creştet până-n tălpi. Băieţelul lui *crescuse,* nu glumă.

Apoi a scos un hohot scurt. Şi-a zis că, dacă nu scoteam îndată la iveală economiile mele amărâte, o s-o omoare pe mama. Şi-o să facă să pară un accident. Ce părere aveam despre asta?

N-am răspuns.

A zis că am şaizeci de secunde.

Am spus că banii sunt la bancă şi că va trebui să aştepte până dimineaţă, când se deschide.

Şi-a înclinat capul privindu-mă, ca şi cum asta l-ar fi ajutat să-şi dea seama dacă minţeam ori nu.

Am zis că n-am de gând să fug, că putea să doarmă în patul meu şi că eu o să dorm în camera mamei.

— Mi-ai luat deci locul şi-acolo, aşa-i? a rânjit cu scârbă. Nu ştii că-i ilegal? Nu scrie prin cărţile tale?

În seara aceea, mama şi tata au terminat de băut tot ce era prin casă. S-au dus în camera ei. Eu m-am lungit pe canapea şi mi-am astupat urechile cu hârtie igienică. Însă tot o auzeam mugind. Apoi o uşă s-a trântit şi l-am auzit pe el ducându-se la mine în cameră.

Am aşteptat până la ora două înainte să mă ridic, m-am dus în baie şi am luat peria de toaletă. Apoi am coborât în pivniţă şi am descuiat debaraua. Primisem o pereche de schiuri, de la mama, la treisprezece ani. Dumnezeu ştie prin ce trecuse ca să le plătească. Erau însă prea mici acum sau mai degrabă ajunsesem eu prea mare pentru ele. Am tras de pe unul dintre beţe apărătoarea pentru zăpadă şi am urcat iar. M-am furişat în camera mea. Tata era întins pe spate, sforăind. M-am oprit cu picioarele răşchirate de amândouă părţile cadrului îngust al patului şi i-am potrivit vârful băţului de schi în dreptul stomacului. Nu voiam să risc în zona pieptului, fiindcă băţul i-ar fi putut lovi sternul sau vreo coastă. Am apucat bine mânerul băţului, cu cealaltă mână am apucat vârful şi m-am asigurat că băţul e la unghiul potrivit, pentru ca bambusul din care era făcut să nu se îndoaie ori să se rupă. Am

aşteptat. Nu ştiu de ce, nu eram foarte speriat. Nu eram. Respiraţia i-a devenit mai şuierătoare, în curând avea să-şi schimbe poziţia. Am săltat deci, îndoind genunchii ca un săritor pe schiuri. Şi am aterizat cu toată greutatea. Pielea lui a opus ceva rezistenţă, dar, odată gaura făcută, băţul l-a străpuns cu totul. Bambusul i-a vârât o parte din tricou în stomac, iar vârful ascuţit s-a implântat adânc în saltea.

Ochii i s-au înnegrit din cauza şocului. Stătea întins acolo şi se uita la mine. Mă aşezasem iute pe pieptul lui, aşa că braţele îi erau blocate de genunchii mei. A deschis gura să urle. Am ţintit şi i-am vârât pe gât peria de la toaletă. A horcăit şi s-a zbătut, dar nu se putea mişca. Că doar crescusem, futu-i!

Am rămas aşa, simţind cum băţul de bambus îmi atinge spinarea, cu el zbătându-se sub mine. Şi mi-am zis că acuma îl călăream pe tata. Că tata era târfa mea.

Nu ştiu cât am stat aşa până ce a încetat să se mai zbată şi corpul i s-a înmuiat suficient cât să risc să-i scot din gură peria de toaletă.

— Pizda mă-tii de dobitoc! a gemut cu ochii închişi. Se taie gâtul cu un cuţit, nu aşa…

— Ar fi fost prea rapid, am zis.

A râs şi-a tuşit, cu mărgeluţe de sânge pe la colţurile gurii.

— Da, *ăsta-i* băiatul meu.

A fost ultimul lucru pe care l-a spus. Apucase deci să aibă ultimul cuvânt. Fiindcă mi-am dat seama, în clipa aceea, că avusese dreptate jigodia. *Eram* băiatul lui. Nu e adevărat că n-am ştiut de ce aşteptasem acele secunde în plus înainte să înfig în el băţul. Era pentru a prelungi momentul acela magic în care eu şi numai eu aveam putere asupra vieţii şi a morţii.

Virusul ăsta îl aveam în sânge. Virusul lui.

Am cărat corpul în pivniţă şi l-am înfăşurat cu o prelată veche şi răpciugoasă de cort. Şi pe ăsta mi-l cumpărase mama. Îi intrase în cap că noi, mica ei

familie, ne-am fi putut duce în excursie. Am fi putut găti păstrăv proaspăt lângă lac, unde soarele nu apunea niciodată. Sper că băutura a dus-o acolo până la urmă.

A trecut mai bine de-o săptămână până ce poliţia să vină şi să întrebe dacă nu-l văzuserăm pe tata după ce-i dăduseră drumul. Am zis că nu. Poliţaii au zis că au luat notă, ne-au mulţumit şi au plecat. Nu păreau să-şi bată capul prea tare. Până să vină ei, apucasem să închiriez o dubă şi să duc salteaua şi aşternuturile la gunoi, ca să fie arse. Şi în noaptea aceea pornisem până departe în Nittedal, la un lac unde soarele nu apune niciodată, însă un lac în care n-aş mai fi pescuit la păstrăvi o bucată bună de vreme.

M-am aşezat pe ţărm, privind suprafaţa scânteietoare, gândindu-mă că asta lăsăm cu toţii în urmă, câteva unduiri ale apei şi-apoi nimic. De parcă nici n-am fost pe pământ vreodată.

A fost prima dată când am lichidat pe cineva.

Aveam să primesc, la câteva săptămâni, o scrisoare de la universitate: „Ne face o deosebită plăcere să vă anunţăm că aţi fost acceptat la…” cu o dată-limită pentru înscriere. Am rupt-o, fără grabă, în bucăţi.

Capitolul 12

M-a trezit un sărut.

Până să-mi dau seama că era un sărut, am trecut printr-un moment de panică intensă, pură.

Apoi mi-am reamintit totul şi panica a fost înlocuită de ceva cald şi moale, un lucru căruia, în absenţa unui cuvânt mai potrivit, îi pot spune doar fericire.

Îşi lăsase capul pe pieptul meu. Mi-am coborât privirea spre ea, spre părul ei care mă acoperise.

— Olav?

— Da.

— Putem să stăm aici pentru totdeauna?

Nu ştiam ce altceva aş fi preferat. Am lipit-o de mine. Am cuprins-o în braţe. Am numărat secundele. Erau secunde petrecute împreună, secunde pe care nu ni le putea răpi nimeni, secunde cheltuite aici şi acum. Dar – cum am spus – nu pot să număr prea mult. Mi-am lipit buzele de părul ei.

— Corina, aici o să ne găsească.

— Atunci să plecăm departe.

— Mai întâi trebuie să ne ocupăm de el. Nu ne putem petrece vieţile uitându-ne peste umăr.

Şi-a trecut un deget peste nasul şi bărbia mea, de parcă aş fi avut o cusătură acolo.

— Ai dreptate. Dar după aceea putem merge, aşa-i?

— Da.

— Promiţi?

— Da.

— Şi unde-o să ne ducem?

— Unde vrei tu.

Şi-a trecut degetul peste ceafa, gâtul şi coşul pieptului meu.

— În cazul ăsta… aş vrea la Paris.

— Paris să fie. Dar de ce acolo?

— Fiindcă acolo au fost împreună Cosette şi Marius.

Am râs, am pus piciorul pe duşumea şi-am pupat-o pe frunte.

— Nu te ridica, a zis ea.

Aşa că nu m-am ridicat.

La ora zece m-am pus pe citit ziarul în timp ce beam o ceaşcă de cafea la masa din bucătărie.

Corina dormea.

Frigul record continua. Însă vremea ceva mai puţin geroasă de ieri făcuse şoselele precum sticla. O maşină derapase pe şoseaua Trondheim. O familie de trei membri, plecată în nord de Crăciun. Şi poliţia încă nu avea nicio pistă în privinţa crimei din Vinderen.

La ora unsprezece ajungeam într-un magazin. Era plin de lume căutând cadouri de Crăciun. M-am oprit lângă geam, prefăcându-mă că mă uit la un serviciu de masă în vreme ce ţineam sub observaţie clădirea de vizavi. Erau doi bărbaţi afară. Pine şi încă un tip pe care nu-l cunoşteam. Tipul cel nou tropăia de frig şi fumul de la ţigara lui îi venea drept în faţă lui Pine. Pine i-a zis ceva, un lucru de care celălalt n-a părut prea interesat. Purta un palton şi o căciulă miţoasă din blană de urs, însă tot tremura săltând din umeri, în vreme ce Pine părea relaxat în geaca lui de culoarea rahatului şi cu tichia de clovn pe cap. Codoşii sunt obişnuiţi cu statul pe afară. Tipul cel nou şi-a îndesat şi mai tare căciula pe urechi. Dar cred că mai mult din cauza diareei verbale a lui Pine decât de frig. Pine îşi trăsese ţigara de după ureche şi-o arăta celuilalt. Foarte probabil că-i spunea aceeaşi poveste de când hăul, despre cum ţinea ţigara aceea acolo încă din ziua în care se lăsase de fumat. Ăsta era felul lui de a-i arăta tutunului cine-i şeful. Cred că voia ca lumea să-l întrebe de ce are o ţigară pusă după ureche şi să poată astfel să-i plictisească de moarte pe toţi.

Tipul cel nou purta prea multe haine ca să-mi pot da seama dacă-i înarmat, însă geaca lui Pine avea o umflătură laterală. Ori un portofel plin-plinuţ ori o armă de foc. Ceva prea greu ca să fie cuţitul cel

tăios cu care umbla de obicei. Acelaşi, foarte probabil, cu care o convinsese pe Maria să lucreze pentru el. Îi arătase ce putea păţi de la cuţitul ăla, ce putea păţi iubitul ei dacă Maria nu făcea rost, din futut şi din supt, de banii datoraţi. Văzusem groaza din ochii holbaţi ai Mariei, aţintiţi asupra gurii lui, încercând disperată să-i citească pe buze în vreme ce Pine lătra mai departe la ea. Parcă era chiar acum. Însă tipul cel nou îl ignora pe proxenet şi se uita în susul şi-n josul străzii cu o privire fixă şi întunecată, pe sub streaşina căciulii de urs. Calm, concentrat. Probabil că fusese tocmit. Poate din străinătate. Aducea a profesionist.

Am ieşit din magazin pe uşa care dădea în strada vecină. M-am dus la o cabină telefonică pe Torggata. Am scos o pagină pe care o rupsesem din ziar. Am desenat o inimă pe sticla aburită a cabinei, aşteptând să mi se răspundă la apel.

— Biserica Ris, oficiul parohial.

— Iertaţi-mă că vă deranjez, dar am o coroană pe care aş vrea s-o trimit la înmormântarea Hoffmann, poimâine.

— Se pot ocupa cei de la pompe funebre de…

— Problema este că nu locuiesc în oraş şi o să ajung abia mâine-seară târziu, după ce se închide. Mă gândeam c-aş putea trimite coroana direct la biserică.

— Dar nu avem personal care…

— Veţi primi totuşi sicriul mâine-seară, presupun?

— Aşa ar fi normal, da.

Am aşteptat, dar omul n-a mai zis nimic.

— Şi-aţi putea să primiţi şi coroana atunci?

Un oftat abia auzit.

— O clipă.

Foşnet de foi.

— Da, e în regulă.

— Aş putea trece, atunci, mâine-seară pe la biserică. Sunt sigur că familia va vrea să-l mai vadă o dată, aşa că-mi voi putea transmite condoleanţele şi lor. Probabil că au stabilit o oră când să le

permiteţi accesul în criptă. Aş putea suna direct la familie, dar mi-e să nu-i deranjez…

Am zăbovit, ascultând tăcerea de la celălalt capăt al firului. Mi-am dres vocea:

— …într-un moment tragic pentru ei, aşa de aproape de ziua de Crăciun.

— Văd că au cerut să vină între opt şi nouă, mâine-seară.

— Mulţumesc, am zis. Dar mă tem că n-o să pot chiar atunci. Cred că ar fi mai bine să nu le menţionaţi că mă gândeam să vin personal. O să găsesc altă cale să trimit coroana.

— Cum doriţi.

— Mulţumesc pentru ajutor.

Am pornit pe Youngstorget. În Operapassasjen, în ziua aceea, nu se mai oprise nimeni. Dacă într-adevăr fusese acolo cu o zi în urmă, omul lui Hoffmann văzuse ce voise să vadă.

Tipul cel tânăr a refuzat să mă lase să trec de tejghea, zicând că Pescarul e într-o întrunire. Vedeam umbre mişcând în spatele geamului de la uşa batantă. Apoi una dintre umbre s-a ridicat şi-a ieşit întocmai ca mine, pe uşa din dos.

— Poţi să treci, m-a anunţat tinerelul.

— Scuze, a zis Pescarul. Lumea nu se agită doar din pricina peştelui de Crăciun.

Probabil că strâmbasem din nas de la mirosul puternic, fiindcă a început să râdă.

— Nu-ţi place izul de calcan, flăcău? a zis ridicând din bărbie către peştele parţial filetat de pe blatul din spatele nostru. Să transporţi prafurile în acelaşi camion cu peştele merge de minune, să ştii. Câinii n-au nicio şansă la adulmecat. Nu multă lume se dă în vânt după asta, dar mie îmi place să fac chiftele din calcan. Încearcă una.

A făcut semn cu capul spre un castron de pe masa de lemn cu blat de gresie aflată între noi. Chiftele gri-deschis de peşte pluteau într-un lichid tulbure.

— Cum merg deci lucrurile în zona aceea a afacerilor? am întrebat purtându-mă de parcă nu i-aş fi auzit invitaţia.

— Cererea e în regulă, numai că ruşii au început să se lăcomească. O să reuşesc să negociez mai uşor cu ei când n-o să ne mai poată asmuţi pe mine şi pe Hoffmann unul contra altuia.

— Hoffmann ştie că noi doi am stat de vorbă.

— Nu-i prost.

— Nu. Şi de aceea e păzit bine în perioada asta. Nu ne puteam duce să-l lichidăm, pur şi simplu. O să trebuiască să avem un pic de imaginaţie.

— Problema ta, a zis Pescarul.

— Trebuie să intrăm în cercul lui.

— Tot problema ta.

— Decesul a fost anunţat în ziar astăzi. Hoffmann junior o să fie înmormântat poimâine.

— Şi?

— Acolo putem avea acces la Hoffmann.

— La înmormântare. Simpatic, a zis Pescarul scuturând din cap. Prea riscant.

— Nu la înmormântare. În seara de dinainte, în criptă.

— Explică.

Am explicat. A clătinat din cap. Am insistat. A scuturat din cap şi mai tare. Am înălţat un braţ şi-am continuat să vorbesc. Tot clătina din cap, însă pe faţă îi apăruse un rânjet.

— Ehei! Cum mama naibii ţi-a venit aşa ceva în cap?

— O persoană pe care am cunoscut-o a fost înmormântată la aceeaşi biserică. Şi atunci aşa s-a procedat.

— Ştii că ar trebui să spun nu.

— Dar o să spui da.

— Şi dacă n-aş spune?

— Mi-ar trebui bani pentru trei sicrie, am spus. Le au gata făcute la pompe funebre. Dar probabil că ştii asta…

Pescarul s-a uitat precaut la mine. Şi-a şters degetele de şorţ. S-a tras de mustaţă. Şi-a şters iarăşi degetele de şorţ.

— Ia o chiftea de peşte şi-o să văd ce bănuţi avem în casă.

M-am uitat la chiftelele ce înotau în ceva ce-ar fi putut trece cu uşurinţă drept spermă, dacă n-aş fi ştiut că nu era asta. De fapt, gândindu-mă mai bine, *nu* ştiam.

În drum spre casă, am trecut pe lângă supermarketul unde lucra Maria. Mi-a dat prin minte că aş fi putut cumpăra de mâncare pentru cină şi de aici. Am intrat şi-am pus mâna pe un coş. Maria servea un client, cu spatele la mine. Am înaintat printre rafturi şi-am luat crochete de peşte, cartofi şi morcovi. Patru beri. Aveau o promoţie la bomboane de ciocolată King Haakon, împachetate sub formă de cadou de Crăciun. Am pus o cutie în coş.

Am pornit spre casa de marcat unde stătea Maria. Nu mai era nimeni în magazin. Am văzut că mă văzuse. Şi-acum se înroşise la faţă. La naiba! Presupun că nu era aşa de ciudat, chestia de atunci cu cina o rodea încă, probabil că nu invita prea mulţi bărbaţi pe la ea în felul ăsta.

M-am apropiat şi-am salutat-o. Am coborât apoi ochii spre coşul de cumpărături, concentrându-mă la aşezatul alimentelor – crochetele, cartofii, morcovii şi berea – pe bandă. Am luat o clipă în mână cutia cu ciocolată, nehotărât. Inelul de pe degetul Corinei. Cel pe care i-l dăruise el, fiul. Fără să clipească. Iar eu, acum, mă gândeam să apar cu o cutie de ciocolată pe post de cadou de Crăciun, ambalată de parcă ar fi avut înăuntru bijuteriile reginei Cleopatra.

— Asta. E. Tot.

M-am uitat uluit la Maria. Vorbise. De unde naiba să fi ştiut? Suna ciudat, cum altfel. Dar erau cuvinte. Cuvinte ca toate cuvintele. Şi-a dat de pe faţă o şuviţă de păr. Pistrui. Ochi blânzi. Un pic obosită.

— Da, am zis, accentuând prea tare cuvântul, deschizând tare gura.

A surâs.

— Asta… e… tot, am zis rar şi un pic cam tare. A făcut un gest întrebător către cutia cu bomboane de

ciocolată.

— Pentru… tine, am zis ridicând-o spre ea. Crăciun… fericit.

Şi-a acoperit gura cu palma. Şi, dincolo de palmă, faţa i-a trecut printr-o sumedenie de expresii. Mai mult de şase. Surpriză, nedumerire, bucurie, stânjeneală, urmată de sprâncene ridicate *(de ce?),* pleoape coborâte şi un zâmbet de recunoştinţă. Asta se întâmplă când nu poţi vorbi – ajungi să ai un chip foarte expresiv şi înveţi să execuţi un soi de pantomimă care pare un pic exagerată pentru cineva care nu-i obişnuit.

I-am întins cutia. I-am văzut mâna pistruiată apropiindu-se de a mea. Ce voia? Să-mi ia mâna într-a ei? Mi-am retras-o. Am salutat-o scurt din cap şi am pornit spre uşă. Îi simţeam privirea în ceafă, apăsător. La naiba! Nu făcusem decât să-i dau o cutie cu bomboane, aşa că ce voia, mai exact, femeia asta?

Când am intrat, în casă era întuneric. Am desluşit, pe pat, silueta Corinei.

Atât de liniştită şi neclintită că mi s-a părut aproape ciudat. M-am apropiat încetişor de pat şi m-am oprit acolo, privind-o. Arăta împăcată. Şi foarte palidă. În minte a început să-mi ticăie un ceas, era de parcă îmi dădusem seama de ceva. M-am apropiat mai mult de ea, până ce faţa mi-a ajuns deasupra gurii ei. Ceva lipsea aici. Şi ticăitul din cap se auzea tot mai tare.

— Corina, am şoptit.

Nicio reacţie.

— Corina, am repetat ceva mai tare şi-am auzit ceva ce nu mai auzisem nicicând în propria-mi voce, o notă abia sesizabilă de neajutorare.

A deschis ochii.

— Vino încoace, ursuleţ, a şoptit cuprinzându-mă şi trăgându-mă pe pat. Mai tare, a şoptit. N-o să mă sparg, să ştii.

Nu, mi-am zis, n-o să te spargi. Noi, *asta,* n-o să ne spargem. Fiindcă asta am tot aşteptat, fiindcă

pentru asta m-am tot pregătit. Numai moartea ar putea pune capăt.

— Ah, Olav, a şoptit. Olav…

Faţa îi era luminoasă, râdea, însă în ochi îi luceau lacrimi. Sânii îi străluceau sub mine, albi ca laptele. Şi, cu toate că n-aş fi putut fi mai aproape de ea ca în acel moment, era de parcă aş fi privit-o ca prima oară când o văzusem, de la distanţă, de după un geam aflat de partea cealaltă a străzii. Şi mi-am spus că nu poţi vedea o persoană mai dezgolită decât în momentul în care nu ştie că e urmărită, studiată. Ea nu mă văzuse niciodată aşa. Poate că nici nu trebuia. Apoi mi-am dat brusc seama. Păstrasem colile de hârtie cu scrisoarea, cea pe care nu mai izbuteam s-o termin. Şi, dacă o găsise Corina, poate că înţelesese greşit. Era ciudat, totodată, că inima începuse să-mi bubuie în piept pentru un lucru mărunt ca ăsta. Foile erau sub tava cu tacâmuri dintr-un sertar al bucătăriei şi nu era niciun motiv să fi ajuns acolo. Dar am decis ca, la prima ocazie, să scap de ele.

— Aşa, Olav, aşa.

Ceva s-a desprins din mine când mi-am dat drumul, ceva ce stătuse până atunci ascuns, nu ştiu ce anume, însă presiunea ejaculării smulsese lucrul ăsta din ţâţâni şi-l scosese la iveală. M-am Întins pe spate, gâfâind. Eram un om schimbat, doar că nu ştiam în ce fel.

S-a aplecat peste mine şi m-a gâdilat pe frunte.

— Cum te simţi, regele meu?

Am dat să răspund, însă aveam gura plină de salivă.

— Ce? a zis chicotind.

Mi-am dres vocea şi-am repetat:

— Lihnit de foame.

A râs şi mai tare.

— Şi fericit, am spus.

Corina nu suporta peştele. Era alergică la el, mereu fusese, era o chestie de familie.

Supermarketurile se închiseseră toate, dar am spus că puteam să comand o CP Specială de la

Chinese Pizza.

— *Chinese Pizza*?

— Mâncare chinezească şi pizza. Separat, adică. Mănânc acolo aproape în fiecare seară.

M-am îmbrăcat iarăşi şi m-am dus la cabina telefonică din colţ. Nu-mi pusesem telefon în apartament, nu voiam aşa ceva. Nu voiam ca lumea să aibă la dispoziţie o cale de a mă auzi, de a mă găsi, de a-mi vorbi.

Vedeam, din cabină, până la fereastra mea de la etajul patru. O vedeam acolo pe Corina, cu capul înconjurat de lumină ca o drăcovenie de aură. Se uita în jos, la mine. I-am făcut cu mâna. Mi-a făcut şi ea.

Apoi moneda a căzut cu un zornăit.

— Chinese Pizza, cum vă pot ajuta?

— Salut, Lin, sunt Olav. O CP Specială, pentru acasă.

— Nu mâncat aici, domn Olav?

— Azi nu.

— Cincisprezece minute.

— Mersi. Şi încă ceva. A trecut pe la voi cineva să întrebe de mine?

— Să întrebe? Nu.

— Minunat. E cineva pe-acolo acum, vreun tip cu care m-ai mai văzut la masă înainte? Vreunul cu mustăcioară caraghioasă, subţire, care pare desenată? Sau cu geacă maro de piele şi-o ţigară băgată după ureche?

— Să văd. Nuu…

Nu erau decât vreo zece mese acolo, aşa că l-am crezut. Nu mă aşteptau nici Brynhildsen şi nici Pine. Mă însoţiseră acolo de vreo câteva ori, dar puteam presupune că nu ştiau că eram un client fidel. Foarte bine.

Am împins uşa grea de metal a cabinei şi-am ridicat ochii spre geamul meu. Corina încă era acolo.

Mi-a luat un sfert de oră să merg pe jos până la local. Pizza mă aştepta într-o cutie roşie de carton

de mărimea unei măsuţe de camping. CP Specială. Cea mai bună din Oslo. Abia aşteptam să văd ce faţă avea Corina să facă după ce lua prima înghiţitură.

— La revedele, cu multă plăcele! a strigat Lin ca de obicei când am ieşit pe uşă, care s-a închis în spatele meu înainte de a apuca să-i răspund la rându-mi cu obişnuitul salut rimat.

Am grăbit pasul şi-am cotit pe stradă. Mă gândeam la Corina. Cred că mă gândeam la ea foarte profund. Asta e, cel puţin, singura scuză pe care o am pentru că nici nu i-am văzut, nici nu i-am auzit ori pentru că nu mi-a venit în cap un lucru evident: că, presupunând că-şi dăduseră seama că-s un obişnuit de-al locului, aveau să-şi dea seama şi că m-aş fi putut gândi că şi-au dat seama şi că, prin urmare, nu m-aş apropia de restaurant fără un anumit grad de precauţie. Aşa că nu aşteptaseră înăuntru, la lumină şi căldură, ci afară, în beznă, unde aş fi putut jura că până şi moleculelor le venea greu să se mişte.

Am auzit doi paşi făcând zăpada să scârţâie, însă drăcia de pizza m-a încetinit şi n-am apucat să scot pistolul înainte să simt metalul rece şi tare apăsându-mi urechea.

— Unde e?

Vocea lui Brynhildsen. Mustăcioara i s-a mişcat când a rostit cuvintele. Cu el era un tip mai tinerel care părea mai mult speriat decât periculos şi care ar fi putut la fel de bine să aibă pe geacă un ecuson cu „ucenic”, însă tot a făcut o treabă bună percheziţionându-mă. Am ghicit că Hoffmann avusese inteligenţa să-l trimită pe puştan cu Brynhildsen fără să-i dea şi o armă de foc. Poate vreun cuţit sau altceva ascuns. Pistoalele erau cadouri care confirmau ascensiunea în ierarhie.

— Hoffmann zice că te lasă să trăieşti dacă ne-o dai pe nevastă-sa, a spus Brynhildsen.

Era o minciună, dar spusesem şi eu acelaşi lucru la un moment dat. Mi-am evaluat opţiunile. Strada era pustie, fără maşini şi oameni. În afară de oamenii pe care nu mi i-aş fi dorit acolo. Şi era atât

de linişte încât am auzit arcul din trăgaci întinzându-se uşor la apăsarea degetului.

— Bine, a zis Brynhildsen. O putem găsi şi fără tine, să ştii.

Avea dreptate, nu juca la cacealma.

— Bine, am zis. Am luat-o doar ca să am un avantaj în negociere. N-am ştiut că tipul e un Hoffmann şi el.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, noi o vrem doar pe soţie.

— Atunci să mergem la ea, am zis.

Capitolul 13

— *Trebuie* neapărat să luăm metroul, am explicat. Ea crede că o protejez. Şi chiar aşa e. Asta dacă n-o pot folosi într-o treabă ca asta. I-am zis deci că, dacă nu mă întorc într-o oră şi jumătate acasă, înseamnă că s-a întâmplat ceva grav şi că trebuie să plece imediat. Şi cu maşina ne-ar lua cel puţin trei sferturi de oră ca să ajungem la apartamentul meu, cu traficul de Crăciun.

Brynhildsen s-a uitat cercetător la mine.

— Sun-o atunci şi spune-i că vii ceva mai târziu.

— N-am telefon.

— Serios? Atunci cum de te aştepta pizza când ai ajuns acolo, Johansen?

Am coborât privirea spre cutia mare, roşie de carton. Brynhildsen nu era idiot.

— Am sunat de la un telefon public.

Brynhildsen şi-a apucat între arătătoare şi degetele mari capetele mustăcioarei, de parcă ar fi încercat să le îndrepte. Apoi s-a uitat pe stradă în toate direcţiile. Evaluând traficul. Şi întrebându-se ce ar fi spus Hoffmann dacă ea scăpa.

— CP Specială, a zis puştanul, rânjind cu gura până la urechi şi arătând cu bărbia către cutie. Cea mai bună din oraş, aşa-i?

— Gura, a mârâit Brynhildsen, care nu-şi mai mângâia mustaţa şi părea să se fi hotărât. O să mergem cu metroul. Şi-l sunăm pe Pine de la cabina ta de telefon, să ne ia cu maşina de-acolo.

Am mers pe jos vreme de cinci minute, cât ne-a luat să ajungem la staţia de metrou de la Teatrul Naţional.

Brynhildsen şi-a tras mâneca hainei peste pistol, ca să-l acopere.

— O să-ţi iei singur biletul, *eu* nu ţi-l plătesc, a zis când am ajuns în faţa ghişeului.

— Cel cu care am venit e încă valabil o oră, am minţit.

— Aşa-i, a zis cu un rânjet Brynhildsen.

Puteam spera, de ce nu, la un control în metrou, puteam spera să fiu dus de controlori la vreo secţie drăguţă şi sigură de poliţie.

Metroul era aglomerat, cum nădăjduisem. Navetişti osteniţi, adolescenţi mestecând gumă, bărbaţi şi femei bine înfofoliţi, cu cadouri de Crăciun iţindu-se de prin sacoşele de plastic. Trebuia, deci, să stăm în picioare. Ne-am poziţionat în mijlocul vagonului, fiecare cu câte o mână pe bara lucitoare de oţel. Uşile s-au închis şi răsuflările pasagerilor au început iarăşi să aburească geamurile. Trenul a luat-o din loc.

— Hovseter. N-aş fi ghicit că locuieşti în zona de vest, Johansen.

— N-ar trebui să crezi tot ce crezi, Brynhildsen.

— Chiar aşa? Te referi la faptul că mai degrabă aş fi crezut c-o să-ţi iei din Hovseter pizza, nu să traversezi tot oraşul pentru ea?

— E o CP Specială, a zis cu respect puştanul, cu ochii pe cutia roşie ce ocupa un spaţiu ridicol de mare în vagonul arhiplin. Nu poţi lua…

— Gura! Deci îţi place pizza rece, Johansen?

— O reîncălzim.

— Adică tu şi cu nevasta lui Hoffmann?

Brynhildsen a pufnit în râs – a sunat precum căderea lamei unui topor.

— Ai dreptate, Johansen, chiar că n-ar trebui să credem tot ce credem.

Nu, mi-am zis. Tu, de pildă, n-ar trebui să crezi că un tip ca mine chiar ar putea crede cu adevărat că cineva ca Hoffmann avea să-l lase în viaţă. Şi, de vreme ce unul ca mine nu credea asta, n-ar trebui să crezi că n-o să acţioneze în disperare ca să schimbe situaţia. Sprâncenele lui Brynhildsen aproape că se întâlneau deasupra nasului.

Nu puteam şti exact ce-i umblă prin cap, fireşte, însă aş fi spus că planul era să ne împuşte, pe mine şi pe Corina, în apartament. După care să-mi pună mie în mână pistolul ca să pară că aş fi împuşcat-o eu, apoi că-mi pusesem capăt zilelor. O opţiune mai

bună decât să ne arunce în vreun lac de pe lângă Oslo. Fiindcă, dacă dispărea pur şi simplu Corina, asta ar fi dus la investigaţii amănunţite. În fine, asta aş fi făcut eu în locul lui Brynhildsen. Doar că nu aşa stăteau lucrurile. Brynhildsen era un tip însoţit de un învăţăcel lipsit de experienţă, cu un pistol ascuns în mânecă şi cealaltă mână agăţată de bara de metal, dar fără a avea posibilitatea să desfacă picioarele suficient cât să-şi menţină echilibrul. Aşa-i când eşti novice în branşă. Am început numărătoarea inversă. Ştiam fiecare smucitură a trenului pe linii, orice mişcare, toate curbele şi opririle.

— Ţine asta, am zis împingând cutia cu pizza în pieptul puştanului, care a apucat-o din inerţie.

— Hei! a strigat peste scrâşnetul metalic Brynhildsen, ridicând mâna cu pistolul exact în secunda în care am ajuns la locul unde se îmbinau şinele. Am început să mă mişc, în vreme ce smucelile vagonului îl făceau pe Brynhildsen să agite mâna cu pistolul din reflex, încercând să-şi menţină echilibrul. Am apucat bara cu amândouă mâinile şi m-am propulsat pe lângă ea cu toată forţa. Am ţintit punctul unde sprâncenele aproape că i se uneau deasupra nasului. Citisem că un cap de om cântăreşte cam patru kilograme şi jumătate şi că, la viteza de şaptezeci de kilometri pe oră, produce o forţă a cărei mărime ar trebui determinată de cineva mai bun la matematică decât mine. Când am dat înapoi, din nasul spart al lui Brynhildsen se prelingea un şir subţire de sânge, ochii îi erau aproape albi, cu irisurile abia vizibile sub pleoape. Îşi desfăcuse ţeapăn braţele în lături, ca un pinguin. Îmi dădeam seama că-l scosesem din joc, dar, ca să previn vreo revenire în scenă, i-am apucat amândouă mâinile într-ale mele, prinzându-i în palmă pistolul de sub mânecă, de parcă ne-am fi apucat de vreun dans popular în doi. Apoi am repetat mişcarea de dinainte, de vreme ce avusese, prima oară, un rezultat atât de satisfăcător. L-am tras tare către mine, am coborât capul şi l-am izbit în

nas. Am auzit rupându-se ceva ce probabil n-ar fi trebuit să se rupă. I-am dat drumul, dar nu şi pistolului, şi s-a lăsat moale pe podea în vreme ce călătorii din jur, cu icnete speriate, încercau să ia distanţă.

M-am rotit pe călcâie şi am îndreptat pistolul spre ucenic, în vreme ce o voce nazală şi dezinteresată anunţa staţia Majorstua.

— Aici cobor, am zis.

Ochii îi erau bulbucaţi pe deasupra cutiei de pizza, falca îi căzuse atât de tare încât, într-un fel pervers, lăsa impresia că flirta. Cine ştie, poate că în câţiva ani avea să-mi ia urma cu mai multă experienţă, mai bine înarmat. Ce ani, de fapt? Tinereii ăştia învăţau tot ce trebuiau să ştie în trei sau patru luni.

Trenul a frânat, intrând în staţie. M-am retras către uşa din spatele meu. Deodată aveam o mulţime de spaţiu – lumea se lipise de pereţi şi se holba la noi. Un bebeluş gângurea către maică-sa, dar altminteri nu scotea nimeni un sunet. Trenul a oprit şi uşile s-au dat în lături. Am mai făcut un pas în spate şi m-am oprit în deschizătură.

— Haide, am zis.

Puştiul n-a schiţat niciun gest.

— Vino încoace! am zis ridicând tonul.

A clipit rar, încă nedumerit.

— Pizza.

A făcut un pas spre mine, molatic ca un somnambul, şi mi-a întins cutia roşie. Am dat încă un pas înapoi, pe peron. Am rămas aşa, cu pistolul aţintit spre puştan, ca să mă asigur că înţelege că aceea era doar oprirea *mea.* I-am aruncat o privire lui Brynhildsen. Zăcea lat pe podea, însă un umăr îi zvâcnea uşor, ca o sarcină electrică în ceva distrus, dar care nu era gata, încă, să moară.

Uşile s-au închis.

Puştiul mă ţintuia cu privirea de după geamul murdar, îngheţat, cu dâre de sare. Trenul şi-a văzut de drum spre Hovseter şi împrejurimi.

— La levedele, cu multă plăcele! am şoptit coborând ţeava armei.

Am pornit iute spre casă prin întuneric, cu urechea ciulită la sirenele poliţiei. De îndată ce le-am auzit, am pus cutia cu pizza pe treptele unei librării închise şi am apucat-o înapoi spre staţie. După ce luminile albastre au trecut, m-am întors în grabă. Cutia cu pizza rămăsese pe trepte, neatinsă. Cum am zis, abia aşteptam să văd ce faţă va face Corina după prima înghiţitură.

Capitolul 14

— N-ai întrebat, a zis ea pe întuneric.

— Nu.

— De ce nu?

— Nu-s genul care să te bată la cap, aş zice.

— Dar probabil că te-ai întrebat. Tată şi fiu…

— Am presupus că o să-mi spui ce-o să crezi de cuviinţă, la momentul potrivit.

Patul a scârţâit. Corina s-a întors către mine.

— Şi dacă n-aş spune nimic niciodată?

— Atunci n-aş afla niciodată.

— Nu te-nţeleg, Olav. De ce ai vrut să mă salvezi? Tocmai pe *mine?* Tu eşti un om minunat, iar eu o târâtură.

— Nu eşti târâtură.

— De unde ştii? Nici măcar nu vrei să mă-ntrebi.

— Ştiu că eşti aici, cu mine. Deocamdată e suficient.

— Şi mai încolo? Să zicem că reuşeşti să-i faci felul lui Daniel înainte să pună mâna pe tine. Să zicem că ajungem la Paris. Să zicem că reuşim cumva să facem destui bănuţi cât să supravieţuim. Tot o să te-ntrebi cine-i ea oare, femeia asta care a fost în stare să devină iubita fiului ei vitreg. Cine-ar putea avea încredere într-o asemenea persoană? Aşa de talentată într-ale trădării…

— Corina, am zis, întinzându-mă după o ţigară. Dacă te îngrijorează ce mă îngrijorează ori nu pe mine, poţi să-mi spui. Eu am zis doar că de tine depinde.

Mi-a apucat între dinţi, uşor, pielea braţului.

— Te temi de ce-aş putea zice, aşa-i? Te temi să nu-ţi spun că nu sunt femeia care sperai să fiu?

Am pescuit o ţigară, însă nu dădeam de brichetă.

— Ascultă-mă. Sunt un tip care a ales să-şi câştige pâinea omorându-i pe alţii. Tind să fiu destul de îngăduitor când vine vorba de acţiunile şi deciziile altora.

— Nu te cred.

— Ce?
— Nu te cred. Cred că doar încerci să ascunzi.
— Să ascund ce?
Am auzit-o înghiţind în sec, cu zgomot.
— Că mă iubeşti.
M-am întors spre ea. Lumina lunii îi licărea în ochii umezi.
— Mă iubeşti, prostuţule, a zis şi mi-a tras un ghiont peste umăr, în joacă.
Apoi a repetat „Mă iubeşti, prostuţule, mă iubeşti, prostuţule” până ce ochii i s-au umplut de lacrimi.
Am tras-o la pieptul meu. Am strâns-o până ce mi-am simţit umărul cald, apoi rece de la lacrimi. Vedeam şi bricheta acum. Era deasupra cutiei roşii de carton, goală acum. Dacă avusesem înainte vreo îndoială, acum ştiam. Îi plăcea CP Specială. Îi plăcea de mine.

Capitolul 15

Ziua de dinainte de Ajunul Crăciunului. Afară se răcise iarăşi. Deocamdată se sfârşise cu vremea ceva mai blândă.

Am sunat la o agenţie de voiaj de la telefonul din colţ. Mi-au spus că biletele de avion până la Paris nu erau ieftine. Le-am spus că o să revin. Apoi am sunat la Pescar.

Am zis, fără vreo introducere, că voiam bani pentru lichidarea lui Hoffmann.

— Vorbeşti de la un telefon public, Olav.

— Nu eşti ascultat, am zis.

— De unde ştii?

— Hoffmann plăteşte un tip de la compania de telecomunicaţii care ştie ce telefoane sunt ascultate. Nici tu şi nici el nu apăreţi pe listă.

— Te ajut să-ţi rezolvi problema, Olav. De ce să te şi plătesc?

— Fiindcă o să ai atâta de câştigat dacă Hoffmann dispare din peisaj, încât asta o să ţi se pară un mărunţiş.

O pauză. Dar nu foarte lungă.

— Cât vrei?

— Patruzeci de mii.

— Bine.

— Bani gheaţă, care să poată fi luaţi de la prăvălie mâine-dimineaţă la prima oră.

— Bine.

— Încă ceva. N-o să risc să vin acolo în seara asta – oamenii lui Hoffmann au ajuns un pic cam prea aproape. Trimite o dubă să mă ia din spatele stadionului Bislett, la ora şapte.

— Bine.

— Ai făcut rost de dubă şi de sicrie?

Pescarul n-a răspuns.

— Scuze, am zis. Sunt obişnuit să mă ocup personal de toate.

— Dacă nu mai ai altceva să-mi spui…

Am încheiat convorbirea. Am rămas aşa, uitându-mă la receptor. Pescarul fusese de acord să-mi dea patruzeci de mii fără să se-ntindă la vorbă. M-aş fi mulţumit şi cu cincisprezece mii. Oare ticălosul cel bătrân nu ştia asta? N-avea niciun sens. Bun, deci n-avea noimă. Mă vândusem pe bani puţini. Ar fi trebuit să cer şaizeci de mii. Poate optzeci. Era însă prea târziu acum, trebuia să accept faptul că reuşisem să renegociez o dată termenii.

Devin agitat, de obicei, cu mai mult de o zi înainte de o treabă. Apoi, pe măsură ce se scurg orele, devin din ce în ce mai calm.

De data asta a fost la fel.

Am trecut pe la agenţia de voiaj ca să rezerv biletele pentru Paris. Mi-au recomandat un hotel mic din Montmartre. Preţ rezonabil, dar plăcut şi romantic, potrivit femeii de la birou.

— Super! am zis.

— Un cadou de Crăciun?

Femeia a zâmbit, făcând rezervarea pe un nume care aducea cu al meu, deşi nu era identic. Nu încă. Urma să-l corectez chiar înainte să decolăm. Angajata îşi etala numele pe un ecuson din pieptul jachetei verde-pară care era, evident, uniforma agenţiei. Machiaj strident. Pete de nicotină pe dinţi. Bronzată. Poate că nişte călătorii bonus prin locuri cu soare făceau parte din slujbă. Am zis că mă întorc în dimineaţa următoare ca să plătesc totul.

Am ieşit pe stradă. M-am uitat în toate părţile. Tânjeam după întuneric.

În drum spre casă mi-am dat seama că o imitam pe ea. Pe Maria.

Asta. E. Tot.

— Ne putem cumpăra la Paris ce ne mai trebuie, i-am zis Corinei, care părea mult mai agitată ca mine.

Nu era nici şase când am terminat de desfăcut, curăţat, uns şi asamblat la loc pistolul. I-am umplut încărcătorul. Am făcut un duş şi m-am schimbat în baie. Am recapitulat în minte tot ce urma să se

întâmple. M-am gândit că trebuia să am grijă să nu-l las niciodată pe Klein în spatele meu. M-am îmbrăcat cu costumul negru. Apoi m-am aşezat în fotoliu. Asudam. Corina tremura de frig.

— Noroc! a zis.

— Mersi, am spus ridicându-mă şi ieşind pe uşă.

Capitolul 16

Am pornit tropăind pe pantă, în întunericul dintre patinoarul cel vechi şi stadionul de fotbal.

Ziarul din ziua aceea anunţase că la noapte şi în următoarele nopţi era de aşteptat ger şi că recordul urma probabil să fie depăşit.

Duba cea neagră a tras lângă trotuar exact la ora şapte. Niciun minuţel mai devreme sau mai târziu. Am socotit că e un semn bun.

Am deschis uşa din spate şi-am sărit înăuntru. Klein şi Danezul stăteau aşezaţi pe câte un sicriu alb. Purtau costume negre amândoi, cămăşi albe şi cravate, aşa cum cerusem. Danezul m-a întâmpinat cu o remarcă muşcătoare în guturala-i limbă maternă, iar Klein s-a mulţumit să mă privească lung. M-am aşezat pe al treilea sicriu şi-am bătut în geamul cabinei. Şoferul era puştanul care mă observase când intrasem prima oară în pescărie.

Drumul către biserica Ris şerpuia pe nişte străzi rezidenţiale liniştite. Nu le vedeam, însă ştiam cum sunt.

Am adulmecat în jur. Folosea Pescarul unul dintre vehiculele lui de distribuţie? Dacă da, speram, pentru binele lui, că schimbase plăcuţele de înmatriculare.

— De unde-i duba? am întrebat.

— Era parcată în Ekeberg, a zis Danezul. Pescarul ne-a cerut să găsim ceva potrivit cu o înmormântare.

A izbucnit într-un hohot strident.

— Auzi, potrivit cu o înmormântare!

Am renunţat la următoarea întrebare, referitoare la duhoarea de peşte, fiindcă-mi dădusem seama că venea, de fapt, de la ei. Mi-am amintit că mirosisem şi eu a peşte după prima vizită în camera din dos.

— Cum te simţi? a întrebat brusc Klein. Când te pregăteşti să-ţi lichidezi şeful?

Ştiam că ar fi fost bine să schimb cât mai puţine cuvinte cu Klein.

— Nu ştiu.
— Sigur că ştii. Cum e?
— Las-o baltă.
— Nu.
Era limpede, Klein nu voia s-o lase baltă.
— Mai întâi că Hoffmann nu e şeful meu. În al doilea rând, nu mă simt în niciun fel.
— Sigur că-i şeful tău!
Îi auzeam furia vibrând în voce.
— Dacă spui tu.
— De ce n-ar fi şeful tău?
— Nu contează.
— Haide, mă. Vrei să-ţi salvăm curu' în seara asta, aşa că ce-ar fi să ne oferi – aici şi-a frecat unul de altul degetul mare şi arătătorul – ceva în schimb?
Duba a virat brusc, făcându-ne să alunecăm pe capacele lunecoase ale sicrielor.
— Hoffmann îmi plătea serviciile la bucată, am zis. Şi asta-l face clientul meu. În afară de asta…
— *Client?* a repetat Klein. Şi Mao a fost pentru tine o *bucată?*
— Dacă Mao a fost cineva lichidat de mine, atunci Mao a fost o bucată. Îmi pare rău dacă erai ataşat emoţional de el.
— Ataşat emo… a dat Klein să repete, însă vocea i-a şovăit.
S-a oprit şi a tras adânc aer în piept.
— Cât te aştepţi să mai trăieşti, lichidatorule?
— Azi e rândul lui Hoffmann să fie bucata, am zis. Aş sugera să încercăm să ne concentrăm pe asta.
— Şi după ce o să fie rezolvat, a zis Klein, bucata o să fie altcineva.
S-a uitat lung la mine, fără să încerce să-şi ascundă ura.
— De vreme ce-i limpede că-ţi place să ai un şef, am zis, poate că ar trebui să-ţi amintesc ce ordine ţi-a dat Pescarul.
Klein se pregătea să-şi ridice carabina cea urâtă spre mine, însă Danezul i-a pus o palmă pe braţ.
— Uşurel, Klein.

Duba a încetinit. Tinerelul a vorbit de dincolo de geam.

— E timpul să treceţi în culcuşurile de vampiri, băieţi.

Am săltat cu toţii capacele sicrielor romboidale şi ne-am înghesuit în ele. Am aşteptat până ce Klein a coborât capacul sicriului său ca să fac la fel. Aveam două şuruburi cu care să fixăm capacul pe dinăuntru. Le-am învârtit doar de câteva ori. Cât să le ţină locului, dar nu într-atât încât să nu poată fi împinse deoparte la vremea potrivită. Nu mai simţeam pic de agitaţie, însă îmi tremurau genunchii. Ciudat.

Duba s-a oprit, am auzit zgomot de portiere deschizându-se şi închizându-se şi voci de afară.

— Mulţumesc că mă lăsaţi să folosesc cripta.

Vocea şoferului.

— Nicio problemă.

— Mi s-a spus că mă poate ajuta cineva să le car.

— Da, presupun că morţii n-o să te ajute prea mult.

Hohot aspru de râs. Mi-am dat seama că era unul dintre gropari. Uşile din spate ale dubei s-au deschis. Eram cel mai aproape şi am simţit că sunt ridicat. Am rămas cât de nemişcat am putut. În baza şi-n laturile sicriului fuseseră făcute găuri de aerisire şi vedeam raze de lumină prin bezna din coşciug, în vreme ce mă purtau.

— Asta e, deci, familia care a murit pe şoseaua Trondheim?

— Da.

— Am citit în ziar. Tragic. O să fie înmormântaţi în nord, nu?

— Aşa-i.

Am simţit cum sicriul se înclină şi am alunecat în spate, dând cu capul de scândură. Rahat! Şi eu care crezusem că mereu eşti dus cu picioarele înainte.

— N-ai avut timp să-i duci acolo înainte de Crăciun?

— Îi îngroapă în Narvik, sunt două zile de mers cu maşina până acolo.

Paşi mărunţi, târşâiţi. Eram acum pe casa scării, îngustă, de piatră. Mi-o aminteam bine.

— De ce nu i-au trimis cu avionul?

— Cei responsabili s-au gândit că-i prea scump, a replicat tinerelul.

Se descurca bine. Îi zisesem că, dacă apar prea multe întrebări, să spună că abia începuse lucrul la firma de pompe funebre.

— Şi-au vrut ca, între timp, să-i pună în biserică?

— Da. Că-i Crăciunul şi toate alea.

Sicriul s-a îndreptat iarăşi.

— E de înţeles. Şi e loc destul pe-aici, cum vezi. Avem doar sicriul ăla, care-o să fie îngropat mâine. Da, e deschis, e aşteptată familia curând pentru o vizită de rămas-bun. Pe ăsta îl putem aşeza pe suport, aici.

— Îl poţi lăsa direct pe podea.

— Vrei să-l pun pe ciment?

— Da.

Mişcarea se oprise. Era ca şi cum ar fi deliberat.

— Cum doreşti.

Am fost lăsat jos. Am auzit un râcâit în zona capului, apoi paşi îndepărtându-se.

Eram singur. Am aruncat o uitătură prin una dintre găuri. Nu chiar singur. Singur alături de cadavru. Una bucată corp. Cadavrul meu. Şi ultima oară când fusesem aici stătusem tot singur. Mama îmi păruse mărunţică întinsă acolo, în sicriu. Uscată. Poate că sufletul ocupase în ea mai mult spaţiu decât la majoritatea. Venise familia ei. Nu-i mai văzusem până atunci. Când mama s-a combinat cu tata, părinţii ei o renegaseră. Ideea că cineva din familia lor s-ar fi putut căsători cu un infractor nu era una pe care s-o tolereze bunicii, mătuşile şi unchii mei. Singura consolare era că se mutase cu el în partea de est a oraşului: nu-i vedeai, nu te gândeai. Eu însă fusesem în raza vizuală. Mă văzuseră cu toţii, bunici, mătuşi şi unchi care până atunci nu însemnaseră decât nişte persoane despre care mai vorbea mama când se îmbăta sau lua pastile. Primele cuvinte pe care le-am auzit de la

rudele astea au fost „Îmi pare rău". Vreo douăzeci de persoane înşiruindu-se să-mi spună cât de rău le părea într-o biserică din partea de vest a oraşului, la o aruncătură de băţ de locurile unde crescuse ea. Mă retrăsesem apoi iarăşi pe partea mea de râu şi nu-i mai văzusem niciodată de-atunci.

Am verificat dacă şuruburile erau la locul lor.

A sosit şi al doilea sicriu.

Paşii s-au stins iarăşi. M-am uitat la ceas.

Şapte şi jumătate.

Al treilea sicriu a sosit.

Apoi şoferul şi groparul au plecat, iar vocile angajate într-o discuţie despre mâncarea de Crăciun li s-au pierdut treptat în susul treptelor.

Totul, până acum, se derulase potrivit planului.

Preotul, fireşte, nu obiectase când sunasem în numele familiei din Narvik cu rugămintea ca biserica să adăpostească în cripta ei cele trei sicrie câtă vreme se aflau ei pe drum. Eram pe poziţii şi, cu un pic de noroc, în jumătate de oră avea să apară şi Hoffmann. Puteam spera să-şi lase afară gărzile de corp. Oricum ar fi fost, nu era o exagerare să consider că elementul-surpriză avea să fie cu totul de partea noastră.

Cadranul luminos al ceasului meu emana unduiri de lumină în beznă.

Fără zece.

Fix.

Şi cinci.

M-a izbit un gând. Foile alea de hârtie. Scrisoarea. Tot sub tava cu tacâmuri o lăsasem. De ce nu scăpasem oare de ea? Uitasem pur şi simplu? Şi de ce mă întrebam asta şi nu *dacă* o găsise Corina? Voiam s-o găsească? Cine-ar fi ştiut răspunsul la întrebarea asta s-ar fi îmbogăţit.

Am auzit vehicule afară. Portiere închizându-se.

Paşi pe casa scării.

Ajunseseră.

— Pare liniştit, a zis încetişor o voce de femeie.

— L-au făcut să arate bine, a suspinat o voce de femeie mai în vârstă.

O voce de bărbat:

— Am lăsat cheile în contact, cred c-o să mă duc să…

— Nu te duci nicăieri, Erik, a zis femeia mai tânără. Doamne, eşti aşa un pămpălău.

— Dar, dragă, maşina…

— E parcată într-o curte de biserică, Erik! Ce crezi c-o să păţească acolo?

M-am uitat pe una dintre găurelele laterale.

Sperasem ca Daniel Hoffmann să vină singur. Dar erau patru la număr şi stăteau cu toţii de aceeaşi parte a coşciugului, îndreptaţi către mine. Un bărbat cu părul rărit, cam de aceeaşi vârstă cu Daniel. Dar fără să semene cu el. Poate un cumnat. S-ar fi potrivit cu femeia de lângă el, de vreo treizeci şi ceva de ani, şi cu fata de zece sau doisprezece ani. Sora mai mică şi nepoata. Exista o anume asemănare de familie. Iar femeia mai vârstnică şi cu păr cărunt aducea bine cu Daniel. O soră mai mare? O mamă mai tânără?

Dar nici urmă de Daniel Hoffmann.

Am încercat să mă conving că avea să vină cu maşina lui, fiindcă ar fi fost un pic aiurea ca întreaga familie să coboare dintr-un singur vehicul.

Bănuiala mi s-a confirmat când cumnatul cu început de chelie a aruncat o privire la ceas.

— Mereu a fost vorba că Benjamin o să preia afacerea de la tatăl lui, a zis femeia mai în vârstă trăgându-şi nasul. Ce-o să se facă Daniel acum?

— Mamă, a zis pe un ton de avertizare femeia mai tânără.

— Hai, nu te preface că Erik nu ştie.

Erik a înălţat şi-a coborât din umeri, legănându-se pe călcâie.

— Da, ştiu în ce constă afacerea lui Daniel.

— Atunci ştii şi cât e de bolnav.

— A zis Elise ceva, da. Numai că n-avem noi prea mult de-a face cu Daniel. Sau cu aia… ăă…

— Corina, a completat Elise.

— Poate că s-a făcut timpul să vă vedeţi mai des, a zis femeia mai în vârstă.

— Mamă!

— Zic şi eu… nu se ştie cât o să-l mai avem pe Daniel printre noi.

— Nu vrem să avem nimic de-a face cu învârtelile lui Daniel, mamă. Uite numai ce-a păţit Benjamin.

— Sst!

Paşi pe trepte.

Două siluete au intrat în încăpere.

Una s-a dus să o îmbrăţişeze pe bătrână, apoi a salutat din cap, abia schiţând gestul, către femeia mai tânără şi cumnat.

Daniel Hoffmann. Însoţit de un Pine care, o dată în viaţă, îşi ţinea gura închisă.

S-au aşezat între noi şi sicriu, cu spatele la noi. Perfect. Dacă mi se pare că subiectul pe care-l am de lichidat ar putea să aibă o armă, sunt gata să fac orice ca să ajung într-o poziţie de unde să-l pot împuşca pe la spate.

Am strâns în pumn patul pistolului.

Aşteptam.

Aşteptam să apară şi tipul cu căciulă de blană.

Dar nu apărea.

Probabil fusese postat afară, lângă biserică.

Asta ar fi uşurat pentru început situaţia, însă putea fi o posibilă problemă de care să fim siliţi să ne ocupăm mai târziu.

Semnul pe care-l aşteptau Danezul şi Klein era simplu: trebuia să chiui.

Şi nu era niciun motiv logic pe lume pentru care să nu mă pun pe chiuit chiar acum. Simţeam însă că exista un moment potrivit, o secundă anume între toate celelalte secunde. Ca atunci, cu băţul de schi şi tatăl meu. Ca într-o carte, când un autor decide cu precizie când se va întâmpla ceva, ceva ce ştii că se va întâmpla, fiindcă scriitorul a spus deja că o să se-ntâmple, dar nu s-a întâmplat încă. Fiindcă evenimentul îşi are locul lui în poveste, aşa că trebuie să aştepţi un pic pentru ca lucrurile să se petreacă în ordinea corectă. Am închis ochii şi-am simţit numărătoarea inversă, un arc încordându-se, o

picătură încă ţinându-se agăţată în vârful unui ţurţure.

Apoi momentul a sosit.

Am chiuit şi-am împins deoparte capacul.

Capitolul 17

Era luminos. Luminos şi confortabil. Mama mi-a explicat că aveam temperatură mare şi că doctorul care venise să mă consulte spusese că trebuia să rămân la pat vreo câteva zile şi să beau multă apă, însă că nu erau motive de îngrijorare. Atunci mi-am dat seama cât de îngrijorată era de fapt. Dar nu mă temeam. Eram în regulă. Chiar şi când închideam ochii era lumină, mi se strecura prin pleoape, o aură caldă, roşie. Mă puseseră în patul cel mare al mamei şi aveam senzaţia că toate anotimpurile treceau pe rând prin cameră. Blânda primăvară transformându-se în arşiţa verii, cu sudoarea curgând precum aversele de ploaie de pe fruntea mea pe cearşafurile care mi se încurcau printre picioare, apoi în sfârşit uşurarea toamnei, cu aer limpede şi simţuri limpezite. Apoi se făcea iarăşi iarnă, cu clănţănit din dinţi şi-o alunecare lungă prin somn, vis şi realitate.

Se dusese la bibliotecă să-mi ia o carte. *Les Misérables,* de Victor Hugo. „Ediţie prescurtată" scria pe copertă sub desenul înfăţişând-o pe Cosette fetiţă, ilustraţia originală a lui Émile Bayard.

Am citit şi-am visat. Visat şi citit. Adăugat şi scos scene. Nu mai eram sigur, până la urmă, ce inventase autorul şi ce născocisem eu însumi.

Credeam povestea. Doar că nu mi se părea că Victor Hugo o istorisise corect.

Nu credeam că Jean Valjean furase pâine, că de aceea trebuia să-şi răscumpere greşelile. Bănuiam că Victor Hugo nu voise să rişte şi astfel cititorii să nu-i ovaţioneze eroul dacă spunea adevărul. Şi adevărul era că Jean Valjean omorâse pe cineva. Era un criminal. Dar era totodată şi un om bun, aşa că cel pe care-l omorâse probabil că o meritase. Da, asta era. Jean Valjean omorâse pe cineva care făcuse un lucru rău şi trebuise să plătească pentru asta. Chestia cu furatul pâinii pur şi simplu mă irita. Aşa că am rescris povestea. Am îmbunătăţit-o.

Aşadar: Jean Valjean era un asasin extrem de periculos, căutat prin întreaga Franţă. Şi o iubea pe Fantine, prostituata amărâtă. Atât de tare o iubea, încât era dispus să facă orice pentru ea. Şi tot ce făcuse pentru ea făcuse din dragoste, nebunie, devotament, nu ca să-şi salveze sufletul nemuritor sau din ataşament faţă de semenii săi. Cedase în faţa frumuseţii. Da, asta făcuse. Se supusese şi ascultase de frumuseţea prostituatei lui distruse, bolnave şi pe moarte, fără dinţi sau păr. Văzuse frumuseţea acolo unde nu şi-o imaginase nimeni altcineva. Şi de aceea îi aparţinea doar lui. Iar el, ei.

A durat zece zile până să scadă febra. Mie mi s-a părut o singură zi şi, când mi-am revenit, mama stătea pe marginea patului. M-a mângâiat pe frunte, a suspinat uşor şi mi-a spus că fusese cât pe ce să mă piardă.

I-am zis că ajunsesem într-un loc în care voiam să mă întorc.

— Nu, nu trebuie să vorbeşti aşa, Olav, dragule!

Înţelegeam ce gândeşte. Fiindcă ea avea un loc în care voise dintotdeauna să se întoarcă, locul spre care avea să călătorească într-o sticlă.

— Dar nu vreau să mor, mami. Vreau doar să născocesc poveşti.

Capitolul 18

Am aterizat în genunchi, cu amândouă mâinile pe pistol.

I-am văzut pe Pine şi pe Hoffmann răsucindu-se, aproape cu încetinitorul.

L-am împuşcat în spate pe Pine, grăbindu-i pirueta. Două focuri. Pene albe s-au împrăştiat din geaca lui cafenie, dansând în aer precum zăpada. Izbutise să scoată pistolul din buzunar şi să tragă, dar nu reuşise să ridice braţul. Gloanţele loviseră podeaua şi ricoşaseră cu zgomot prin încăpere. Am văzut, cu coada ochiului, că şi Klein dăduse deoparte capacul sicriului de lângă mine, însă nu ieşise încă de-acolo. Poate că nu se dădea în vânt după gloanţe zburând în toate direcţiile. Danezul ieşise din coşciugul lui şi-l luase la ochi pe Hoffmann, dar, fiindcă puseseră sicriele în fundul criptei, mă aflam în bătaia armei lui, exact în spatele lui Hoffmann. M-am tras rapid înapoi şi am îndreptat totodată pistolul spre Hoffmann. S-a dovedit însă uimitor de iute. S-a năpustit spre sicriu, direct la fată, şi-a tras-o după el în josul zidului lung al criptei, în spatele celorlalţi din familie, care încremeniseră ca nişte stâlpi de sare, cu gurile căscate.

Pine era întins pe jos sub masa pe care se afla sicriul lui Benjamin Hoffmann, cu mâna în care avea pistolul ţeapănă, depărtată de corp, ca o manetă asupra căreia pierduse controlul. A început să se învârtă în jurul axei proprii, trăgând la întâmplare. Pe podeaua de ciment era sânge şi lichid cefalorahidian. Un pistol Glock. O mulţime de gloanţe. Doar o chestiune de timp până ce unul nimerea pe cineva. Am mai băgat un glonţ în Pine. Şi i-am tras un picior sicriului lui Klein în vreme ce îndreptam iarăşi pistolul spre Hoffmann. L-am luat în cătare. Stătea pe podea, cu spatele lipit de zid şi cu fetiţa în poală, apăsându-i cu un braţ cutia toracică slăbănoagă. În cealaltă mână avea un pistol

pe care-l lipise de tâmpla fetei, care stătea nemişcată, privindu-mă cu ochii ei mari, căprui, fără să clipească.

— Erik… am auzit-o pe soră-sa, care se uita la fratele ei, dar vorbea cu soţul.

Iar bărbatul pe jumătate chel a reacţionat într-un târziu, făcând un pas nesigur spre cumnatul său.

— Nu te apropia, Erik, a zis Hoffmann. Oamenii ăştia n-au venit după tine.

Erik însă nu se oprea, continua să înainteze clătinându-se pe picioare, ca un zombi.

— Căcat! a răcnit Danezul zgâlţâindu-şi şi izbindu-şi furios pistolul.

Nu funcţiona, era limpede. Probabil că se blocase un glonţ. Amator de doi bani.

— Erik! a repetat Hoffmann, îndreptând pistolul asupra cumnatului său.

Tatăl a întins braţele spre fiică. Şi-a umezit buzele cu limba.

— Bettine…

Hoffmann a tras. Cumnatul s-a împleticit şi-a făcut un pas înapoi. Îl nimerise în stomac.

— Ieşiţi la iveală sau o împuşc pe fată! a ţipat Hoffmann.

Am auzit un oftat adânc lângă mine. Era Klein, care se ridicase în picioare şi îndrepta acum carabina cu ţeava retezată către Hoffmann. Însă în drum erau masa şi sicriul lui Hoffmann junior, aşa că a trebuit să se mai apropie un pas ca să aibă o poziţie de tragere bună.

— Înapoi sau o împuşc! ţipa acum Hoffmann cu voce stridentă.

Carabina era îndreptată în jos, la un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Klein s-a aplecat, cu carabina depărtată de corp, de parcă s-ar fi temut să nu-i explodeze în faţă.

— Klein, am zis. Nu face asta!

L-am văzut închizând ochii, cum faci atunci când ştii că ceva are să se declanşeze violent, dar nu ştii exact când.

— Domnule! am răcnit, încercând să stabilesc un contact vizual cu Hoffmann. Domnule, daţi-i drumul fetei, vă rog!

Hoffmann s-a mulţumit să-mi arunce o privire lungă, întrebându-mă parcă dacă-l credeam vreun idiot.

La naiba, nu aşa ar fi trebuit să se întâmple! Am întins braţul şi-am făcut un pas spre Klein.

Bubuitura carabinei mi-a făcut urechile să-mi ţiuie. Spre tavan s-a înălţat un nor de fum. Ţeavă scurtă, fragmentare mare.

Bluza albă a fetei era acum acoperită cu buline însângerate şi se alesese cu o despicătură într-o parte a gâtului, în vreme ce faţa lui Hoffmann arăta de parcă fusese arsă. Erau însă amândoi în viaţă. Pistolul lui Hoffmann a alunecat pe podea, departe. Klein s-a aplecat peste sicriul de pe masă şi a întins braţul, aşa încât ţeava s-a sprijinit pe umărul fetei şi-a ajuns cu capătul în nasul lui Hoffmann, care încerca disperat să se ascundă pe după ea.

A tras iarăşi. Deflagraţia i-a îndesat lui Hoffmann faţa în craniu.

Klein s-a întors spre mine, cu expresia surescitată a unui dement.

— O bucată! E o bucată suficientă pentru tine, jigodie?

Eram gata să-l împuşc pe Klein în cap dacă ridica la mine carabina, deşi ştiam că acum nu mai avea în ea decât tuburile goale. M-am uitat spre Hoffmann. Avea o adâncitură în mijlocul capului, arătând ca un măr tomnatic ce se stricase pe dinăuntru. Era rezolvat. Şi ce dacă?

Oricum ar fi murit cândva. Murim cu toţii cândva. Însă eu măcar trăisem să-i văd sfârşitul.

Am pus mâna pe fată, am înhăţat eşarfa de caşmir de la gâtul lui Hoffmann şi i-am bandajat gâtul din care ţâşnea sânge. N-a făcut decât să mă fixeze cu pupilele uriaşe, care păreau să-i cuprindă ochiul întreg. Nu zisese niciun cuvânt. L-am trimis pe Danez spre trepte, să verifice că nu venea nimeni, şi-am pus-o pe bunică să apese pe rana de la gâtul

nepoatei ca să oprească, pe cât posibil, hemoragia. L-am văzut cu coada ochiului pe Klein încărcând iarăşi cu două cartuşe puşca aia urâtă a lui. N-am slăbit pistolul din mână.

Sora se lăsase în genunchi lângă soţul ei, care gemea slab şi monoton, cu mâinile pe stomac. Auzisem că să-ţi între acid gastric în răni e un chin cumplit, dar presupuneam că o să scape cu viaţă. Fata însă… rahat. Ea ce rău făcuse?

— Şi acum ce urmează? a întrebat Danezul.

— Stăm frumuşel aici şi aşteptăm, am zis.

Klein a pufnit a lehamite.

— Ce să aşteptăm? Să ne salte gaborii?

— Aşteptăm până auzim o maşină pornind şi plecând, am zis.

Mi-am amintit expresia calmă şi concentrată a tipului cu căciulă de blană. Puteam totuşi să sper că nu era atât de devotat misiunii sale.

— Groparul a…

— Gura!

Klein m-a fulgerat cu privirea. Ţeava carabinei a săltat un pic. Până ce a observat încotro era îndreptat pistolul meu şi a coborât-o iarăşi. Şi şi-a ţinut gura.

Dar altcineva nu şi-o ţinea. Vocea se auzea de sub masă.

— Futu-i pizda mă-sii, căca-m-aş pe morţii mă-sii…

M-am gândit un moment că, deşi gagiul murise, gura refuza să i se oprească, precum corpul unui şarpe tăiat în două. Citisem c-o pot ţine aşa cu zvârcolitul, după aceea, şi-o zi întreagă.

— Căcat căcat băga-mi-aş pula pizda rahatului dumnezeilor…

M-am lăsat pe vine lângă el.

Era un subiect de dezbatere felul în care se alesese Pine cu porecla. Unii ziceau că de la cuvântul norvegian pentru „durere”, fiindcă ştia exact unde să le cresteze pe femeile lui dacă nu-şi făceau bine treaba, în locuri care produceau mai multă durere decât desfigurare şi unde cicatricile nu

afectau marfa prea mult. Alţii ziceau că-i de la cuvântul englezesc pentru „pin”, fiindcă avea picioare aşa de lungi. Acum însă părea că o să-şi ducă secretul cu sine în mormânt.

— Aah, căca-m-aş pe crucea mă-sii! Futu-i, ce doare, Olav!

— Nu pare că o să te mai doară prea mult, Pine.

— Nu? Rahat! Poţi să-mi dai şi mie ţigara mea?

Am tras-o de după urechea lui şi i-am înfipt-o între buzele tremurătoare. Cât pe ce să cadă de-acolo, dar a reuşit s-o ţină.

— F-foc? s-a bâlbâit.

— Scuze, m-am lăsat.

— Foarte deştept din partea ta. O să trăieşti mai mult.

— Nu-i nicio garanţie.

— Sigur că nu, m-mâine poate d-da un auto-b-buz peste ti-tine.

Am încuviinţat.

— Cine aşteaptă afară?

— Pare că transpiri, Olav. Te-ai îmbrăcat prea gros sau de la s-stres?

— Răspunde.

— Şi cu c-ce m-mă aleg dacă-ţi s-spun?

— Zece milioane de coroane, scutite de taxe. Sau un foc pentru ţigara ta. Ai de ales.

Pine a râs. A tuşit.

— Doar rusul. Dar cred că-i b-bun tipul. Soldat de carieră, ceva. Nu ştiu, nu vorbeşte prea mult, prostovanul.

— Înarmat?

— Cristoase, d-da.

— Cu ce? Automat?

— Ce se-ntâmplă cu chibritul ăla?

— După aia, Pine.

— Arată şi t-tu milă unui om pe moarte, Olav, a zis şi-a tuşit, împroşcând sânge pe cămaşa mea albă. O să dormi mai b-bine, să ştii.

— Cum ai dormit tu, adică, după ce-ai obligat-o pe fata aia surdo-mută să iasă pe străzi ca să-i plătească datoriile tipului ei?

Pine m-a privit. Privirea îi era ciudat de limpede, ca şi cum ar fi simţit deodată o uşurare.

— Ah, ea, a zis încetişor.

— Da, ea.

— Cred c-că ai în-înţeles greşit faza aia, Olav.

— Chiar aşa?

— Da. Ea a venit la mine. *Voia* să-i plă-plătească datoriile.

— Aşa?

Pine a încuviinţat. Aproape că arăta ca şi cum s-ar fi simţit mai bine.

— Şi-am zis, mai întâi, nu. Nu era aşa de drăguţă totuşi şi cine ar vrea să plătească pentru o fată care n-aude ce vrei tu să facă? Am zis da numai fiindcă a insistat. După aia, odată ce-a preluat datoria, era a ei, nu?

N-am răspuns. N-aveam un răspuns. Cineva rescrisese povestea. Versiunea mea era mai bună.

— Hei, Danezule! am strigat către intrare. Ai un foc?

Şi-a mutat în mâna stângă pistolul, fără să-şi ia ochii de la şirul de trepte, pescuind din buzunar, cu mâna dreaptă, o brichetă. Suntem tare ciudaţi cu tabieturile noastre. A aruncat-o spre mine. Am prins-o în zbor. Sunetul aspru, hârşâit. Am întins flacăra galbenă spre ţigară. Am aşteptat ca focul să cuprindă tutunul, însă flacăra a continuat să ardă. Am ţinut-o aşa încă o clipă, apoi am ridicat degetul mare. Bricheta s-a stins, flacăra a dispărut.

M-am uitat împrejur. Sânge şi gemete. Toţi văzându-şi de-ale lor. În afară de Klein, care se concentra asupra mea. I-am întâlnit privirea.

— Tu primul, am zis.

— Poftim?

— Tu urci primul pe scări.

— De ce?

— Ce să-ţi spun? Fiindcă ai o carabină?

— Ţi-o dau ţie.

— Nu e asta. Fiindcă aşa am zis, să te duci tu primul. Nu vreau să te ştiu în spatele meu.

— Ce căcat? N-ai încredere-n mine sau ce?

— Am destulă încredere cât să te las să ieşi primul, am zis, fără să mă mai prefac că nu îndreptam pistolul spre el. Danezule! Mută-te. Klein iese.

Klein m-a privit lung, pe îndelete.

— O să mi-o plăteşti tu, Johansen.

Şi-a azvârlit pantofii din picioare, a păşit iute spre trepte şi-a urcat prin beznă, ghemuindu-se.

Ne-am uitat după el. L-am văzut oprindu-se, apoi îndreptându-se de şale ca să arunce o privire peste treapta cea mai de sus, apoi ghemuindu-se iar, imediat. Nu văzuse pe nimeni, era limpede, fiindcă s-a ridicat în picioare şi a continuat, cu arma la înălţimea pieptului, ţinută cu amândouă mâinile de parcă ar fi fost un căcat de chitară de hipiot. S-a oprit în capătul treptelor şi s-a întors spre noi, făcându-ne semn să urcăm.

L-am ţinut pe Danez, care dădea să urce după el.

— Stai un moment, am şoptit.

Apoi am început să număr până la zece.

Rafala de automat s-a auzit înainte să ajung la doi.

L-a nimerit pe Klein şi l-a aruncat peste marginea scărilor.

A căzut pe la mijlocul scării de piatră şi-a alunecat până la noi, deja atât de mort, că muşchii nici nu-i mai zvâcneau, purtat de gravitaţie din treaptă-n treaptă precum o carcasă de animal abia măcelărit.

— Futu-i morţii mă-sii! a şoptit Danezul, holbându-se la cadavrul oprit la picioarele noastre.

— Hei! am strigat în engleză, iar silaba a răsunat printre ziduri de parcă ar fi primit un răspuns. Şeful tău e mort! Treaba s-a terminat aici! Întoarce-te în Rusia! N-o să te mai plătească nimeni pentru muncă în plus, astăzi!

Am aşteptat. I-am zis în şoaptă Danezului să caute cheile de la maşina lui Pine. Mi le-a adus şi le-am aruncat în susul treptelor.

— Nu ieşim până ce nu auzim maşina plecând! am strigat.

Şi-am aşteptat.

Apoi, într-un târziu, un răspuns într-o engleză stricată:

— Nu ştiu că şef e mort. Poate prizonier. Dă-mi pe şeful, plec şi voi trăiţi.

— E cât se poate de mort! Vino jos să vezi!

Rusul a râs, apoi a zis:

— Vreau şef vine cu mine.

M-am uitat la Danez.

— Ce facem acum? a şoptit de parcă am fi fost un nenorocit de cor într-o tragedie antică.

— Îi tăiem capul, am zis.

— Ce?

— Du-te înapoi şi taie-i capul lui Hoffmann. Pine are un cuţit cu lamă zimţată.

— Ăă… care Hoffmann?

Era greu de cap?

— Daniel. Capul lui e biletul nostru de ieşire, te-ai prins?

Îmi dădeam seama că nu se prinsese. Însă a făcut, cel puţin, cum i-am spus.

Am rămas în cadrul uşii, fără să scap din ochi treptele. Auzeam, în spatele meu, voci îngânând ceva. Părea că toată lumea se calmase, aşa că am profitat de ocazie ca să-mi pun gândurile în ordine. Cum se întâmplă de obicei în situaţii stresante, aveam în cap un talmeş-balmeş. Ca de pildă, faptul că sacoul costumului lui Klein se întorsese pe dos când căzuse pe trepte şi vedeam de pe eticheta prinsă pe căptuşeală că era un costum de închiriat, atât de plin, acum, de găuri de gloanţe că era prea puţin probabil să-l mai vrea înapoi cei de la prăvălie. Sau faptul că era foarte convenabil că Hoffmann, Pine şi Klein, morţi, se găseau deja în biserică şi că aveau şi sicrie la dispoziţie. Şi faptul că luasem locuri în avion exact în faţa aripilor şi scaunul Corinei era la geam ca să poată vedea Parisul când aterizam. Şi alte gânduri mai folositoare. Ce făcea acum şoferul dubei noastre? Ne aştepta încă pe drumul din josul bisericii? Dacă auzise împuşcăturile, auzise şi că ultima rafală

fusese trasă cu un pistol automat care nu era parte a arsenalului nostru. E nasol întotdeauna când ultima împuşcătură pe care o auzi e a adversarului. Îi fuseseră date instrucţiuni clare, dar îşi putea ţine cumpătul? Se auziseră împuşcăturile prin vecini? Ce rol avea în toate astea groparul? Treaba durase mult mai mult decât fusese planul. Cât timp aveam până ce *trebuia* să ieşim de-acolo?

Danezul s-a întors la uşă. Faţa îi era palidă, însă nu atât de palidă ca obrajii capului ce i se bălăngănea în mână. M-am asigurat că era Hoffmannul care ne trebuia şi i-am făcut semn să arunce căpăţâna în susul scărilor.

Danezul a apucat cu nădejde căpăţâna de păr, şi-a luat un avânt scurt, şi-a pregătit braţul ca pentru a arunca o minge în popice şi i-a dat drumul. Capul a luat înălţime, cu părul fluturând, însă n-a nimerit bine şi s-a lovit de tavan, a căzut pe trepte şi-a ţopăit înapoi cu pârâituri slabe, cam cum se aud când încerci cu o lingură coaja unui ou fiert.

— Trebuie să ţintesc mai bine, a mormăit Danezul şi, apucând iarăşi capul, şi-a mutat greutatea pe celălalt picior, a închis ochii pentru mai multă concentrare şi a tras de mai multe ori aer în piept.

Mi-am dat seama că mental eram la limită acum: mai aveam puţin şi izbucneam în hohote de râs. Danezul a deschis apoi ochii, a făcut doi paşi înainte şi şi-a vânturat braţul prin aer. A dat drumul proiectilului. Capul de patru kile jumate a descris un arc armonios către capătul de sus al treptelor şi a căzut la pământ. L-am auzit săltând şi rostogolindu-se prin pasaj.

Danezul mi-a aruncat o privire triumfătoare, reuşind totuşi să nu spună nimic.

Am aşteptat şi-am tot aşteptat.

Apoi am auzit motorul unei maşini. Ambalându-se. Băgată prost în viteză. Intrând în marşarier. Iarăşi motor ambalat. Prea mult pentru viteza întâi. Maşina ţipa, condusă de cineva care nu ştia s-o conducă.

M-am uitat la Danez. Şi-a umflat obrajii şi-a suflat aerul, scuturându-şi mâna dreaptă de parcă ar fi ţinut până atunci ceva fierbinte în palmă.

Am ciulit urechea. Am ciulit-o bine. Era de parcă le simţisem înainte să le aud. Sirene de poliţie. Sunetul se auzea, în aerul rece, până departe. Putea să mai dureze ceva până ajungea aici.

M-am uitat iute în jur. Am văzut-o pe fată pe genunchii bunicii ei. Era imposibil de spus dacă respira, însă, după culoarea feţei, era golită de sânge. M-am uitat bine la întreaga încăpere înainte să ies. Familia, moartea, sângele. Îmi amintea de o fotografie. Trei hiene şi o zebră cu stomacul sfâşiat.

Capitolul 19

Nu-i adevărat că nu-mi amintesc ce-i spuneam în tren. Nu mai ţin minte dacă am zis că nu-mi amintesc, dar m-am gândit cu siguranţă s-o zic. Doar că îmi amintesc. I-am spus că o iubesc. Ca să văd cum e când spui asta cuiva. E ca şi cum ai trage la ţintă în siluete ce aduc cu oamenii; fireşte că nu-i la fel, dar tot e altceva decât să tragi în placaje rotunjite. E limpede că nu vorbeam serios, la fel cum nu urmăream să-i ucid pe oamenii-ţinte. Era repetiţie. Familiarizare. Într-o bună zi aveam să întâlnesc o femeie care să mă iubească şi pe care s-o iubesc şi mi-ar fi prins bine, atunci, să nu-mi rămână cuvintele în gât. OK, nu-i *spusesem* de fapt Corinei c-o iubesc, încă. Nu cu voce tare, aşa cinstit, fără posibilitatea unei retrageri, lăsând ecoul să umple golul, dilatând tăcerea până ce nu mai încăpea între pereţi. Îi spusesem cuvintele doar Mariei, exact în momentul în care se intersectau liniile. Sau se despărţeau. Dar gândul că aveam să i le spun curând Corinei îmi făcea inima să se umfle în piept, cât pe ce să-mi explodeze. Oare urma s-o spun în seara aceea? În avionul de Paris? La hotelul din Paris? La cină, poate? Da, ar fi fost perfect!

Asta gândeam în timp ce urcam, împreună cu Danezul, treptele către suprafaţă, respirând aerul viforos şi rece al iernii care încă avea gust de sare, deşi gheaţa cuprinsese fiordul. Sirenele poliţiei se auzeau acum limpede, însă cu întreruperi ca un post de radio prost acordat, deocamdată atât de departe, încât era imposibil de spus din ce direcţie veneau.

Am văzut farurile dubei negre aşteptând pe drumul din josul bisericii.

Am pornit pe cărarea îngheţată cu paşi iuţi şi mărunţi, cu genunchii un pic îndoiţi. E o chestie pe care-o înveţi de copil în Norvegia. Poate că în Danemarca nu se-nvaţă chiar din fragedă pruncie – n-au atâta zăpadă şi gheaţă – şi simţeam că Danezul

rămâne în urmă. Dar poate că nu era adevărat. Poate că Danezul pusese piciorul pe mai multă gheaţă decât mine. Abia dacă ne ştiam. Vedem o faţă rotundă, simpatică şi un zâmbet larg, auzim cuvinte daneze voioase pe care nu le înţelegem întotdeauna, dar care alină auzul, liniştesc nervii şi ne vorbesc despre cârnaţii danezi, berea daneză, răsăritul de soare danez şi viaţa liniştită de la fermele din sud. Şi e aşa de drăguţ că ne face să coborâm garda. Dar ce ştiam eu? Poate că danezul lichidase mai mulţi oameni decât aveam eu să reuşesc vreodată. Şi de ce îmi venise tocmai atunci gândul ăsta? Poate fiindcă părea, deodată, că timpul aştepta iarăşi să se întâmple ceva, era o altă clipă încordată, încă un arc bine strâns.

Am dat să mă uit în spate, dar n-am mai apucat.

Nu-l puteam învinui. Până la urmă – cum am zis –, de obicei sunt dispus să recurg la orice şiretlic ca să pot împuşca pe la spate un tip înarmat.

Pocnetul împuşcăturii a răsunat peste curtea bisericii.

Am simţit primul glonţ ca o apăsare în spinare şi pe al doilea ca pe o gheară încleştându-mi-se tare în coapsă. Ţintise jos, cum făcusem şi eu cu Benjamin. Am căzut cu faţa înainte. M-am lovit cu bărbia de gheaţă. M-am rostogolit şi-am dat cu ochii de ţeava pistolului său.

— Îmi pare rău, Olav, a zis Danezul şi mi-am dat seama că vorbea serios. Nu-i nimic personal.

Ţintise jos ca să-mi poată spune asta.

— Deşteaptă mişcarea Pescarului, am şoptit. Ştia că o să fiu atent la Klein, aşa că ţi-a dat ţie misiunea.

— Cam asta ar fi, Olav.

— Dar de ce să mă lichideze?

Danezul a ridicat din umeri. Sirenele poliţiei urlau acum mai aproape.

— Presupun că sunt chestiile obişnuite, am zis. Şeful n-are chef de cineva care să-l aibă cu ceva la mână. Ia aminte. Trebuie să ştii când să te retragi.

— Nu de aia, Olav.

— Ştiu. Pescarul e un şef, iar şefii se tem de oamenii care-s în stare să-şi lichideze propriii şefi. Cred că o să urmeze ei la rând.

— Nu de aia, Olav.

— Băga-mi-aş picioarele, nu vezi că mor de hemoragie aici? Ce-ar fi dacă am sări peste joaca asta de-a ghicitul?

Danezul şi-a dres vocea.

— Pescarul a zis că trebuie să ai o inimă tare îngheţată să nu porţi pică unuia care a lichidat trei dintre oamenii tăi.

A îndreptat spre mine pistolul, cu degetul gata să apese pe trăgaci.

— Şi nici n-ai un glonţ blocat în încărcător, presupun? am şoptit.

A dat din cap că nu.

— O ultimă dorinţă de Crăciun. Nu în faţă. Te rog, fă-mi pe plac.

L-am văzut ezitând. Apoi a dat iarăşi din cap, a încuviinţare. A coborât încetişor ţeava armei. Am închis ochii. Am auzit împuşcăturile. Am simţit proiectilele izbindu-mă. Două gloanţe de plumb. Îndreptate spre locul unde oamenii normali au de obicei inima.

Capitolul 20

„A făcut-o nevastă-mea”, zisese. „Pentru piesă.”

Ineluşe de metal prinse împreună. Câte mii puteau să fie acolo? Cum am zis, mă gândisem să fac un schimb cu văduva. Şi mă alesesem cu cămaşa de zale. Nu mă mira că i se păruse lui Pine că transpir. Eram înţolit ca un nenorocit de cavaler medieval pe sub sacou şi cămaşă.

Bluza asta de metal se descurcase bine cu plumbii care mă loviseră în spate şi în piept. Piciorul însă, partea de sus, nu era la fel de norocos.

Simţeam cum sângele ţâşneşte afară intermitent în vreme ce zăceam nemişcat acolo, urmărind luminile de poziţie ale dubei negre cum se depărtează în noapte şi dispar. Am încercat să mă ridic. Cât pe ce să leşin, dar am reuşit să mă ţin pe picioare şi-am pornit-o şontâc spre Volvo-ul parcat în faţa uşii bisericii. Corul de sirene se apropia cu fiecare secundă. În cor se auzea cel puţin o ambulanţă. Groparul probabil că ştiuse ce să le spună când îi sunase. Poate reuşeau s-o salveze pe fetiţă. Poate că nu. Poate reuşeam să mă salvez şi eu, mi-am zis şi-am smucit portiera maşinii Volvo. Poate că nu.

Însă cumnatul îi spusese nevestei adevărul: lăsase cheia în contact.

M-am strecurat greoi în spatele volanului şi am răsucit cheia. Motorul a scos un scheunat nemulţumit şi s-a oprit. Futu-i! Am tras cheia, am încercat iarăşi. Alte scheunături. Porneşte, dracu' să te ia! Dacă are vreun sens să faci maşini aici, în haznaua asta înzăpezită, cu siguranţă că ar trebui să pornească cu toate gradele astea sub zero. Am dat cu pumnul în volan. Am văzut luminiţe albastre jucând pe cerul iernatic precum aurora boreală.

Aşa! Am lăsat piciorul în jos. Am dat drumul ambreiajului şi roata s-a învârtit prin gheaţă până ce, deodată, anvelopa a prins un punct de sprijin şi m-a trimis învârtindu-mă către poarta curţii bisericii.

Am străbătut vreo câteva sute de metri printre vile până să întorc maşina şi s-o pornesc înapoi, cu viteza melcului, spre biserică. Nu voiam să-mi reiau direcţia iniţială până ce nu vedeam în oglinda retrovizoare luminiţele albastre. Apoi am semnalizat cuminte că mă opresc şi-am întors pe aleea de acces a uneia dintre vile.

Maşinile de poliţie şi ambulanţa au trecut. Se mai auzea încă cel puţin o maşină venind încoace, aşa că am aşteptat. Şi mi-am dat seama că mai fusesem pe-acolo. Eram exact în faţa casei lângă care îl lichidasem pe Benjamin Hoffmann.

În ferestrele camerei de zi erau ornamente de Crăciun şi tubuleţe de plastic ce-ar fi trebuit să arate precum lumânările. O fărâmă de viaţă tihnită de familie s-a răsfrânt asupra omului de zăpadă din grădină. Deci băiatul reuşise să-l facă. Poate că-l ajutase şi taică-său, poate folosise un pic de apă. Omul de zăpadă, în orice caz, era clădit bine. Împodobit cu o căciulă, un zâmbet împietrit şi braţe făcute din beţe ce păreau că încearcă să îmbrăţişeze toată lumea asta împuţită şi toate nebuniile care se petreceau în ea.

Maşina de poliţie a trecut; am ieşit înapoi la drum şi m-am îndepărtat.

Din fericire, nu mai erau şi alte echipaje. Niciunul care să vadă maşina Volvo cum încearcă în disperare să se ţină drept pe drum şi, cu toate astea – fără să se poată spune exact de ce –, rulând diferit de toate celelalte maşini din Oslo, în ziua de dinainte de Ajun.

Am parcat chiar lângă cabina telefonică şi-am oprit motorul. Cracul pantalonilor şi husa de pe banchetă erau îmbibate cu sânge. Era de parcă aş fi avut în coapsă un soi de inimă haină care pompa sânge negru de animal, sânge de sacrificiu, sânge satanic.

Corina m-a privit cu ochi mari, albaştri şi îngroziţi când am deschis uşa şi-am rămas aşa în prag, clătinându-mă.

— Olav! Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Gata, am zis şi-am tras uşa după mine.

— El… a murit?

— Da.

Camera începea să se învârtă încetişor. Cât sânge pierdusem? Doi litri? Nu, citisem că avem între cinci şi şase litri de sânge în corp şi leşinăm dacă pierdem mai mult de douăzeci la sută. Aşa că ar ieşi, în principiu… la naiba. Mai puţin de doi, în orice caz.

I-am văzut valiza pe duşumeaua camerei de zi. Era gata cu bagajul pentru Paris, aceleaşi lucruri pe care le luase cu ea de la apartamentul soţului. Fostului. Eu, unul, aş fi pus probabil mult prea multe bagaje. Niciodată nu ajunsesem într-o altă ţară străină, dacă nu puneai la socoteală Suedia. Şi asta cu mama, în vara în care împlinisem 14 ani. Cu maşina vecinului nostru. În Göteborg, chiar înainte să ne ducem în parcul de distracţii Liseberg, mă întrebase dacă mi se părea în regulă să-i facă ochi dulci maică-mii. Am luat trenul înapoi spre casă, cu mama, în ziua următoare. Mama mă atinsese pe obraz cu palma şi-mi spusese că eram cavalerul ei, singurul cavaler rămas în lumea toată. Mi se păruse că are în voce ceva fals, dar probabil eram nedumerit în privinţa felului în care mergeau lucrurile în lumea aceea bolnavă a adulţilor. Dar, cum am mai spus, sunt cu totul afon şi n-am fost niciodată în stare să fac deosebirea între notele corecte şi cele false.

— Ce-ai pe pantaloni? Olav… e… sânge? Doamne, eşti rănit! Ce s-a întâmplat?

Părea atât de buimacă şi de supărată stând acolo, că abia mi-am stăpânit un hohot de râs. Mi-a aruncat o privire bănuitoare, aproape furioasă.

— Ce-i? Crezi că-i de glumă că stai proţăpit acolo şi sângerezi ca un porc înjunghiat? Unde te-a împuşcat?

— Doar în coapsă.

— Doar? Dacă a fost atinsă artera, o să rămâi curând fără sânge, Olav! Dezbracă-te de pantalonii

ăia şi vino să te aşezi în bucătărie, pe scaun.

Şi-a dat jos haina şi s-a îndreptat spre baie. A ieşit iar cu bandaje, plasturi, iod, tot tacâmul.

— O să trebuiască să te cos, a zis.

— Bine, am spus, sprijinindu-mi capul de perete şi închizând ochii.

S-a pus pe treabă, încercând să cureţe rana şi să oprească sângerarea. În timp ce făcea asta, s-a apucat să-mi explice că mă putea cârpi doar provizoriu. Că glonţul era încă acolo, în carne, dar că deocamdată nu se putea face nimic.

— Unde ai învăţat să faci asta? am întrebat.

— Sst, nu te mişca, altfel o să rupi copcile.

— Eşti o mică asistentă în toată regula.

— Iar tu nu eşti primul bărbat care s-a ales cu un glonţ.

— Aha, am zis pe un ton cât se poate de firesc.

O declaraţie, nu o întrebare. Nu era nicio grabă, urma să avem o mulţime de timp pentru poveşti din astea. Am deschis ochii şi i-am privit spatele, cum stătea îngenuncheată înaintea mea, cu părul strâns în coc la ceafă. I-am respirat parfumul. Avea ceva diferit acum, ceva se amesteca în mireasma Corinei lipită de mine, în parfumul Corinei goală şi pasională, în sudoarea Corinei de pe braţul meu. Nu mult, dar un iz de altceva, amoniac poate, ceva care mai mult se ghicea, dar care era totuşi acolo. Fireşte. Nu de la ea venea, ci de la mine. Simţeam mirosul rănii mele. Eram infectat deja, începusem să putrezesc.

— Gata, a zis retezând cu dinţii capătul firului.

Mi-am coborât privirea asupra ei. Bluza îi alunecase pe-un umăr şi pe-o latură a gâtului avea o vânătaie. N-o observasem până atunci, probabil că i-o făcuse Benjamin Hoffmann. Mi-a venit să-i spun ceva, să-i spun că nu voi mai îngădui să se întâmple asta vreodată, că nimeni n-o să mai ridice vreodată mâna asupra ei. Însă nu era momentul potrivit. Nu te apuci să linişteşti o femeie în vreme ce stă acolo şi te pansează ca să nu mori în faţa ei, stors de sânge.

A curăţat sângele cu un prosop umed şi mi-a înfăşurat un bandaj în jurul coapsei.

— Pare că ai febră, Olav. Trebuie să te bagi în pat.

A tras de pe mine sacoul şi cămaşa. A făcut ochii mari la vederea cămăşii de zale.

— Ce-i asta?

— Fier.

M-a ajutat să o scot şi apoi şi-a trecut degetele peste vânătăile lăsate de gloanţele Danezului. Iubitoare. Fascinată. Le-a sărutat. Şi, întins în pat, simţind cum mă apucă fiorii de fierbinţeală, m-am simţit, când m-a învelit cu pilota, ca şi cum aş fi fost întins în patul mamei. Aproape că nici nu mai durea. Simţeam că aş fi putut scăpa din toate astea, doar că nu depindea de mine, nu eram decât o barcă pe râu şi râul controla totul. Soarta, destinaţia mea erau deja stabilite. Îmi mai rămâneau deci călătoria în sine, timpul necesar ei şi lucrurile pe care le vezi şi încerci pe parcurs. Viaţa pare simplă când eşti îndeajuns de bolnav.

Am alunecat într-o lume a viselor.

Mă ducea pe umăr, alergând, cu apa plescăind sub paşi. Era beznă şi o duhoare de canal, de răni infectate, amoniac şi parfum. De pe străzile de deasupra noastră se auzeau pocnete de armă şi strigăte; raze de lumină se strecurau prin găurile capacelor de canal. Ea însă era de neoprit, curajoasă şi puternică. Îndeajuns de puternică pentru amândoi. Şi ştia drumul spre ieşire, fiindcă mai fusese pe-acolo. Aşa era povestea. S-a oprit la o răscruce a canalelor şi m-a lăsat jos, zicând că se duce să arunce o privire prin preajmă şi că o să se întoarcă. Şi-am rămas acolo, întins pe spate, ascultând cum fojgăie şobolanii în jur şi uitându-mă la lună printr-o gaură de scurgere. Picături de apă atârnau de grilajul de deasupra, rotindu-se, licărind în lumina lunii. Stropi grei, roşii, lucitori. S-au desprins, pornind să cadă spre mine. M-au lovit în piept. Au trecut fără şovăială prin cămaşa mea de zale, către locul unde-mi era inima. Cald, rece. Cald, rece. Mirosul…

Am deschis ochii.

I-am rostit numele. Niciun răspuns.

— Corina?

M-am ridicat în capul oaselor. Coapsa mă durea şi zvâcnea. Mi-am coborât cu greutate piciorul peste marginea patului şi am aprins lumina. Am tresărit. Coapsa mi se umflase atât de mult, că arăta aproape înfricoşător. Arăta ca şi cum aş fi continuat să sângerez, dar sângele s-ar fi adunat în piele şi bandaje.

Am zărit, în lumina lunii, valiza ei aşezată pe podea, în mijlocul camerei de zi. Însă haina îi dispăruse de pe scaun. Am pus picioarele pe podea şi-am şchiopătat până la bucătărie. Am tras sertarul şi am ridicat tava cu tacâmuri.

Foile de hârtie erau încă în plicul lor, neatinse.

Am luat plicul şi m-am apropiat de fereastră. Termometrul pus pe dinafară arăta că temperatura era şi acum în scădere.

M-am uitat în jos.

Acolo era. Ieşise un pic.

Stătea adusă de spate în cabina telefonică, cu umerii către stradă şi receptorul lipit de ureche.

Am făcut din mână, cu toate că ştiam că n-avea cum să mă vadă.

Cristoase, ce mă durea coapsa!

A pus receptorul în furcă. M-am retras de la fereastră un pas, ca să nu stau în lumină. A ieşit din cabină şi-am văzut-o cum ridică ochii spre mine. Am rămas complet nemişcat, la fel ca ea. Câţiva fulgi stăruiau în aer. Apoi Corina a început să păşească. Lăsându-şi talpa pe pământ cu gleznele drepte, aşezând un picior aproape de celălalt. Ca o acrobată pe sârmă. A traversat strada către mine. Lăsând urme în zăpadă. Urme ca de pisică. Labele din spate călcând exact pe urmele celor din faţă. Lumina difuză a lămpilor stradale făcea ca fiecare pas întipărit în zăpadă să lase o dâră de umbră. Nu mai mult. Doar atât…

Când s-a furişat înapoi în apartament, eram deja la loc în pat, cu ochii închişi.

Şi-a scos paltonul. Sperasem că o să-şi scoată şi restul şi-o să vină cu mine în pat. Că o să mă ţină un pic în braţe. Nimic altceva. Mărunţişul se consideră bani şi el. Fiindcă ştiam acum că n-o să vină, că n-o să mă poarte în spinare prin canale. Şi că nu vom ajunge niciodată la Paris.

În loc să se bage în pat, s-a aşezat, în întuneric, pe un scaun.

Privea. Aştepta.

— O să-i ia mult să ajungă aici? am întrebat.

Am văzut-o tresărind.

— Eşti treaz.

Am repetat întrebarea.

— Cine, Olav?

— Pescarul.

— Ai febră, Olav. Încearcă să dormi.

— L-ai sunat chiar acum, de la telefonul public.

— Olav…

— Vreau doar să ştiu cât timp mai am.

Stătea cu capul aplecat, aşa că faţa îi era umbrită. Când a vorbit iar, a făcut-o cu o altfel de voce, una nouă. Mai aspră. Însă chiar şi eu auzeam că notele sunt mai puţin false.

— Douăzeci de minute, cam aşa.

— În regulă.

— De unde ai ştiut…?

— Amoniac. Calcan.

— Ce?

— Mirosul de amoniac îţi rămâne în piele după ce-ai intrat în contact cu carnea de calcan, mai ales înainte ca peştele să fie preparat. Am citit undeva că e din cauză că pisicile-de-mare stochează acid uric în carne, cum fac şi rechinii. Dar ce ştiu eu?

Corina m-a privit cu un zâmbet distant.

— Înţeleg.

O altă pauză. Apoi:

— Olav?

— Da?

— Nu-i nimic…

— Personal?
— Exact.
Am simţit cum copcile dau să plesnească. În nări mi-a ajuns o putoare de infecţie şi puroi. Mi-am lăsat palma pe coapsă. Bandajul de tifon era ud leoarcă. Şi era încă bine strâns – o grămadă de zeamă încă aştepta să iasă la iveală.
— Deci care-i motivul, atunci? am întrebat.
A oftat.
— Contează?
— Îmi plac poveştile, am zis. Şi am douăzeci de minute la dispoziţie.
— Nu are de-a face cu tine. Are de-a face cu mine.
— Şi cu rolul tău în povestea asta, aşa-i?
— Da. Care e rolul meu?
— Daniel Hoffmann era pe moarte. Ştiai, nu? Ştiai şi că Benjamin Hoffmann urma să preia conducerea?
A ridicat din umeri.
— M-ai cam prins aici.
— Cineva care înşală când e necesar, fără să simtă vreun pic de vinovăţie, ca să se poată ţine aproape de bani şi de putere?
Corina s-a ridicat brusc şi s-a dus la fereastră. A aruncat o privire către strada de dedesubt. Şi-a aprins o ţigară.
— E mai mult sau mai puţin corect, în afară de partea cu vinovăţia, a zis.
Am ciulit urechea. Era linişte. Mi-am dat seama că trecuse de miezul nopţii, că eram în Ajunul Crăciunului acum.
— Şi i-ai dat, pur şi simplu, un telefon? am întrebat.
— Am fost la magazinul lui.
— Şi-a fost de acord să te vadă?
I-am văzut conturul buzelor ţuguiate, în fereastră, suflând fumul.
— E bărbat şi el. Exact cum sunt şi ceilalţi bărbaţi.

M-am gândit la întunericul de dincolo de geamul acoperit cu promoroacă. La vânătaia de pe gâtul ei. Era proaspătă. Cât de orb poţi să fii? Bătăile. Supunerea. Umilirea. Aşa îi plăcea ei.

— Pescarul e căsătorit. Ce ţi-a oferit, până la urmă?

Corina a dat din umeri.

— Nimic. Deocamdată. Dar o să-mi ofere.

Avea dreptate. Frumuseţea bate orice.

— Când arătai aşa de tulburată, în uşă, n-a fost fiindcă eram rănit, ci fiindcă eram în viaţă.

— Amândouă. Să nu crezi că-mi eşti cu totul indiferent, Olav. Ai fost un iubit bun.

A scos un hohot scurt de râs.

— La început, nici n-am crezut că o să fii în stare.

— Să fiu în stare de ce?

S-a mulţumit să zâmbească. A tras cu putere din ţigară. Capătul ţigării a licărit roşu în semiîntunericul din fereastră. Şi mi-am spus că, dacă cineva din stradă se uita în clipa asta încoace, ar fi putut crede că se uită la un tub de plastic ce încearcă să imite căldura căminului, fericirea în familie, atmosfera de Crăciun. Şi şi-ar fi putut închipui că oamenii care locuiesc aici au tot ce-şi doresc. Că trăiesc genul de viaţă pe care *ar trebui* s-o ducă toată lumea. Nu ştiu. Nu ştiu ce-aş fi gândit eu în locul eventualului trecător.

— Să fiu în stare de ce? am repetat.

— De chestia cu dominarea. Regele meu.

— Regele meu?

— Da, a râs ea. Am crezut c-o să fiu nevoită să te opresc acolo un timp.

— Ce tot vorbeşti?

— Vorbesc despre asta, a zis trăgându-şi bluza de pe umăr şi arătând spre vânătaie.

— Nu ţi-am făcut-o eu.

Se pregătea să-şi ducă ţigara la gură, dar s-a oprit şi m-a măsurat bănuitoare cu privirea.

— Nu? Crezi că mi-am făcut-o singură?

— Nu eu am fost, îţi spun.

A râs cu îngăduinţă.

— Haide, Olav, n-ai de ce să te ruşinezi.

— Eu nu lovesc femei.

— Nu, a fost mai greu să te conving să faci asta, recunosc. Dar strânsul de gât ţi-a plăcut. După ce te-am pornit… *chiar* că ţi-a plăcut.

— Nu! am ţipat şi mi-am acoperit urechile cu palmele.

Îi vedeam buzele mişcându-se, dar nu mai auzeam nimic. Nu merita să ascult. Fiindcă nu aşa se desfăşura povestea. Niciodată nu fusese aşa.

Însă gura ei alcătuia, mai departe, forme. Ca o anemonă de mare, despre care aflasem cândva că are gura pe post de anus şi viceversa. De ce vorbea atâta, ce voia? Ce voiau cu toţii? Eram surd şi mut acum, nu mai posedam echipamentul necesar pentru interpretarea undelor sonore pe care ei, oamenii normali, le produceau necontenit, valuri izbindu-se de reciful de corali şi dispărând apoi. Mă uitam cu ochi mari la o lume care n-avea noimă, coerenţă, ci doar oameni trăindu-şi cu deznădejde vieţile ce li se dăduseră, mulţumindu-şi instinctiv poftele bolnave, reprimându-şi anxietăţile legate de singurătate şi frica de moarte care încep de îndată ce îşi dau seama că sunt muritori cu toţii. Ştiam ce vrea să spună. Asta. Era. Tot?

Am luat pantalonii puşi pe scaunul de lângă pat şi i-am tras pe mine. Pânza de pe un crac era plină de sânge întărit şi de puroi. M-am săltat cu greutate din pat şi am început să străbat camera, trăgând după mine piciorul beteag.

Corina n-a schiţat nicio mişcare.

M-am aplecat spre pantofi şi-am simţit un val de greaţă, dar am reuşit să mă încalţ. Paltonul. Aveam paşaportul şi biletele pentru Paris în buzunarul interior.

— N-o să ajungi departe, a zis.

Cheile de la Volvo erau în buzunarul de la pantaloni.

— Ţi s-a deschis rana, uite numai în ce hal eşti.

Am ieşit pe uşă şi am început să cobor pe scări. M-am prins de balustradă şi m-am ajutat cu

antebraţele, gândindu-mă la un pricăjit de păianjen mascul care tocmai îşi dădea seama că zăbovise cam mult la vizita conjugală.

Până ce-am ajuns jos, pantoful îmi pleoscăia deja, plin de sânge.

Am pornit spre maşină. Sirene ale poliţiei. Fuseseră acolo în tot acest timp. Precum lupii urlând departe, pe dealurile înzăpezite ce înconjurau Oslo-ul. Sunetul urcând şi coborând, fiare adulmecând sânge.

De data asta maşina a pornit la prima cheie.

Ştiam încotro mă îndrept, dar era ca şi cum străzile şi-ar fi pierdut forma şi direcţia, transformându-se în tentaculele unduioase ale unei meduze coamă-de-leu pe care trebuia să le urmez în şerpuirea lor ca să pot înainta. Era greu să-ţi dai seama unde te afli în oraşul ăsta de cauciuc unde nimic nu voia să rămână aşa cum era. Am văzut roşu la un semafor şi am frânat.

Am încercat să-mi vin în fire. Posibil să fi aţipit o clipă sau două, fiindcă am tresărit când lumina s-a făcut verde şi o maşină din spate m-a avertizat cu un claxon. Am lăsat piciorul pe pedală. Unde eram, mă aflam încă în Oslo?

Mama nu zisese nimic, niciodată, despre uciderea tatei. Era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat. Iar mie îmi convenea. Apoi, într-o zi, la patru sau cinci ani după aceea, când stăteam la masă, în bucătărie, a întrebat deodată:

— Când crezi că o să se întoarcă?

— Cine?

— Tatăl tău.

Se uita prin mine, pe lângă mine, cu ochi goi.

— A fost plecat mult timp. Mă întreb pe unde-o fi umblat.

— Nu se mai întoarce, mamă.

— Sigur că se întoarce, el mereu se întoarce, a zis şi a ridicat iarăşi paharul. E foarte ataşat de mine, ştii doar. Şi de tine.

— Mamă, m-ai ajutat să-l car…

A lăsat paharul pe masă cu un bufnet, împroşcând o parte din gin.

— Oh, a zis fără vreo urmă de emoţie, fixându-mă cu privirea. Cine mi l-a luat trebuie să fie o persoană groaznică, nu crezi?

A îndepărtat cu palma, de pe masă, lichidul ce licărea şi apoi a continuat să frece tăblia mesei de parcă ar fi vrut să şteargă ceva. Nu mai ştiam ce să zic. Îşi fabricase o poveste proprie. La fel şi eu. Nu puteam să mă scufund în lacul din Nittedal doar ca să văd a cui versiune se apropia mai mult de adevăr. Aşa că mi-am ţinut gura.

Însă, aflând că putea să iubească un bărbat care se purta cu ea în felul ăsta, m-a învăţat ceva despre dragoste.

Ba nu, de fapt.

Nu m-a învăţat.

Nu m-a învăţat *nimic* despre dragoste.

N-am mai vorbit, după aceea, niciodată despre tata.

Am răsucit volanul ca să urmez meandrele drumului, încercând să mă ţin cât mai drept pe şosea, dar era ca şi cum ar fi încercat să-mi scape mereu, se rotea în aşa fel încât eu şi maşina să lovim vreun zid sau vreun automobil venind din cealaltă direcţie şi dispărând îndărătul meu cu claxoane prelungi, ce se diminuau în intensitate ca o orgă cu tuburi rămasă fără suflare.

Am virat la dreapta şi-am nimerit pe străzi mai liniştite. Semafoare mai puţine. Circulaţie redusă. Se lăsa întunericul. Apoi s-a făcut beznă de-a binelea.

Trebuie să fi leşinat şi să fi ieşit de pe şosea. Nu cu viteză. Dădusem cu capul de parbriz, însă nu păţise nimic nici parbrizul, nici capul meu. Iar felinarul stradal în care se înfipsese radiatorul maşinii nici nu se îndoise măcar. Doar că se oprise motorul. Am răsucit de câteva ori cheia în contact, dar n-a făcut decât să scheaune un pic, cu un entuziasm din ce în ce mai scăzut. Am deschis portiera şi am ieşit, greoi, afară. M-am aşezat în

genunchi şi coate ca un musulman la rugăciune, simţind că zăpada proaspătă mă înţeapă în palme. Am apropiat mâinile, încercând să adun zăpada ce aducea cu pulberea. Dar zăpada-pulbere e doar atât. Albă şi frumoasă, însă e greu să faci din ea ceva care să dureze. Pare plină de promisiuni, dar până la urmă tot ce încerci să faci se prăbuşeşte, ţi se fărâmă printre degete. Am ridicat capul şi m-am uitat în jur, să văd unde ajunsesem.

Sprijinindu-mă de maşină, m-am ridicat în picioare şi m-am dus, şchiopătând, la geam. Mi-am lipit faţa de sticlă, care se simţea plăcut, răcoros pe fruntea mea încinsă. Rafturile şi casele de marcat de dinăuntru erau scăldate într-o lumină difuză, pâlpâitoare. Venisem prea târziu, magazinul se închisese. Pe uşă era până şi un anunţ ce informa că închiseseră mai devreme decât de obicei: „Pe 23 decembrie închis de la ora 17:00 pentru inventar”.

Inventar. Fireşte. Era ziua de dinainte de Ajun, totuşi. Sfârşitul anului. Poate că era timpul pentru aşa ceva.

În colţ, dincolo de şirul scurt de cărucioare, era un brad micuţ şi prăpădit. Însă îşi revendica totuşi titlul – tot pom de Crăciun era, în orice caz.

Nu ştiu ce mă mânase acolo. Aş fi putut conduce până la hotel şi să-mi iau o cameră. Vizavi de omul pe care tocmai îl lichidasem. În partea opusă faţă de femeia care mă lichidase pe mine. Nimeni nu s-ar fi gândit să mă caute acolo. Aveam la mine bani destui pentru două nopţi. Puteam să-l sun pe Pescar dimineaţa şi să cer ca restul plăţii să-mi fie pus în contul bancar.

M-am auzit râzând.

Am simţit o lacrimă caldă scurgându-mi-se pe obraz, am văzut-o căzând şi făcându-şi loc prin zăpada proaspătă.

Apoi încă una. A dispărut cât ai clipi.

Mi-am privit genunchiul. Prin materialul pantalonilor se prelingea sânge, picurând şi lăsând în zăpadă un soi de mâzgă ce aducea cu albuşul de ou. Ştiam că o să dispară. Că o să se topească şi-o să

se facă nevăzută, exact ca lacrimile. Dar stăruia acolo, roşie, tremurând ca piftia. Mi-am simţit părul asudat lipindu-se de geam. Probabil că e târziu să aduc vorba despre asta acum, dar în caz că n-am menţionat: am părut lung, mai degrabă drept, barbă blondă, înălţime medie şi ochi albaştri. Cam ăsta aş fi. Există un avantaj în a avea plete şi barbă: dacă sunt prea mulţi martori la o misiune, ai posibilitatea să-ţi modifici rapid felul în care arăţi. Şi tocmai acest potenţial de a face o schimbare rapidă îl simţeam acum îngheţând pe sticla ferestrei, prinzând rădăcini acolo ca reciful de corali despre care tot aduc vorba. În fine. Voiam să mă fac una cu geamul, să devin sticlă întocmai ca anemonele nevertebrate din *Lumea animalelor 5: Marea*, să *devin* reciful de corali în care trăiesc ele. Şi dimineaţă aş fi putut s-o urmăresc pe Maria, s-o privesc cât e ziua de lungă fără să fiu văzut. Să-i şoptesc ce-mi trece prin cap. Să strig, să cânt. Dorinţa mea, singura mea dorinţă în clipa aceea era să dispar – poate că era singurul lucru pe care-l voisem vreodată. Să dispar, să mă fac nevăzut ca mama, care reuşise asta cu ajutorul băuturilor spirtoase. Se macerase în alcool până ce nu mai rămăsese nimic din ea. Pe unde era acum, oare? Nu mai ţineam minte. De mult nu-mi mai aminteam. Ciudat, fiindcă puteam spune unde e tata, dar unde era mama, femeia care mă adusese pe lume şi mă ţinuse în viaţă? Chiar era moartă şi îngropată la biserica Ris? Sau încă hălăduia pe-acolo, pe undeva? Ştiam, vezi bine, se punea doar problema să-mi aduc aminte.

Am închis ochii şi mi-am sprijinit capul de vitrină. M-am relaxat complet. Atât de obosit eram. Curând aveam să-mi amintesc. Nu peste mult…

S-a lăsat bezna. Întunericul cel mare. Întinzându-se ca un giulgiu uriaş, negru, înaintând spre mine, gata să mă cuprindă în îmbrăţişare.

Era atât de linişte, încât am auzit un ţăcănit uşor ce părea să vină de la uşa de alături. Apoi paşi. N-am deschis ochii. Paşii s-au oprit.

— Olav.

N-am răspuns.

S-a apropiat. I-am simţit palma pe braţ.

— Ce… faci… aici?

Am deschis ochii. M-am holbat la sticlă, la reflexia ei oprită în spatele meu.

Am deschis şi gura, dar n-am reuşit să vorbesc.

— Sângerezi…

Am dat din cap că da. Dar cum putea ea să fie acolo în toiul nopţii?

Desigur.

Inventarul.

— Maşina… ta.

Am încercat să alcătuiesc un „da" cu buzele şi cu limba, însă pe gură nu mi-a ieşit niciun sunet.

Maria a încuviinţat cu un gest, care voia să spună că înţelege, apoi mi-a ridicat braţul şi l-a trecut pe după umărul ei.

— Haide.

Am şchiopătat spre maşină, sprijinit de ea, de Maria. Chestia ciudată era că nu-i mai observam şchiopătatul, era ca şi cum ar fi dispărut. M-a aşezat pe banchetă şi-a dat ocol maşinii, trecând la volan. S-a aplecat peste mine şi mi-a rupt cracul pantalonilor, care s-a desfăcut fără un sunet. A luat din geantă o sticlă de apă, a desfăcut-o şi mi-a turnat apă pe picior.

— Glonţ?

Am dat din cap că da şi m-am uitat la rană. Nu mă mai durea, însă gaura lăsată de glonţ arăta ca un bot căscat de peşte răpitor. Maria şi-a luat de la gât fularul şi mi-a zis să ridic piciorul, apoi a legat fularul, strâns, în jurul lui.

— Ţine… degetele… aici… şi… apasă… tare… pe… rană.

A răsucit cheia care rămăsese în contact. Maşina a început să toarcă moale, prietenos. A băgat în marşarier şi a scos maşina din stâlp. A intrat pe drum şi-a pornit.

— Unchiul… meu… e… chirurg… Marcel… Myriel.

Myriel. Acelaşi nume de familie ca drogatul. Cum putea să aibă un unchi cu acelaşi…?

— Nu… la… spital, a zis aruncându-mi o privire. La… mine… acasă.

M-am lăsat cu ceafa pe tetieră. Nu vorbea ca o surdo-mută. Rostea cuvintele ciudat şi smucit, dar nu ca o persoană care nu putea să vorbească, ci mai degrabă…

— Franţuzoaică, a zis. Scuze… dar… nu-mi place… să vorbesc… în norvegiană, a zis chicotind. Prefer… să scriu… aşa… am… făcut… mereu. Când eram… copil… doar… citeam. Îţi… place… să citeşti… Olav.

O maşină de poliţie a trecut pe lângă noi, cu girofarul albastru rotindu-se alene pe acoperiş. Am văzut-o dispărând în oglinda retrovizoare. Dacă după Volvo se uitau, atunci nu erau atenţi. Poate căutau altceva.

Fratele ei. Drogangiul fusese fratele, nu iubitul ei. Frate mai tânăr, probabil de aceea fusese gata să sacrifice totul pentru el. Dar de ce chirurgul, unchiul lor, nu reuşise să-i ajute atunci, de ce trebuise ea să…? Dar destul cu asta. Restul puteam să-l descopăr şi singur şi să-mi dau seama cum se potrivea în imaginea de ansamblu. Deocamdată dăduse drumul la aerotermă şi aerul cald mă toropea într-atât, încât îmi era greu să nu mă las, pur şi simplu, cuprins de somn.

— Cred… citeşti… Olav… fiindcă… eşti… ca… un… poet… e… aşa… frumos… ce… spui… când… suntem… în… metrou.

Metrou?

Am închis ochii, dându-mi în sfârşit seama. Reuşise să audă tot ce spusesem.

Toate după-amiezile din metrou, când crezusem că-i surdă, stătuse şi mă ascultase. Zi după zi, prefăcându-se că nu mă aude şi nu mă vede. De parcă ar fi fost un joc. De aceea încercase să-mi atingă mâna în magazin – credea că ştie că o iubesc. Că acele bomboane de ciocolată erau semnul că eram în sfârşit pregătit să fac pasul de la fantezie la

realitate. Oare aşa să fi potrivit soarta lucrurile? Să fi fost eu atât de orb încât s-o consider surdo-mută? Sau văzusem de la bun început asta şi negasem, pur şi simplu, faptul că ştiam?

Era cu putinţă ca, în tot acest timp, drumul să mă fi purtat aici, la Maria Myriel?

— Sunt… sigură… că… unchiul… poate… veni… în seara… asta… dacă… vrei… şi-o să fie… feluri… de mâncare… franţuzeşti… mâine… gâscă… după… slujba… de… Crăciun.

Am băgat mâna în buzunarul interior şi-am dat peste plic. L-am scos, ţinând încă ochii închişi. Am simţit-o cum ia plicul, cum trage pe margine şi opreşte. Eram obosit, atât de obosit. A început să citească.

Vorbele pe care le scrisesem cu sânge, vorbele de o mie de ori şterse şi rescrise pentru ca literele să nimerească la locul lor.

Şi cuvintele nu mi se păreau deloc moarte. Ba din contră, erau cât se poate de vii. Şi adevărate. Atât de adevărate încât „te iubesc" părea singurul lucru ce putea fi rostit. Atât de vii, încât oricine auzea cuvintele trebuia să fie în stare să le şi vadă, bărbatul scriind despre fata pe care se ducea s-o vadă zi de zi, fata de la supermarket, fata pe care-o iubea dorindu-şi să n-o iubească, fiindcă nu voia să iubească pe cineva exact ca el, imperfect, cu defecte şi neajunsuri, încă o sclavă care se sacrifica, o sclavă jalnică ce citea ascultătoare pe buzele oamenilor fără să vorbească ea însăşi vreodată şi simţea o răsplată în asta. Însă, în acelaşi timp, nu izbutea să n-o iubească. Era tot ce şi-ar fi dorit să nu vrea. Era propria lui umilire. Şi cel mai bun, mai uman şi mai frumos lucru pe care-l cunoştea.

> Nu ştiu mare lucru, Maria. Doar două lucruri, de fapt. Unul e că nu ştiu cum aş putea face fericită pe cineva ca tine, fiindcă-s genul de persoană care dă cu bâta-n baltă, nu genul care creează viaţă şi rost. Al doilea lucru pe care-l ştiu e că te

iubesc, Maria. Şi de aceea n-am mai venit atunci la cină. Olav.

Am auzit în vocea ei un suspin, în vreme ce parcurgea ultimele propoziţii. Apoi am rămas aşa, tăcuţi. Până şi sirenele poliţiei se liniştiseră. Şi-a tras nasul. Apoi a vorbit.

— M-ai… făcut… fericită… acum… Olav… e destul… nu-ţi… dai… seama.

Am încuviinţat şi am tras adânc aer în piept. Pot să mor acum, mami, mi-am zis. Nu mai e nevoie să născocesc alte poveşti. Povestea asta n-o pot face mai bună.

Capitolul 21

Ninsese toată noaptea, în ciuda gerului, şi când primii oameni care se treziseră în bezna de dimineaţă îşi aruncaseră privirea peste Oslo, văzuseră că oraşul se învelise într-o plapumă albă de zăpadă moale. Maşinile înaintau încet prin nămeţi, iar oamenii zâmbeau croindu-şi drum printre bulgării de gheaţă de pe trotuare, fiindcă nu se grăbea nimeni – era Ajunul Crăciunului, o vreme pentru pace şi reflecţie.

La radio o ţineau întruna cu frigul care bătuse toate recordurile şi cu temperaturile încă şi mai scăzute ce urmau. La pescăria de pe Youngstorget se ambalau ultimele kilograme de cod şi se cânta „Crăciun fericit” cu acea voce stranie, norvegiană care face totul să sune voios şi binevoitor, oricare ar fi mesajul.

Lângă biserica din Vinderen, banda pusă de poliţie încă fâlfâia în vânt, în vreme ce înăuntru preotul discuta cu poliţia despre cum să ţină serviciul religios în după-amiaza aceea, când aveau să apară toţi enoriaşii.

La Rikshospitalet, în centrul oraşului, chirurgul plecă de lângă fetiţa din sala de operaţii şi ieşi pe coridor, îşi scoase mănuşile chirurgicale şi se apropie de cele două femei care aşteptau acolo, aşezate pe scaune. Le văzu disperarea şi teama, încă zugrăvite pe chipurile rigide, şi-şi dădu seama că uitase să-şi scoată şi masca pentru ca ele să-i vadă zâmbetul.

Maria Myriel urcă dealul de la staţia de metrou spre supermarketul unde lucra. Azi avea să fie zi scurtă, la două programul se termina. Şi-apoi Ajunul Crăciunului. Ajunul Crăciunului!

Îşi cânta, în minte, un cântec. Un cântec despre cum îl va vedea iarăşi. *Ştia* că-l va vedea iarăşi. Ştiuse asta din ziua în care venise şi-o luase cu el, scăpând-o… scăpând-o de lucrurile acelea la care nici nu voia să se mai gândească. Ochii lui blânzi,

albaştri, părul lung şi blond. Buzele lui drepte, subţiri, şi barba deasă. Şi mâinile. La mâinile lui se gândea cel mai mult. Mai mult decât alţii, dar era firesc să fie aşa. Mâini de bărbat, dar frumoase. Mâini late, un pic pătrate, cam cum îşi imaginează sculptorii mâinile de erou. Erau însă mâini pe care şi le putea închipui mângâind-o, strângând-o la piept, atingând-o, alinând-o. Cum ar fi făcut cu el şi mâinile ei. Din când în când simţea c-o sperie forţa propriei iubiri. Era ca un pârâu zăgăzuit şi ştia că e o diferenţă infimă între a scălda şi a îneca pe cineva în iubire. Dar nu-şi mai făcea griji în privinţa asta. Fiindcă el părea în stare şi să primească, nu doar să ofere.

Văzu un grup de persoane adunate în faţa magazinului. Şi o maşină de poliţie. Se dăduse vreo spargere?

Nu, doar o tamponare, după cum arăta. În faţă era o maşină care îşi turtise botul de un stâlp de iluminat.

Apropiindu-se, văzu însă că lumea părea mai interesată de vitrină decât de maşină, aşa că poate totuşi avusese loc vreo spargere. Un poliţist ieşi din mulţime şi se îndreptă spre maşina lui, scoase staţia şi începu să vorbească. Îi citi pe buze. „Mort”, „rană de glonţ” şi „maşina Volvo corectă”.

Acum un alt poliţist flutura din mâini cerând mulţimii să se retragă şi, când oamenii o făcură, Maria observă o siluetă acolo. I se păru, mai întâi, că e un om de zăpadă. Însă îşi dădu seama că i se păruse aşa fiindcă silueta era acoperită de zăpadă, dar că era de fapt vorba despre un bărbat care stătea în picioare, sprijinit de geam. Îl ţineau acolo părul şi barba blonde, care îngheţaseră şi se prinseseră de sticlă. Nu voia, dar se apropie. Poliţistul îi spuse ceva, iar Maria arătă cu degetul spre urechi şi gură. Apoi indică spre magazin şi-i arătă numele de pe legitimaţie. Se gândise uneori să-şi schimbe iarăşi numele în Olsen, dar ajunsese la concluzia că, în afară de banii datoraţi pe droguri, singurul lucru pe

care i-l lăsase el era un nume franţuzesc ce suna un pic mai interesant decât Olsen.

Poliţistul încuviinţă din cap, arătându-i că poate deschide magazinul, însă ea nu se mişcă.

Colinda din capul ei amuţise.

Se uită la el, lung. Era de parcă i-ar fi crescut o piele subţire de gheaţă sub care se vedeau vinişoare albastre. Ca un om de zăpadă care absorbise sânge. Sub genele îngheţate, privirea înceţoşată era aţintită spre interiorul magazinului. Spre locul unde în curând, avea să se aşeze ea, ca să bată preţurile la casă. Zâmbind la clienţi, imaginându-şi cine erau, ce fel de vieţi duceau. Şi mai târziu, diseară, avea să mănânce bomboanele de ciocolată pe care i le oferise el.

Poliţistul băgă mâna în sacoul bărbatului, scoase un portofel, îl deschise şi extrase un permis de conducere verde. Dar nu la asta se uita Maria. Îşi pironise ochii asupra plicului galben ce căzuse în zăpadă când poliţistul scosese portofelul. Scrisul de pe plic avea litere elaborate, frumoase, era aproape ca un scris de femeie.

Îi era adresat Mariei.

Poliţistul se depărta, îndreptându-se spre maşina lui cu permisul de conducere între degete. Maria se aplecă şi culese plicul. Îl băgă în buzunar. Nu părea să fi observat nimeni. Se uită la locul unde căzuse plicul. La zăpadă şi la sânge. Atâta albeaţă. Atâta roşeaţă. Atâta stranie frumuseţe. Precum hlamida unui rege.

JO NESBØ

CRIME

Olav Johansen este ucigaș plătit și lucrează pentru unul dintre capii lumii interlope din Oslo-ul anilor 1970, eliminându-i cu sânge rece pe toți cei desemnați de șeful său.

Și totuși, Olav e un om mult mai complicat decât pare la prima vedere. Puterea lui de a iubi este la fel de mare precum talentul său pentru crimă. Da, este înclinat în mod natural spre subordonare, dar în sânge poartă și virusul răzvrătirii, născut din puterea pe care o are asupra vieții și morții.

Ultima misiune care îi este încredințată îl pune într-o situație foarte periculoasă, ajutându-l să înțeleagă un lucru esențial despre meseria lui: cu cât afli mai multe despre afacerile șefului, cu atât e mai probabil să devii chiar tu una dintre țintele lui.

TREI
www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0526-7

CUPRINS

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21

Table of Contents

Capitolul 1 2
Capitolul 2 9
Capitolul 3 14
Capitolul 4 21
Capitolul 5 24
Capitolul 6 28
Capitolul 7 31
Capitolul 8 35
Capitolul 9 37
Capitolul 10 46
Capitolul 11 52
Capitolul 12 57
Capitolul 13 68
Capitolul 14 73
Capitolul 15 75
Capitolul 16 78
Capitolul 17 86
Capitolul 18 88
Capitolul 19 98
Capitolul 20 101
Capitolul 21 119